

COLECȚIA

Tubiri de poveste

LORRAINE HEATH

*Intenții
vinovate*

SERIA „LORZII PIERDUȚI“

Lord Rafe Easton are sânge nobil, dar lupta pentru supraviețuire pe care a fost nevoit să o ducă încă de la vârsta de zece ani l-a învățat că el este singurul în care se poate încrede și că dragostea nu este ceva cu care să merite să-și piardă timpul. Și totuși, când întâmplarea face să dea cu ochii de domnișoara Evelyn Chambers, fiica nelegitimă a unui conte, el își pune în cap că trebuie să o facă a lui, chiar dacă numai ca metresă. După moartea tatălui ei, Evelyn Chambers nu și-a imaginat vreo clipă că are să fie scoasă la vânzare – de nimeni altul decât de fratele ei vitreg – și dăruită celui care vine cu cea mai bună ofertă. Și totuși, din pricina împrejurărilor, ea se vede nevoită să admită că singura opțiune pe care o are este să accepte propunerea indecentă a lui Lord Rafe Easton. Rafe este un tânăr bogat, dar lipsit de suflet, însă dincolo de aparenta lui răceală mocnesc secrete adânc ascunse și o pasiune ținută cu pricepere în frâu. Dacă tot va fi nevoită să fie amanta lui, Evelyn este hotărâtă să scoată la iveală tot ce se ascunde în străfundurile temutului lord – însă descoperirile sumbre amenință să îi distrugă pe amândoi.

Dar dacă totuși dragostea, așa nedorită și neașteptată cum este ea, îl va ajuta pe lordul rătăcit să-și găsească în cele din urmă locul în care se simte „acasă“?

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane de dragoste, care au apărut constant pe lista de bestselleruri a *USA Today* și *New York Times*. În plus, cărțile sale au fost recompensate cu numeroase premii, printre care RITA Award, *Romantic Times* Reviewers' Choice Award și Career Achievement Award.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1199-4

9 786063 311994

LORRAINE HEATH

Intenții vinovate

Lord of Wicked Intentions

Lorraine Heath

Copyright © 2013 Jan Nowasky

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Intenții vinovate

Lorraine Heath

Copyright © 2016 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HEATH, LORRAINE

Intenții vinovate / Lorraine Heath.

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-1199-4

I. Graal, Soft (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

Intenții vinovate

Traducere din limba engleză
Anca Brandaș, Manuela Bulat /Graal Soft

Această carte îi este dedicată lui Kandy T., în numele lui Sharon R. Firea ta generoasă, zâmbetele și minunatul dar al prieteniei tale mi-au îmbogățit viața. Îți mulțumesc pentru că mi-ai fost mereu alături.

Prolog

Yorkshire

Iarna anului 1854

Lord Rafe Easton aștepta neclintit. Coccoțat pe un bolovan în mijlocul ruinelor abației, părea imun în fața disconfortului provocat de duritatea pietrei. Viforul rece ca gheața șuiera în jurul lui, zăpada cădea blând din văzduh, dar el nu schița vreo mișcare. Nu lăsa să se strecoare amintirea unor vremuri mai fericite. Nu *ardea de nerăbdare* la gândul întoarcerii fraților săi. Refuza să o facă. Pur și simplu, aștepta ca aceștia să sosească.

Chiar în acea noapte, cu zece ani în urmă, ei îl părăsiseră. Ca și cum ar fi fost o lepădătură. De parcă nu ar fi fost frați, de parcă nu le curgea același sânge prin vene. Îl părăsiseră cu promisiunea de a se reîntâlni aici în exact această noapte, pentru a-și împlini răzbunarea împotriva unchiului care căutase să le facă rău, cel care jinduia după ducatul de Keswick. Cel care plănuise să îi ucidă.

De-a lungul anilor, Rafe avusese nenumărate ocazii să se descoto-rosească de ticălos. Urmărise din umbră cum Lord David își vedea de viață și se bucura de fructele uneltirilor sale nechibzuite. Știa că ar trebui să simtă furie nemărginită față de acel nemernic, însă cei care îi ațâtau mânia erau frații săi.

Mai ales Tristan, care îl numise țânc. Apoi Sebastian, care nu făcuse nimic să îl asigure că totul avea să fie bine.

Rafe abia dacă avea zece ani atunci. Era peste măsură de înspăimântat. Ei erau cu patru ani mai în vârstă și, gemeni blestemați, își cunoșteau gândurile, temerile și ambițiile unul altuia. De când îl abandonaseră la azilul de săraci și plecaseră împreună, nu mai auzise vreo veste de la nici unul din ei. Da, plânsese, se smiorcăise, îi implorase...

Îi era rușine acum să se gândească la felul în care se purtase în acea noapte groaznică. De atunci, își zăgăzuise lacrimile, își zăgăzuise emoțiile, își zăgăzuise inima, până ce ajunsese să nu mai simtă nimic.

Întâmpina cu drag amorțeala care i se strecura prin trup până ce acesta-i ajungea la fel de amorțit ca sufletul, nu se deranja să își întindă degetele înmănușate către micul foc, ale cărui limbi dansau frenetic. Nici măcar nu voia să ia în calcul faptul că frații săi încă nu ajunseseră pentru că muriseră. Trebuiau să vadă cât de bine se descurcase. Nu avusese nevoie de ei. În toți anii care trecuseră, nu avusese nevoie de ajutorul lor ca să supraviețuiască. Cu siguranță, nu avea nevoie de ei acum.

La azilul de săraci, mâncarea era puțină și pedepsele din belșug, mai ales pentru un băiat nu prea agil. Ce e drept, era puțin rotofei pe vremea aceea. Iubea dulciurile. Chiar și acum erau plăcerea lui ascunsă, dar nu se desfăta adesea. Niciodată nu avea să mai fie lent în acțiunile sale. Destui oameni aflaseră pe propria piele cât de rapid – și de mortal – era.

În cele din urmă, reușise să scape de la azilul de săraci și să ajungă în Londra. Trăise pe străzi, căutând prin gunoaie și șterpelind ce apuca, până ce se înhăitase cu un individ care cunoștea toate tainele întunecate ale Londrei. Acum, toate îi aparțineau lui Rafe.

Când soarele se ivi în zare, focul se prefăcuse de mult în cenușă, iar frigul i se cuibărise în oase. Într-un final, își urni trupul și se îndreptă către molozul împrăștiat, până ce ajunse la rămășițele unei ferestre.

„Nu au să vină.“

Ar fi trebuit să-și dea seama. Nu voia să recunoască micul sâmbure de dezamăgire care amenința să se transforme în furie și-n măhnire, și ceva ce se asemena cu singurătatea. Ei nu mai însemnau nimic pentru el. Nu avea să le îngăduie să însemne ceva.

Spera din toată inima că se chinuiau în flăcările iadului.

Cu o expresie de stoicism pe chip, se răsuci și se îndepărtă de fe-reastră, cu faldurile mantiei fâlfâindu-i în jurul gambelor. Își trase cu putere pe mâini splendidele mânuși de piele, deși îi stăteau deja numai bine.

– Așteaptă aici până apar.

– Pentru cât timp, domnule? întrebă omul său din colțul în care stătuse de pază întreaga noapte.

Chiar așa, oare cât de mult? Cât de mult timp era îndeajuns de mult?

– Până apar, repetă el.

– Și dacă nu apar?

Nici măcar nu voia să se gândească la așa ceva. Refuza să ia în calcul posibilitatea ca ei să fie, într-adevăr, morți. Că îl lăsaseră cu desăvârșire singur. Că i-ar refuza satisfacția supremă de a le spune că nu a avut nevoie de ei. Că nu însemnau nimic pentru el, ba chiar mai puțin decât nimic. Că erau lepădături, așa cum fusese și el odinioară pentru ei.

– Vor veni.

Se îndreptă cu pași mari spre calul său și încălecă dintr-o singură mișcare, cu ușurința adusă de practica îndelungă. Își îmboldi bidiviul la galop, iar ritmul constant al copitelor acestuia făceau să îi răsunе în suflet cuvintele: „Ești singur. Ești singur. Întotdeauna ai să fii singur. Meriți să fii singur. De aceea te-au abandonat“.

Capitolul 1

Londra

Aprilie 1859

„Te rog nu pleca, nu mă părăsi.“

Evelyn Chambers abia de gândi acele cuvinte, dar nu le zise cu voce tare. Ar fi fost cel mai crud lucru pe care îl putea face. De ceva vreme tatăl său fusese năpădit de dureri cumplite, veștejindu-se încet până când nu mai rămase decât o umbră palidă din impetuoza viața contelui de Wortham, pe care îl iubea atât de mult.

Stătea pe un scaun lângă patul lui, ținându-i mâna veștejită care era mult prea slăbită să o poată strânge pe-a ei. Așa că îi strânse ea mâna, încercând să-i transmită prin atingere ceea ce nu avea curajul să-i rostească: „E-n regulă, nu mai trebuie să te chiniești“.

Nu avea nici cea mai vagă idee cum avea să se descurce de îndată ce o părăsea. Își reprimă înspăimântătoarea revelație. Voia să-i ușureze cât mai mult trecerea spre neființă, dar adevărul era că nu știa cum avea să poată supraviețui fără el. Însă avea să își înfrunte viitorul nesigur cu toată dârzenia de care era în stare. Momentan, singura ei preocupare era să-i aducă alinare.

De câteva ore nu făcuse altceva decât să o cerceteze cu privirea. Era târziu în noapte, iar zarva orașului se potolise. Doar cel mai vechi servitor stătea de veghe în fața ușii, așteptând porunci. O lampă care ardea pe o măsuță la marginea patului îi lumină chipul palid, scoțând în evidență ochii adânciți în orbite. Clipind încet, își întoarse puțin capul, concentrându-și atenția undeva lângă piciorul patului.

– Geoffrey? rosti în șoaptă, aspru și disonant de parcă făcuse un efort suprem să unească silabele.

– Da, tată.

Fiul său stătea proptit de piciorul patului, cu mâinile încrucișate peste piept, fără a lăsa să se citească vreo emoție pe fața sa izbitor

de frumoasă. La fel de bine putea să fie una dintre păpușile de porțelan pe care contele i le dăruise lui Evelyn când era mică.

– Promite-mi... că vei avea... grijă ca ea să nu ducă lipsă de nimic.

– Îți dau cuvântul de onoare că va avea tot ce merită.

Dintr-un anume motiv pe care nu îl putea înțelege, tinerei îi trecu un fior pe șira spinării. Geoffrey Litton, în prezent viconte de Litton, nu se purtase niciodată urât cu ea, dar, pe de altă parte, nici bine. În cea mai mare parte a timpului, o ignorase. Întotdeauna i se păruse trist că se cunoșteau atât de puțin, mai ales acum, când urma să se aibă doar unul pe celălalt drept familie.

Contele încuviință, apoi îi zâmbi vlăguit, fără ca în ochi să îi mai scânteieze bucuria și mândria care apăreau în mod obișnuit atunci când o privea. Ochii îi păreau incredibil de obosiți.

– Ești la fel de frumoasă... ca mama ta.

Ochii fetei se umplură de lacrimi, care amenințau să i se reverse pe obraji.

– O vei vedea în curând. Te așteaptă, știi asta, nu?

– Faptul că o voi revedea... e singurul lucru care îmi oferă cât de cât alinare la gândul că te părăsesc pe tine.

Bătrânul zâmbi împăcat, iar privirea îi rătăci spre baldachinul de deasupra patului. Ochii lui violeți, de o culoare pe care și ea o moștenise, păreau ațintiți undeva departe.

– Ah, cum mă făcea să râd. Acesta e secretul iubirii, Evelyn. Râsul. Ține minte asta.

Cu acele cuvinte, părea că își recăpătase vloga, iar ea se gândi că poate medicul greșise, că tatăl ei nu avea să se stingă în acea noapte. Totuși, nu putea risca să piardă ocazia de a-i spune cât de mult însemna pentru ea. Cât de mult îl prețuisese dintotdeauna. El ar fi putut foarte bine să îi ignore existența. În schimb, o răsfățase ca pe o prințesă.

– Am să-mi amintesc fiecare vorbă pe care-ai spus-o vreodată, fiecare ocazie când mi-ai zâmbit, fiecare moment când am răs împreună, totul despre tine. Te iubesc atât de mult, tati.

Bătrânul își întoarse privirea istovită din nou spre ea.

– Întotdeauna ai fost lumina vieții mele.

– Așa cum tu ai fost a mea.

Apoi lumina pieri. O clipă fusese acolo, și în următoarea dispăruse.

– Tată?

Ea își lipi buzele de mâna lui, dând frâu liber lacrimilor pe care și le înfrânase până atunci ca să nu-l supere. Își simțea pieptul greu, de parcă avea un bolovan pe el.

– Evelyn, mergi în odăile tale.

Ea tresări și se întoarse să se uite la Geoffrey, care stătea nemișcat. Părea neafectat, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca și cum moartea nu venise cu doar câteva clipe în urmă, de parcă viața lor nu avea să se schimbe pentru totdeauna. Ceasul de pe șemineu ticăia în continuare. Cineva ar fi trebuit să-l oprească. Toate ceasurile ar fi trebuit oprite. O casă în doliu nu avea ceasuri care ticăiau. Dintr-odată, irațional, simțea nevoia ca toate nenorocitele de ceasuri să-și înceteze ticăitul infernal.

– Mergi în odăile tale, repetă el cu voce impasibilă. Și așteaptă acolo până vin după tine.

– Mă gândeam să ajut cu pregătirile. Să-l spălăm, să-l îmbrăcăm în cele mai bune haine, să-l pieptănăm, să-i redăm în moarte demnitatea pe care boala i-a furat-o în ultimele zile ale vieții.

– Servitorii vor face asta.

– Atunci, cel puțin aș vrea încă un mo...

– Nu.

– Geoffrey...

– E Wortham acum, și vei face ce îți poruncesc. Du-te în dormitorul tău de bunăvoie, altfel te târasc eu până acolo.

Voia să-l întrebe de ce era așa rău cu ea, ce făcuse să-i stârnească atâta antipatie în acel moment devastator, dar știa răspunsul. Se născuse.

Se uită lung spre tatăl său, la cât de palid, de plâpând și de fragil devenise. Mâna îi atârna moale în a ei. Îi dădu drumul, se ridică și-i studie chipul neînsuflețit. Nu mai semăna cu ceea ce fusese odată. Spera doar ca mama ei să îl recunoască acolo sus.

– Evelyn, îmi pui răbdarea la încercare.

Cu un mic gest de răzvrătire, își întârzie plecarea, hotărâtă să aibă acele ultime clipe pe care le dorea atât de mult. Își trecu degetele prin părul lui alb ca zăpada, apoi se aplecă să-i dea un sărut pe fruntea răvășită de riduri.

– Adio, tată. Să ai pace.

„Mă îndoiesc că eu voi avea, acum că tu nu mai ești. Pentru mine ai fost pilonul de rezistență, și dintr-odată mă simt de parcă totul se scufundă, de parcă plutesc în derivă.“

Fără să-și privească fratele vitreg, părăsi camera cu pași înceți. Nu se simțise niciodată atât de tristă, de singură.

Trecuse o săptămână. Descoperi destul de repede că nu îi era posibil să-și părăsească dormitorul. Fratele ei încuiase ușa.

Evelyn nu plânse, nu țipă și nu lovi ușa din lemn masiv cu mâinile și cu picioarele, așa cum ar fi vrut. Își păstrase demnitatea. Stătea pur și simplu și aștepta, uitându-se pe fereastră spre glorioasa grădină care tocmai înfloreă. Nu trebuia să fie împodobită cu steaguri funerare? Părea o lipsă de respect să fie în continuare atât de viu colorată, dar ajunsese la concluzia că asta doar demonstra că viața merge înainte. Lacrimile se opresc, inimile se vindecă. Viața nu are să mai fie niciodată așa cum a fost, dar asta nu înseamnă că nu va fi frumoasă.

Geoffrey făgăduise că avea să fie tratată cum se cuvenea. Drept urmare, nu era din cale-afară de îngrijorată, căci promisiunile nu se încălcau, mai ales cele făcute pe patul de moarte. Deși nu părea să o aibă câtuși de puțin la inimă, avea să-i asigure viitorul.

Spera totuși că n-avea de gând să o țină ostatică pentru tot restul vieții. Poate pur și simplu nu dorea ca ea să îl vadă jelind. Era un bărbat foarte mândru și rezervat. Asemenea mamei sale, nu-și des-tăinuia niciodată sentimentele.

Hazel, camerista, îi aducea de mâncare, dar se zgârcea la vorbă. De la ea află că defunctul conte fusese înmormântat. Evelyn ar fi vrut ca fiul contelui să îi fi dat voie să îl vadă pentru ultima oară. Cu ce ar fi deranjat?

Dar îi iertă nepăsarea, știind cât de dificil trebuie să-i fi fost să-și îngroape tatăl, să preia mantia de conte și să se trezească responsabil de bunăstarea ei și de a proprietăților familiei. Pe deasupra, indiferența lui îi fusese prielnică, întrucât Evelyn se văzuse nevoită, pentru a se consola, să se biziue pe amintirile cu tatăl său de pe vremea când acesta era în viață, nu să se agațe de imaginea trupului său ne-însufletit în sicriu. Avea să-l păstreze mereu viu și viu în suflet, ca pe vremea când o sălta în aer, râdea din toată inima ori îi ținea mână

în mâna lui zdravănă. Sau când îngenunchease lângă ea după moartea mamei și o încredințase că totul avea să fie bine. În acea clipă îl iubise mai mult decât își închipuia că era posibil să iubești pe cineva.

În a șaptea zi de prizonierat, pe la începutul după-amiezii, auzi cheia răsucindu-se în ușă. Era prea curând pentru ceai. Evelyn se ridică din fotoliul de catifea roz de la fereastră tocmai când ușa se deschise, iar Geoffrey păși semeț înăuntrul camerei garnisite cu panglici rozalii și cu dantelă.

Spre deosebire de ea, Geoffrey nu părea să fi slăbit deloc în perioada de doliu. Ochii săi cenușii nu erau umbriți de durere. Părul blond era pieptănat peste cap cu precizie. Haina neagră, vesta și pantalonii erau călcați temeinic. Cămașa albă și eșarfa străluceau de curățenie. Doar banderola neagră indica faptul că avusese un deces în familie.

Nu semăna mai deloc cu tatăl lor. Era leit mamei sale. O femeie rece care întotdeauna o privise pe Evelyn de parcă ar fi vrut s-o facă nevăzută. Când se întâmpla să se afle în preajma ei, Evelyn își dorise adesea exact asta: să dispară.

— Diseară vor veni câțiva prieteni pe-aici, o anunță el și se repezi la șifonier, deschise ușile și începu să scotocească printre rochiile de parcă i-ar fi aparținut lui. Mă aștept de la tine să te întreții cu ei.

— Suntem în doliu, îi reaminti ea, revoltată de faptul că Geoffrey se purta de parcă nu avusese loc nici un deces în casă.

Contele luă o rochie elegantă de mătase mov și o cercetă cu atenție. Evelyn ar fi vrut să i-o smulgă din mână. Cum de îndrăznește să intre în dormitorul ei și să-i cotovăie prin haine? Chiar dacă acum el era contele.

— Asta ar trebui să fie numai bună. O aruncă nonșalant pe pat și se îndreptă spre ușă. Să fii gata la nouă.

Indignată de cruzimea lui, Evelyn scoase pieptul înainte și rosti cât de apăsător era în stare:

— Geoffrey, n-am de gând să primesc oaspeți.

Contele încremeni locului, dar nu se întoarse către ea, ci rămase cu privirea ațintită către coridor.

— Ți-am mai spus, acum sunt contele de Wortham. Să nu mai faci greșeala asta.

— Nu înțeleg de ce te porți atât de...

– Cum?

Geoffrey se răsuci pe călcâie, cu fălcile încleștate și cu ochii întunecați de furie.

Evelyn se abținu cu greu să nu facă un pas înapoi, să nu se arate înfricoșată.

– Ești bastarda lui. Te-a adus în casa noastră, chiar sub nasul mamei mele, și a lăsat să se vadă fără pic de jenă că n-o iubește pe ea, ci pe alta. Crezi că a murit atât de tânără din cauza bolii? Nicidecum. A murit de inimă rea. Iar tu îmi amintești mereu de suferința ei. De suferința mea. Nici pe mine nu m-a iubit. Niciodată nu mi-a spus că mă iubește. În schimb, pe tine te ținea numai cu alinturi.

Îndușată de durerea lui, Evelyn făcu un pas spre el, apoi înțelese din privirea lui că atingerea ei n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Drept urmare, rosti cu toată empatia de care era în stare:

– Îmi pare nespus de rău pentru toată suferința pe care ai îndurat-o din cauza nehibzuinței lui.

– Mă lipsesc de scuzele tale și de compasiunea ta. I-am promis că voi avea grijă de tine. Primul pas e să-ți fac cunoștință cu niște nobili. Diseară. Așa că fă-te prezentabilă. Fermecătoare. Flirtează. Arată-le că ești o femeie puternică, chiar și atunci când jelești. Convinge-i că vei fi o soție pe cinste.

– Vrei să mă măriți deja, cu toate că țin doliu? Nu se cuvine.

– Îmi vorbești despre cuviință? Crede-mă, draga mea, în ochii lumii nu ești deloc cuviincioasă. Dar îți vor trece necuviința cu vederea. Hai, fii fată cuminte și fă ce îți spun. Dacă nu pentru mine, măcar pentru tatăl nostru. Dacă ne vede de-acolo de sus, va fi bucuros să știe că nu vei duce lipsă de nimic.

Acestea fiind spuse, Geoffrey ieși țănoș din odaie și trânti ușa în urma lui. Evelyn se cufundă în fotoliu când auzi cheia răsucindu-se. O durere surdă îi ardea pieptul, iar lacrimile îi inundară gâtul, gata s-o înăbușe. Dusesese o viață atât de fericită, mereu alintată și răsfățată. Știa că nu toți bastarzii aveau norocul să fie tratați cu grija și cu afecțiunea de care avusese ea parte.

Nu putea să-l învinovătească pe Geoffrey – îi era încă greu să îi spună Wortham, căci numele îi aparținea tatălui ei – pentru că voia să scape de povara de a-i purta ei de grijă. Curând, și el urma să își caute o nevastă. Era firesc să vrea mai întâi să o vadă pe fiica tatălui

său pe mâini bune și la casa ei. Ceva îi spunea că, după plecarea ei, drumurile lor aveau să se intersecteze mai rar – sau niciodată.

Oricum, Geoffrey avea dreptate. Nu era o doamnă în adevăratul sens al cuvântului. Nu ieșise în societate, nu luase parte la sezon și în mod cert nu fusese prezentată reginei. Nu participase la nici un bal, cu toate că visase adesea la clipa în care avea să atragă atenția unui lord chipeș. Dar lipsa vieții sociale nu o întristase niciodată, pentru că tatăl ei reușise mereu s-o facă să-și uite obârșia.

Acum Geoffrey purta pe propriii umeri povara locului ei inexistent în societate. De bine, de rău, nu era dispus s-o dea oricărui mojiu – te miri ce negustor, meseriaș sau chiar slujitor –, ci urmărirea să-i găsească un soț din înalta societate. Încerca să-i asigure ceea ce tatăl ei nu reușise niciodată: un loc în societate.

Cât despre faptul că începuse demersurile atât de iute... ei bine, trebuia să-i fie recunoscătoare măcar pentru faptul că-și dădea interesul. Evelyn nu se vedea în stare să flirteze în seara asta, dar putea să fie fermecătoare. În amintirea răposatului ei tată și a dragostei ce i-o purtase, era pregătită să-l ajute pe Geoffrey să-i găsească un soț potrivit.

Capitolul 2

Invitația venise din cauza unei datorii. Față de el. Toți îi erau îndatorați, în timp ce el nu datora nimic nimănui. Nici prietenia, nici loialitatea, nici bunăvoința. Și cu siguranță nu banii câștigați din greu.

Dar contele de Wortham, un om de prea puțină *valoare*, reflectă Rafe Easton cu dispreț, îi datora mulți bani, fapt pentru care îi fusese permis accesul în magnifica bibliotecă a contelui. Se întrebă în treacăt cât timp urma să treacă până ce biblioteca avea să fie golită de toate posesiunile de mare preț ale fostului proprietar. Îi lăsase puține lucruri fiului său drept moștenire, dar acesta reușise să piardă și acel puțin la jocurile de noroc din clubul lui Rafe.

Contele voia să i se extindă creditul, deci în noaptea aceasta trebuia să se poarte prietenos cu proprietarul clubului Rakehell.

Gustând un scotch de calitate, pe care contele abia dacă și-l permita, Rafe ședea tolănit, cu un aer impertinent, într-un fotoliu din apropierea șemineului în timp ce ceilalți lorzi se învârtteau prin încăpere, chicoteau, sporovăiau și beau mult prea multă tărie. Rafe le simțea nerăbdarea și speranțele, care pluteau în încăpere ca un nor dens.

Tănărul conte avea o soră, deși el nu o recunoștea ca atare. Nu, mai bine zis, ea era fiica tatălui său, născută din flori. Însă, când tatăl său era pe patul de moarte, își dăduse cuvântul de onoare că urma să aibă grijă de ea, ceea ce era de fapt scopul adunării din acea seară.

Voia să găsească pe cineva dispus să o ia în grija sa.

Wortham se jura că era virgină, ceea ce îi făcuse pe unii dintre lorzi să saliveze, iar pe alții să trimită scuzele de rigoare că nu puteau participa. Într-un fel sau altul, lui Rafe nu îi păsa nici cât negru sub unghie. Nu se deranja să își caute amante. Asemenea femeii aveau tendința să se agațe, să dorească podoabe, să facă un bărbat să creadă că era fericit, doar ca mai apoi să se plictisească de patul în care dormeau și să caute un altul.

Rafe nu făcea nimic care să aibă măcar un iz de trăinicie, pentru că orice lucru care părea să ducă spre veșnicie putea să fie luat, putea să-l părăsească, *avea* să-l părăsească. Nici măcar afacerea lui cu jocuri de noroc nu era ceva cu care să se mândrească. Era un simplu mod de a-și umple buzunarele. Dacă i-ar fi luată, ar putea să își vadă în continuare de viață fără să se uite în urmă, fără să-l încerce vreun regret. Nu avea nimic în viață care să însemne ceva pentru el, nici un lucru a cărui pierdere să îl doară câtuși de puțin. Emoțiile îi erau mereu în perfect echilibru, iar lui îi plăcea să fie așa. Fiecare decizie pe care o lua era bazată pe calcule făcute la rece.

Se afla acolo în acea seară ca să vadă cum acești lorzi aveau să se facă de râs concurând pentru atenția doamnei, să le măsoare slăbiciunile și să descopere moduri de a le exploata.

Auzise că și frații săi fuseseră invitați. O risipă de cerneală și hârtie. Amândoi erau căsătoriți și atât de devotați soțiilor lor, încât nu îl vedea pe nici unul din ei capabil să calce strâmb măcar cu un centimetru. Dar, la urma urmei, ce știa cu adevărat despre frații lui?

Reveniseră în sfârșit în Anglia, cu doi ani mai târziu decât promisese. Tristan cu câteva luni mai devreme decât Sebastian. Omul lui

Rafe îi aștepta, și îi condusesese până în iadul jocurilor de noroc. Rafe abia dacă îi întâmpinase cu altceva decât un pahar de whisky. Le asigurase locuri de dormit și hrană până când reușiseră să dobândească titlul de duce pentru Sebastian. De atunci îi văzuse foarte rar. Dar fusese alegerea lui. Ei îl tot invitaseră să li se alăture: la cină, pentru vizite în provincie și cu ocazia Crăciunului. Îi refuzase. Se putea lipsi de dezordinea pe care i-ar fi adus-o în viață. Îi plăceau lucrurile exact așa cum erau. Era propriul său om, răspunzător față de nimeni în afară de el însuși.

De undeva de pe un coridor, un ceasornic începu să bată ora nouă. Conversațiile amuțiră. Lorzii încremeniră, cu privirile ațintite către ușă. Sorbind din scotch, Rafe urmărea cu ochii mijiți cum ușa se deschidea. Întrezări o manșetă mov, iar apoi... Aproape că se înecă din cauza lichidului auriu în efortul de a nu schița nici o reacție. Dintr-odată, înțelese de ce Adam a căzut atât de repede în păcat când s-a găsit față în față cu ispita reprezentată de Eva. Sora lui Wortham era cea mai splendidă creatură pe care Rafe o văzuse vreodată. Părul ei, de o nuanță care rivaliza cu soarele în strălucire, era prins în sus pentru a dezvălui un gât grațios ce cobora spre umerii de alabastru care implorau ca buzele unui bărbat să își găsească adăpost acolo. Nu era nici scundă, nici înaltă, ci mai degrabă de înălțime medie. Rafe nu își dădea prea bine seama unde i-ar fi ajuns cu capul de ar fi fost să o cuprindă în brațe. Poate la umeri. Nu era din cale afară de voluptoasă, însă avea o eleganță reținută care captiva privirea și lăsa impresia unei ape line, dar care putea foarte bine să înecă un bărbat ce s-ar aventura să îi exploreze adâncurile.

Ceea ce el nu avea de gând. Se mulțumea să admire suprafața. Îi spunea tot ce avea nevoie – tot ce dorea – să știe.

Tânăra își plimba timid privirea prin încăpere; părea confuză, cu un zâmbet nesigur, până când, în cele din urmă, Wortham traversă sala și se opri lângă ea, însă fără să arate ca și cum ar fi fost împreună. Cu greu doi oameni puteau să pară mai diferiți. Wortham era țeapăn ca un cadavru, pe când ea era calmă, însă emana o anume blândețe. Era genul de femeie pe care să o atingi, să o ții în brațe, să o alinți. Rafe aproape că se cutremură la acest gând.

– Domnilor, v-o prezint pe domnișoara Evelyn Chambers.

Fata își coborî grațios trupul într-o plecăciune desăvârșită.

– Milorzi.

Rafe se așteptase ca vocea ei să fie dulce, asemenea zâmbetului, dar în schimb era adâncă, răsunătoare, ca un cântec al decadentei și al vicleniei. Își închipui vocea aceea într-un timbru mai scăzut, șoptindu-i despre plăceri indecente, ondulându-i-se în jurul urechii, călătorindu-i prin sânge. Își imaginează un râset adânc, gutural și ochi arzători, pierduți în patimă.

– Cunoaște-i pe domni, îi ordonă Wortham.

Din nou, tânăra se arată confuză, dar apoi își îndreptă umerii splendizi și începu să-și facă drum de la un bărbat la altul, ca un fluture ce încearcă să își dea seama pe ce petală să se așeze, ce petală ar fi de ajuns de rezistentă încât să o susțină așa cum era ea obișnuită.

Rafe îi întrezărea câte o expresie în timp ce ea se întreținea cu grupul de bărbați. Un zâmbet timid aici, unul mai îndrăzneț acolo. Sprâncene ușor încruntate când un domn își odihnea mâna pe umărul sau pe brațul ei. Fluturat din gene în timp ce înainta fără să jignească. Nu era prea sigur că ea înțelegea cu adevărat regulile jocului pe care îl juca. Oare putea să fie atât de inocentă?

Mama ei fusese amanta contelui. Cu siguranță știa care fusese rolul mamei sale în viața contelui: să îi încălzească patul, să îi ofere plăcere, să îl mențină satisfăcut.

Uneori părea să debordeze de încredere, să știe exact ce făcea. Alteori, părea chiar uluită de conversațiile avute. Totuși, era ca și cum verifica o listă, vorbind cu fiecare bărbat pentru câteva clipe, înainte să își vadă de drum. Fără a se mai întoarce la un bărbat odată ce făcea cunoștință cu el.

„Vino la mine“, se gândi Rafe. „Vino la mine.“ Apoi alungă gândurile nestăpânite. Ce îi păsa lui dacă ea nu îl observase? Era obișnuit să trăiască în umbră, fără a fi văzut. Adâncurile frivolității ofereau protecție egală cu cea a celei mai puternice armuri. Nimeni nu îl deranja acolo decât dacă el dorea să fie deranjat. Nu o dorea pe ea, însă nu putea să nege că se întreba cum ar fi să-i atingă pielea cu buricele degetelor. Moale. Mătăsoasă. Caldă. Trecuse atâtă vreme de când simțise acea căldură. Nici măcar focul lângă care ședea acum nu putea să îi topească inima înghețată. Așa îi plăcea

lui, așa prefera să fie. Nimic nu îl atingea, nimic nu îl deranja. Nimic nu conta.

„Ea contează.“

Nu, nu conta. Era doar bastarda unui conte, pe cale să devină podoaba cuiva. Cu siguranță, o podoabă fermecătoare. Una foarte frumoasă. Însă avea să i se dea aceeași importanță ca unei opere de artă: să fie admirată, să fie atinsă, să aducă plăcere când plăcerea era căutată.

Tânăra aruncă o privire împrejur, părând pierdută în încăperea care ar fi trebuit să-i fie atât de familiară. Apoi privirea ei căzu asupra lui, ceea ce îl făcu să se crispeze într-atât încât, pentru o fracțiune de secundă, se simți amețit. Ar trebui să se uite în altă parte, să îi spună prin asta că nu însemna nimic pentru el, că nu avea nici cel mai vag interes față de ea, și totuși era incapabil să facă altceva decât să o urmărească cu privirea în timp ce ea se îndrepta ezitant spre el.

Într-un final, iat-o înaintea lui, cu micuțele mâini înmănușate strânse în fața trupului. Acum, că se afla atât de aproape de el, îi observă ochii de un albastru atât de frumos. Nu, erau mai mult decât albaştri. Erau violeti. Rafe nu mai văzuse așa ceva. Își închiupia cum ardeau cu pasiune mocnită, întunecându-se, privindu-l uimiți în timp ce el îi destăinuia plăceri pe care ea nu le mai încercase. O sarcină simplă dacă era adevărat că ea nu cunoscuse vreodată atingerea unui bărbat. Dar, la fel cum nu avea nevoie de amante, nu avea nevoie nici de fecioare. Rafe își pierduse inocența de multă vreme. Inocența nu trezea nici un interes în el. Era o slăbiciune ușor de exploatat, o cale facilă de a ajunge la ruină. Nu prezenta nici un interes.

Ea nu prezenta nici un interes.

Își repetă cuvintele în minte în încercarea de a se convinge pe sine de adevărul lor. Dar, când ochii li se întâlniră, Rafe își dădu seama că ea nu era doar inocentă, ci și foarte, foarte periculoasă. Un gând prostesc. Ar fi putut să o distrugă cu o privire, cu un cuvânt, cu un râset sarcastic. Dar, distrugând-o, fărâma de suflet care mai rămăsese în el avea să se ofilească și să moară. Era o conștientizare tulburătoare, care nu îi plăcea câtuși de puțin.

Se uită la gâtul delicat al fetei, care tocmai înghițise în sec, la pieptul ei care se umflă când inspiră profund, de parcă își făcea curaj.

– Nu cred că ne-am mai întâlnit, spuse ea în cele din urmă.

– Nu.

– Vă pot întreba cum vă numiți? Ceilalți domni au fost îndeajuns de amabili încât să se prezinte.

– Dar eu nu sunt amabil.

Două cute mici apărură între sprâncenele ei.

– De ce ați spune asemenea lucru?

– Pentru că eu, cel puțin, *sunt* sincer.

– Dar cu siguranță aveți un nume. Este cumva secret? Furați copii din paturile lor? Vă cheamă cumva Rumpelstiltskin¹? Mi-ar fi greu să vă văd ca pe un Făt-Frumos.

Basme. Fusesse crescută cu basme și părea să nu își dea seama că se plimba într-o vizuină de căpcăuni.

– Haideți. Nu poate fi un nume atât de groaznic. Aș vrea să vă numesc cumva.

Se gândi să sugereze Beelzebub, ceva care să o răscrolească, să o facă să fugă cât acolo, dar, pentru un motiv pe care nu putea să îl înțeleagă, spuse pur și simplu:

– Rafe.

– Rafe, repetă ea cu glasul său grav, și un dor aprig îl străpunse aproape dureros. Acesta vă este titlul?

– Nu.

– Aveți titlu nobiliar?

Poate că nu era atât de inocentă precum presupusese el. Voia să se asigure că avea să fie bine întreținută, intenționa să știe cu certitudine pe al cui pat îl va încălzi. La urma urmei, nu putea să îi reproșeze asta. Căuta un bărbat pe care să-l satisfacă, unul care la rândul lui să îi servească drept protector. Avea dreptul să fie scrupuloasă.

– Nu, răspunse el într-un final.

– Vad că sunteți un om care vorbește puțin.

Fata își mușcă ușor buza inferioară, care se umflă și se făcu de un roșu mai întunecat. Rafe se întrebă de câte ori fusesse sărutată. Lăsase vreodată un bărbat să își lipească buzele de ale ei? Oare un bărbat îi atinsese vreodată pielea, își trecuse degetele peste pomeții

¹ Personaj dintr-un basm popular german (n.tr.)

ei proeminenți, îi împresurase gâtul cu mâna aspră, să o aducă mai aproape de el.

- Ce lucruri vă interesează?
- Nimic ce v-ar distra.
- Poate ați fi surprins.
- Mă îndoiesc. Mă pricep destul de bine să deslușesc firea oamenilor.

- Și destul de repede, după cum se pare. Am impresia că nu aveți o părere prea bună despre mine.

Rafe își plimbă privirea peste ea, admirându-i curbele. Nu putea să nege că era o femeie atrăgătoare, dar una care ar fi avut nevoie de oarece... blândețe și grijă, lucruri pe care el nu le avea de oferit.

- Încă nu m-am hotărât.
- Din păcate, mi-e teamă că eu da. Nu cred că ne-am potrivi. Sper că nu vă simțiți jignit.

- Ar trebui să-mi pese de ce crezi ca să fiu jignit. Nu-mi pasă.

Fata deschise gura pentru a-i răspunde...

- Evelyn, ai terminat, gata, rosti Wortham în timp ce o apucă de braț și începu să o tragă cu forța spre ușă.

Aproape împiedicându-se în micii ei conduri de satin, părea să încerce să se desprindă de conte. Întoarse privirea peste umărul dezgolit către Rafe, de parcă ar fi fost hotărâtă să aibă ultimul cuvânt, dar nu se putea opune forței lui Wortham. Amândoi trecură de ușă și se făcură nevăzuți. Wortham se întoarse abia după câteva minute. Rafe era surprins că domnișoara Chambers nu dăduse buzna după el. Fără îndoială că fratele ei o convinsese să nu revină, ca nu cumva să descurajeze vreun lord care ar fi fost interesat de ea.

- Bine, domnilor, începu Wortham, frecându-și palmele. Dorește cineva să liciteze pentru ea?

Deci așa avea de gând să abordeze situația, reflectă Rafe. Rămase pe gânduri. Nu știa de ce modul în care acționa Wortham îl făcea să se înfioare. Fata aceea nu însemna nimic pentru el. Ar fi fost interesant de văzut cât valora ea pentru ceilalți lorzi. Mai ales dacă Rafe ar fi găsit un mod de a se folosi de această informație.

– Auzi, Wortham, rosti disprețuitor Lord Ekroth, îți dau cinci sute de lire pe ea, dar nu înainte să o examinez ca să mă asigur că e virgină, așa cum pretinzi tu.

Un cor de râsete aspre însoți propunerea deșănțată. Rafe bănuia că aceia care râdeau cel mai tare se străduiau să acopere faptul că nu se simțeau tocmai în largul lor cu direcția în care o lua această seară.

– Cum să nu, fiecare dintre voi poate să o examineze, răspunse Wortham fără urmă de ezitare, de parcă ar fi vândut o iapă. Apoi am să aștept și alte licitații.

– Excelent. Atunci am să merg eu primul, bine?

Ekroth și Wortham se îndreptară spre ușă. Rafe își imagină degetele grase, ca niște cârnăciori, ale lui Ekroth plimbându-se pe coapsele mătăsoase ale fetei, sfâșiindu-i lenjeria intimă, îndesându-se în...

– O iau eu.

Lui Rafe abia îi venea să creadă ce cuvinte îi ieșiseră pe gură, cu o asemenea autoritate, încât Ekroth și Wortham înțepeniră locului, iar ceilalți lorzi se uitau la el cu gura căscată de uimire. Evident, vorbise mai autoritar decât ar fi dorit, dar acum nu mai conta. Provocarea fusese rostită, iar el niciodată nu se dezicea de afirmațiile făcute. Se ridică și trase de vestonul său de brocart negru, care dintr-odată i se părea mult prea strâmt.

– Dacă vreunul din voi se atinge de ea, am să-i separ partea cu care a atins-o de restul trupului. Wortham ne-a asigurat că e pură. Nu vreau s-o murdăriți cu mâinile voastre asudate sau cu orice altceva. M-am făcut înțeleș?

– Dar ai venit aici doar să privești, să te convingi... Wortham își înghiți vorbele și se apropie de Rafe, coborându-și glasul: Să te convingi de faptul că pot să-mi acopăr datoriile.

– Și de când îți împărțășesc eu planurile mele?

– Atunci ai să-mi plătești cele cinci sute de lire pe care Ekroth era dispus să le dea?

– Am să-ți permit să răsufli în continuare. Să zicem că ne-am reglat conturile, de acord?

– Dar condițiile întâlnirii acesteia erau ca ea să aparțină celui care licitează cel mai mult.

– Cât de mult îți prețuiești viața? Crezi că cineva de-aici poate veni cu o ofertă mai bună? Mă gândeam eu că nu, adăugă Rafe după un moment de pauză.

Dădu pe gât ce îi mai rămăsese din whisky și se îndreptă spre birou, făcându-i pe lorzii aflați în drumul său să sară ca arși la o parte. Dacă simțul umorului nu ar fi fost un lucru atât de străin pentru el, măcar ar fi chicotit la reacția lor. Găsi o bucată de hârtie, îmbibă penița într-o călimară și scrijeli adresa reședinței sale. Așeză un registru pe un colț al hârtiei, ca să o țină în loc, apoi se răsuci și se îndreptă spre ușă.

– Adresa mea. Vreau să fie adusă acolo mâine la ora patru. O seară bună, domnilor. Ca întotdeauna, a fost o plăcere să mă aflu într-o companie atât de distinsă.

Era deja în trăsura lui, călătorind pe străzile Londrei, când își dădu seama de ceea ce făcuse de fapt.

– Dumnezeuule mare, murmură el, deși nu era nimeni care să-l audă.

Ce naiba fusese în mintea lui? Evident, nimic.

Aruncă o privire pe fereastră la noaptea cufundată în ceață. Nu o luase pe fata aceea fiindcă era abandonată, pentru nu era. Urma să fie dată în grija cuiva. Nu ar fi știut cum e să fii înfometat, nu ar fi fost bătută, nu ar fi trebuit să lucreze până îi sângerau unghiile și să o doară șalele atât de rău încât să se teamă că nu avea să se mai poată îndrepta de spate. Ar fi zăcut îmbrăcată în mătăsuri, pe un pat sau pe o canapea, așteptând ca un bărbat să îi depărteze coapsele. Ar fi mâncat ciocolată și și-ar fi împlinit buzele. Și-ar fi trecut limba peste acele buze și și-ar fi privit galeș binefăcătorul printre genele coborâte.

Iar binefăcătorul era chiar el. Fir-ar.

Ar fi trebuit să-l lase pe Ekroth să o aibă. N-avea degetele chiar atât de grăسune. Ar putea să-l întâlnească de dimineață, să se târguiască, să-l lase să o ia. Dar atunci ar lăsa impresia că era un om care nu știe ce vrea.

Așa că nu mai putea scăpa de ea. Cel puțin nu pentru o vreme. Poate că nu avea să fie atât de rău. Ea nu fusese cu vreun bărbat până atunci. Putea să o învețe să îl satisfacă în felul în care avea el nevoie.

Cum nu avea alte experiențe, nu știa că i-ar fi putut fi mai bine, deci nu avea cum să fie dezamăgită.

Posibilitățile începeau să îi suradă. Nu trebuia să îi pese de ea. Nu avea de gând să îi pese de ea.

Dar putea foarte bine să se folosească de ea.

Capitolul 3

Evelyn nu fusese niciodată iute la mânie. Dar Geoffrey îi testa răbdarea dincolo de orice măsură. În ciuda protestelor, o târâse în sus pe scări și o închisese în dormitorul ei din nou. Voia să-i zică acelui Rafe că era tare insolent. De ce ar spune ceva atât de groaznic? De ce ar încerca în mod intenționat să o facă să se simtă ca un nimic?

Stând la geam, privea spre grădină întrebându-se dacă invitații erau încă acolo. Se gândise să-și rupă în bucăți cearceafurile și să-și facă o frânghie ca să poată coborî pe fereastră. Ar da buzna în bibliotecă, l-ar confrunta pe Rafe și... ce anume i-ar spune?

Că era, în mod surprinzător, cel mai onest om de acolo?

Asta era de fapt. Ceilalți domni se comportaseră atât de... straniu. Desigur, cum nu mai fusese de față la nici o situație oficială – sau neoficială, la drept vorbind – în care niște lorzi căutau să impresioneze o domnișoară, nu știa precis cum ar trebui să se comporte aceștia, dar se așteptase să flirteze mai mult cu ea, să fie mai măgulitori, să încerce să poarte o conversație mai intelectuală cu ea. În schimb, părea că se așteptau de la ea să le facă complimente, să îi măgulească, să-i facă să se simtă bine în pielea lor.

Toți cu excepția lui Rafe. Era de parcă el nici nu voia să se obosească cu ea. Poate că nu venise ca să își caute o nevastă. Cu siguranță nu făcuse nici un efort ca să o abordeze. Poate era pur și simplu un prieten de-al lui Geoffrey și luase parte pentru alt motiv.

Dar, dacă era așa, de ce simțise cum o urmărea din priviri din momentul în care ea intrase în cameră? O stingherise faptul că se știa privită de el în timp ce făcea rând pe rând cunoștință cu bărbații

din încăpere. Oare o judeca, o cântărea drept potențială soție sau era doar intrigat de ea?

Nu-și dădea seama. În schimb, știa că era cel mai chipeș diavol pe care pusese ochii vreodată. Părul negru ca miezul nopții era neelegant de lung, dar îi încadra fața și îi scotea în evidență ochii de un albastru-deschis. Aceștia îi aduceau aminte de un lac înghețat pe care îl traversase când era mică. Apa, de obicei atât de albastră în timpul verii, îi păruse atunci decolorată, căci o privea printr-un scut de gheață. Se înfiorase stând pe malul înghețat, întocmai precum se simțise mai devreme în acea seară, în fața lui Rafe.

Nu-i remarcase nici urmă de blândețe pe chip sau de căldură în felul său de a fi. Era aproape fericită că nu îi fusese pe plac. Nu dorea ca el să-i trimită flori, să îi citească poezii sau să meargă cu el la plimbări în parc.

Dar, dacă era să fie sinceră cu sine, nu era sigură că ar fi vrut asemenea atenții de la nici unul dintre domnii pe care îi cunoscuse în acea seară. O făcuseră să se simtă ca o iapă de rasă pe care se gândeau să o cumpere, nu ca o femeie pe care ar fi intenționat să o curteze de atunci încolo, până în fața altarului.

Cine știe, poate așa începea ritualul de a curta. Se simțea absolut needucată în acea privință. Nu fusese la școala pregătitoare pentru fete, primind educație acasă. Singurii ei prieteni fuseseră tatăl său și câteva din servitoarele mai tinere. Nu știa prea multe despre lumea din afara zidurilor casei. Știa doar că tatăl său făcuse mari eforturi să o protejeze de ea, chiar și în timp ce o pregătea pentru aceasta cu tot felul de lecții de etichetă. Înțelese totul în teorie și aproape nimic în practică. Nu voia să își învinovățească tatăl, dar ar fi preferat să îi fi aranjat viitorul înainte să moară.

Bănuia că Geoffrey ar fi fost dispus să o vadă măritată cu primul care i-ar fi cerut mâna, nu să se întrebe care din ei ar fi făcut-o mai fericită.

Dar, la urma urmei, fericirea era relativă. Ar fi făcut-o foarte fericită să scape din acea cameră, chiar dacă asta presupunea a se căsători cu un necunoscut.

Oftă și își puse cotul în tocul geamului, apoi, cu obrazul sprijinit în palmă, căută să-și reamintească fețele celorlalți domni, dar

fiecare se preschimba în cineva cu părul negru precum cărbunele și ochi albaștri, reci ca gheața.

Târziu, în după-amiaza următoare, după ce fusese eliberată din minunata ei temniță, Evelyn nu-și amintea să fi călătorit vreodată cu trăsura în compania lui Geoffrey. Era ciudat să-l vadă așezat în fața ei, cu privirea pierdută spre norii ce întunecau văzduhul. Fără îndoială, spre înserat urma să plouă. Aerul era umed și apăsător, așteptând parcă să-și verse povara. Nu știa încotro se îndreptau, cu toate că împrejurimile îi erau cunoscute, căci nu se îndepărtaseră mult de conac.

Când intrase la ea în cameră să-i ceară să se pregătească de drum, fusese cât pe ce să-i spună să se ducă naibii. O lăsase să se consume toată noaptea, întrebându-se dacă vreunul dintre invitați dăduse vreun semn de interes. Însă dorea cu atâta ardoare să scape din casa aceea, încât evita să îl enerveze dezvăluindu-i cât de mult o afectase lipsa lui de respect pentru sentimentele ei. Își trăsese pe ea o rochie simplă de zi, un paltonaș și o pălărie asortată, toate negre. Se simțea ca un preș pe care Geoffrey putea să-și șteargă ghetetele murdare, ura faptul că se arăta așa docilă în fața lui, dar nu avea alte opțiuni.

Nu avea absolut nici un ban. Se gândi să vândă bijuteriile pe care le primise de la tatăl său, dar nu știa ce valoare aveau sau cât de mult ar fi ținut-o banii luați pe ele. Începea să realizeze că tatăl său, Dumnezeu să-l ierte, îi făcuse o defavoare prin faptul că nu o pregătise corespunzător pentru viață, preferând să o lase la mila lui Geoffrey, care nu se dovedise deloc milos.

Neștiind cum să aducă vorba despre seara trecută, își dresă acum glasul și rosti:

– Prietenii tăi s-au simțit bine azi-noapte?

Geoffrey o privi cu maxilarul încheștat, mijind ochii cenușii. Evelyn se întrebă cât de înspăimântător putea să pară tuturor trecătorilor care l-ar fi întrezărit la fereastra trăsurii.

– Da.

Da? Doar atât? Ar fi vrut să se întindă spre el, să-l piște de nas și să-i ceară să îi răspundă mai în detaliu. Strânse din mâini, nervoasă.

– S-a arătat cineva anume interesat de mine?

– Rafe Easton. Suntem în drum spre reședința lui chiar acum.

Deci numele său de familie era Easton? Nu că ar fi însemnat ceva pentru ea. Dar de ce fusese atât de secretos?

– Ah, el?

În acel moment, Geoffrey o privi. Oare i se păru sau chiar citi o urmă de regret în privirea lui?

– Atunci, e un prieten bun? întrebă ea.

– Nu-mi e prieten. Are o afacere de jocuri de noroc. Îi sunt dator.

– Înțeleg.

Dar nu înțelegea. Un mariaj cu un deținător al unei case de jocuri de noroc ar fi mult mai rău decât căsătoria cu un comerciant. În fapt, ar fi de-a dreptul scandalos. Era surprinsă că fusese acceptat în cadrul unui eveniment social precum cel de seara trecută.

– A menționat că nu are titlu nobiliar.

– Este al treilea fiu al unui duce, deși rareori o recunoaște.

– Deci e un lord, murmură ea.

Presupunea că astfel i se explica prezența în seara precedentă.

– Nu-i place ca lumea să i se adreseze așa. Probabil ar trebui să i te adresezi cu domnul Easton. Cel puțin până îți spune el altceva.

Tot nu avea nici un sens. Nici dacă ar fi fost într-un sicriu nu ar fi putut să arate mai puțin interes pentru persoana ei decât seara trecută. Deci de ce ar fi vrut să petreacă mai mult timp cu ea?

– E puțin cam devreme să luăm cina. Urmează să facem o plimbare prin parc? Adică, va începe în mod oficial să mă curteze de acum încolo?

Geoffrey făcu ochii mari, clipi nedumerit, apoi căscă ochii din nou, de parcă nu putea să înțeleagă sensul cuvintelor pe care ea tocmai le rostise. Își întoarse privirea spre fereastră.

– Mă îndoiesc că are de gând să te curteze.

– Atunci nu înțeleg de ce mergem să-i facem o vizită.

– Vei... avea grijă de lucruri, pentru el.

„Ce schimbare de subiect ciudată“, se gândi ea, apoi își dădu seama la ce se referea...

– Vrei să spui că am fost angajată să mă ocup de gospodăria lui?

– Nu sunt sigur ce vor presupune îndatoririle tale, dar vei avea grijă de nevoile lui.

De ce nu se uita la ea? De ce îi evita privirea? De ce era așa misterios cu privire la rolul pe care ea urma să îl îndeplinească? Îi era jenă

că îi găsisse un loc de muncă și nu un soț... că propria lui poziție în înalta societate nu îi permisesse să facă mai multe pentru ea? Nu dorea să îl vadă simțindu-se vinovat că nu reușise să onoreze promisiunea făcută tatălui lor, dar situația de față era destul de stranie.

Trăsura intră pe o alee cu pavaj de piatră. Evelyn se lăsă pradă curiozității și scoase capul pe fereastră. În fața ei se înălța o reședință grandioasă, chiar mai mare ca a lui Geoffrey. Nu putu să nu se simtă impresionată.

– Trebuie să fie incredibil de înstărit ca să trăiască în asemenea loc.

– Da, rușinos de bogat.

Glasul îi era încărcat de resentimente, de furie. Geoffrey spusese mai înainte că îi datora bani. Oare trebuia să lucreze pentru Rafe Easton ca să plătească datoriile fratelui său? Desigur, asemenea aranjament putea fi doar temporar, până când ar fi cerut-o cineva în căsătorie.

– Cât timp voi lucra aici?

– Atât cât te va vrea.

Trăsura se opri. Un servitor se aproprie și deschise ușa. Geoffrey sări afară de parcă îi luase scaunul foc. Servitorul o ajută să coboare.

– Geoffrey, nu sunt sigură că înțeleg.

– Totul va fi explicat. Acum, haide!

Și apoi se grăbi să urce treptele albe.

Pentru o clipă, Evelyn se gândi să se întoarcă în trăsură, dar, dacă urma să fie plătită pentru serviciile sale, și-ar putea asigura mijloacele de-a se întreține singură până când avea să își găsească un soț. Dacă tot se afla aici, nu era mare pagubă ca măcar să afle termenii aranjamentului. Ridicându-și ușor fusta, urcă scările. Ambele capete ale scărilor erau străjuite de gargoie hidoase de piatră. Păreau a se potrivi cu caracterul proprietarului. Bazându-se pe limitata interacțiune avută cu el, nu și-l putea închipui cu heruvimi dansându-i prin preajmă.

De îndată ce ajunsese la capătul treptelor, unde o aștepta Geoffrey, un majordom deschise ușa, iar ea păși înăuntru, conștientă că Geoffrey o urma. Interiorul era și mai impresionant, cu frescă pe tavan, picturi rafinate și sculpturi peste tot. Dar nimic personal. Nici un portret. Toate tablourile erau cu peisaje, furtuni pe mări și păduri

întunecate. Totul era aranjat perfect, prea impecabil, de parcă totul era de fațadă.

– Domnișoara Evelyn Chambers a venit să-l vadă pe domnul Rafe Easton, spuse Geoffrey. Este așteptată.

– Da, milord, am fost anunțat, dar, din păcate, stăpânul nu este acasă. În orice caz, am primit instrucțiuni să am grijă de confortul domnișoarei Chambers până la sosirea lui. Domnișoară, mă urmați spre salon?

Făcuse doar câțiva pași, când își dădu seama că Geoffrey nu o însoțea. Se întoarse spre el și îl întrebă:

– Geoffrey, tu nu vii?

– Nu.

– Mă lași aici?

– Da.

– Dar te vei întoarce să mă iei?

– Easton îți va explica tot.

Acestea fiind spuse, își așeză pălăria pe cap, se răsuci pe călcâie și ieși pe ușa din față.

Când Evelyn dădu să-l urmeze ca să-l întrebe de ce se comporta atât de ciudat, majordomul îi atinse ușor brațul.

– Totul va fi bine, domniță.

Nu era chiar bătrân, trecut de treizeci de ani, presupunea ea. Avea părul negru și ochi căprui, binevoitori. Îmbrăcămintea îi era, ca tot ceea ce îi înconjura, impecabilă.

– Mă tem că Geoffrey mi-a spus prea puține detalii. Am înțeles că mă voi ocupa cu administrarea conacului.

– Nu am nici cel mai mic dubiu că toți servitorii vor ține seamă de dorințele dumneavoastră.

– Care e numele tău?

– Sunt cunoscut drept Laurence. Se înclină ușor și îi oferă mâna. Permiteți-mi să vă conduc în salon.

Evelyn încuviință scurt și îi păși pe urme, cam la jumătate de metru în spate.

– Câți servitori sunt?

– Douăzeci și cinci.

Intrară într-o încăpere vișinie cu lambriuri întunecate. Se părea că lui Rafe Easton nu îi plăceau culorile voioase. Într-un colț

îndepărtat, pe un pedestal, se odihnea un glob uriaș. În șemineu ardea un foc mocnit. Cuprinsă pe neașteptate de frig, se duse la el și-și întinse palmele înmănușate spre mica flacăra ce dansa în voie.

– Pot să vă iau mantia? întrebă Laurence.

Evelyn își freca mâinile încălzite de sus în jos pe brațe.

– Nu, încă nu, mulțumesc.

– Voi pune să vi se aducă ceai și biscuiți.

– Mulțumesc, rosti Evelyn, apoi se răsuci, dorindu-și să nu se simtă atât de neliniștită.

– Când se va întoarce domnul Easton acasă?

– Îmi pare rău domniță, dar nu aș putea spune când.

Cu acestea spuse, o lăasă singură. Pentru motive pe care nu și le putea explica, Evelyn își dorea să fi rămas închisă în camera ei. Dintr-odată, părea o alternativă mult mai sigură, mai liniștitoare.

Lord Tristan Easton stătea în pragul ușii care ducea în biroul fratelui său din tripou. Nu își aducea aminte să fi văzut vreodată ușa aceea închisă. La masă, fratele său își verifica atent registrele, cu creștetul său negru plecat, în deplină concentrare, așa cum fusese și prima oară când Tristan îl revăzuse, după doisprezece ani lungi de separare. Gigantul care lucra pentru Rafe și îl așteptase la ruinele abației îl adusese pe Tristan chiar acolo, la aceeași ușă.

Strângând de pachetul mare pe care îl ținea, Tristan își întoarse privirea către peretele unde Rafe își ținea globurile. Îi spusese odinioară lui Tristan că le colecționa pentru că îi dădeau speranța că undeva există un loc mai bun decât cel în care se afla el. Tristan se întristă văzând că fratele său mai dobândise unul. După ce Rafe îl ajutase să îndrepte o greșală pe care o făcuse față de Anne înainte ca aceasta să îi devină soție – pe vremea în care nu avea nici cea mai mică așteptare ca ea să-i fie nevastă –, se gândise că erau pe cale de a închide prăpastia care îi separa. Dar se părea că speranța lui era la fel de zadarnică precum a lui Rafe.

– Am auzit că ți-ai luat o amantă.

Rafe își ridică brusc capul, cu ochii – de același albastru de cristal ca ai lui Tristan – tăioși și fără urmă de zâmbet pe chip.

– Nu te-am mai văzut de câteva luni și așa mă saluți?

Tristan era cât pe ce să-i spună că i-a întors favoarea. După ce nu îl văzuse pe Tristan de doisprezece ani, prima reacție a lui Rafe fusese să ia un pahar, să toarne whisky în el și să îl împingă la marginea biroului. Chipul nu îi trădase nici o emoție, își privise fratele cu ochi mai calmi decât marea înaintea furtunii. Nu se arătase surprins, nu se ridicase de pe scaun și nu-l îmbrățișase. Primele lui cuvinte? „Văd că Sebastian încă nu a ajuns.“

– Credeam că ai aflat până acum că îmi place să trec direct la subiect, spuse Tristan, aruncându-i fratelui său un zâmbet zeflemitor care cu siguranță avea să-l irite. Deci, cine e?

Rafe luă două pahare și o sticlă de whisky. Începu să toarne în timp ce Tristan înaintă și luă un scaun, apoi împinse paharul plin spre el.

– Nu văd de ce te-ar preocupa pe tine.

Tristan ridică paharul, adulmecă și luă o mică înghițitură. Fratele său avea un gust excelent când venea vorba despre whisky.

– Arată bine?

Rafe îl privi cu ochii mijiți.

– Te gândești să o iei tu când termin cu ea?

Tristan izbucni în râs.

– Doamne ferește! Anne aproape că mă omoară cu patima ei. Nu cred că aș reuși să satisfac prea bine o altă femeie, răspunse el luând încă o înghițitură. Oricum, Anne înseamnă totul pentru mine. Când ai tot ce ți-ai dorit, nu ai nevoie – și nici nu vrei – mai mult de atât.

– Ai vorbit ca un neghiob amoretat.

– Tu nu crezi în dragoste?

Lăsându-se pe spate în scaun, Rafe luă o înghițitură mare.

„N-are de gând să răspundă“, își spuse Tristan. De altfel, nici nu se așteptase la asta. Știa că Rafe încă nu-i iertase nici pe el, nici pe Sebastian pentru că îl lăsaseră în urmă. Nu avuseseră încotro. Separarea fusese cea mai bună șansă ca unul dintre ei să supraviețuiască până la maturitate, pentru a revendica ducatul.

– Nu că ți-aș lua-o în nume de rău. Nici eu nu am crezut până să apară Anne în viața mea.

– Mai bine pleci înainte să începi să îndrugi poezii. Mi se întoarce stomacul pe dos.

Pe Tristan îl supăra faptul că Rafe devenea tot mai dificil și mai retras, cel puțin față de el și de Sebastian. Nu acceptase nici o invitație din partea lor, dar Tristan nu era încă dispus să renunțe la el.

– Știi, începu Tristan, dornic să schimbe subiectul, când cineva intră într-o încăpere cu o cutie mare în brațe, majoritatea oamenilor ar întreba ce are acolo.

Rafe aruncă o privire spre cutie.

– Ar trebui să-mi pese ca să întreb. Nu-mi pasă. E cutia ta.

– De fapt, nu e, rosti Tristan și puse cutia în mijlocul biroului. E a ta. De fapt, nu cutia în sine, dar ce se află înăuntru. Deși din partea mea poți să îi și cutia.

Nu înțelegea de ce continua prostește cu vorbăria. Nu era ca și cum ar fi fost îngrijorat de ce părere avea Rafe de cadoul său. Înfruntase marea, furtuni, pirați și rechini. Nu avea de ce să își facă griji. Totuși, privi cu interes cum Rafe se uită pieziș la cutie, de parcă s-ar fi așteptat ca aceasta să-l atace dintr-o clipă în alta.

– Cum adică e a mea?

Tristan se întreabă încă o dată, așa cum făcuse de atâtea ori, ce fel de viață dusesse fratele său din noaptea când scăpaseră de Pembroke. Nici unul din ei nu vorbea despre anii petrecuți de când fuseseră despărțiți. Sebastian își lăsase jumătate din față pe un câmp de luptă uitat de Dumnezeu, din Crimeea. Tristan purta pe spate urmele unui bici. Bănuise, dintotdeauna, că și Rafe avea cicatricile lui, care erau mult mai adânci decât o urmă pe piele și fără îndoială mult mai greu de vindecat.

– E un cadou.

– De ce?

– Fără un motiv anume.

Știa că ar fi trebuit să spună „Pentru că ești fratele meu și te iubesc“, dar cuvintele erau la fel de greu de rostit pe cât presupunea el că i-ar fi fost lui Rafe să le audă.

Rafe își puse paharul la o parte și trase cadoul spre el. Scoase capacul cutiei și o înclină cu atenție spre el... Ridică privirea uimită spre Tristan, care se foi, puțin stânjenit.

– Știi că nu e perfect. L-am sculptat în cei doi ani când am fost plecat pe mare, după ce și-a recuperat Sebastian titlul.

Rafe se ridică încet, băgă mâinile în cutie și scoase un glob sculptat în lemn, atașat de un suport, în așa fel încât putea să întoarcă Pământul pe toate părțile.

— Deși nu sunt așa îndemânatic cu pensula, m-am gândit să pictez porțiunile terestre cu verde și oceanele albastre...

— Îmi place așa cum e.

Rafe urmărea cu degetele liniile râurilor și formele de relief, studiindu-le de parcă aveau o mare importanță.

— Deci? Adică îți place? întrebă Tristan.

Rafe încuviință.

— Nu știam că te pricepi să sculptezi.

„Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine, frate, și bănuiesc că sunt chiar mai multe cele pe care eu nu le știu despre tine.”

— Omul se plictisește pe un vas. Nu ca într-un tripou.

— Crede-mă, devine plictisitor să te uiți la registre tot timpul.

Tristan încuviință.

— Ce faci când te plictisești?

Rafe îi aruncă o privire de parcă l-ar fi întrebat dacă poate să zboare.

— Îmi continui treaba. Plictiseala nu e o scuză ca să nu muncești.

— Te duci vreodată să navighezi?

Rafe își întoarse privirea spre sferă.

— Nu.

— Am început o afacere cu iahturi, le proiectez și le construiesc. Primul, pe tocmai l-am terminat, e al meu, desigur, dar mă gândeam că al doilea ar putea fi al tău.

— Nu am nevoie de o barcă.

Tristan abia se abținu să nu scrâșnească din dinți. Un iaht nu era o *barcă*. Mai ales nu cele pe care le proiecta el. Pentru numele lui Dumnezeu, luxul cu care fusese construit propriul lui vas era înspăimântător.

— Ai fi surprins. Marea poate să aline sufletul.

— Dacă ai suflet, dar oricum nu e ceva pe care sunt dornic să-mi irosc banii câștigați din greu.

— N-aveam de gând să-ți cer bani pentru el. Ar fi fost tot un cadou. Slavă Domnului, nu am nevoie de bani, și îmi place să proiectez ceva ce seamănă atât de mult cu o corabie.

Rafe îl privi cu luare-aminte.

– Tristan, ce cauți aici? Nu suntem prieteni, cunoștințe, nici măcar frați, nu cu adevărat.

Tristan sări în picioare.

– Ba *suntem* frați.

– De ce? Pentru că am venit pe lume din aceeași mamă, că avem același tată? Să fii frate cu cineva înseamnă mai mult de atât.

– De ce nu poți să renunți la trecut? Pe Sebastian îl chinuie gândul că încă nu l-ai iertat că te-a lăsat la azilul de săraci. Chiar crezi că a avut de ales?

– Toți avem de ales.

Tristan știa că întregul discurs nu avea rost. Rafe doar s-ar fi încăpățânat și mai mult. Se simțea cumva ușurat că fratele său nu-i aruncase cu globul cât colo. Oftând, continuă:

– Îmi botez iahtul în două săptămâni. Mă gândeam că poate ți-ar plăcea să navighezi cu noi.

– Voi fi prea ocupat.

– Să te delectezi cu noua ta amantă?

– Nu e treaba ta.

– Adu-o și pe ea.

Rafe se încruntă.

– Cred că glumești. E bastarda unui duce. Sunt sigur că prezența ei ar insulta sensibilitățile soției tale.

– Dacă asta crezi înseamnă că nu o cunoști pe Anne a mea prea bine. Și mi-aș dori să o cunoști. E o femeie remarcabilă. Ți-ar plăcea de ea. În orice caz... Tristan își puse paharul gol pe masă. Invitația rămâne valabilă în caz că te răzgândești. De vineri în două săptămâni, să fii la reședința Easton la ora unsprezece.

– Sebastian e și el invitat.

– Sigur că e invitat. El, soția și moștenitorul lui.

– Programul meu e plin.

– Tu pierzi.

Tristan se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere. Nu avea de gând să renunțe la Rafe, încă nu.

Rafe nu se așteptase vreodată să se simtă bucurios de o vizită din partea fratelui său, dar pentru câteva minute fusese scutit de gândurile cu privire la Evelyn Chambers. Imaginea ei îl bântuise toată ziua,

și știa că în urmă cu douăzeci și două de minute, în caz că Wortham era punctual, ea ar fi trebuit să ajungă la reședința lui. Laurence ar urma să o conducă în camera ei, i-ar face cunoștință cu servitoarea, Lila, care ar ajuta-o să se îmbrace, i-ar aranja părul și orice altceva fac servitoarele. Servitorii i-ar da o mână de ajutor la despachetat. Vor avea grijă să se simtă ca acasă în timp ce ea îi aștepta sosirea.

Învârtind globul, dintr-odată se aprinse în el dorința de a fi în alt loc, de a fi altcineva. Dacă frații săi ar fi aflat vreodată ce fel de om era el cu adevărat, nu ar fi vrut să mai aibă a face cu el. Își îndepărtă gândurile pline de amărăciune.

Mick, omul lui de bază, intră pe ușă. Silueta lui zveltă ascundea un trup robust, care de multe ori îi dăduse de furcă lui Rafe când se antrenau în camera de box ascunsă la subsol.

– Mă gândeam că ar trebui să știi că Lord Wortham și-a achitat datoriile.

Rafe își ascunse cu greu surprinderea.

– Mă întreb de unde a luat banii.

– Pot să mă interesez.

– Nu e nevoie. Nu e important.

La cât de nechibzuit juca acesta cărți, nu avea să treacă prea mult timp până să-i fie din nou dator lui Rafe.

– Ekroth a ajuns?

– Cu aproape o oră în urmă.

Ca regulă generală, Rafe nu permitea trișatul în localul său. Nu din partea clienților și mai ales nu din partea celor care erau angajați să supravegheze jocurile. Dar câteodată era nevoie de excepții.

– Vezi ca soarta să nu-i surâdă în noaptea asta.

Mick ridică dintr-o sprânceană. Deși spera să primească o explicație, știa că nu era cazul să ceară una.

– Am să mă ocup de asta.

– Poți să-l informezi și că nu are voie să petreacă timp cu fetele.

– Poate își găsește un alt club dacă nu îi convine aici.

– Mă asigur eu că nici un alt club nu-l va primi.

După ce Mick plecă, Rafe așeză globul pe un colț al biroului și îl învârti pentru ultima oară. Nu îi căută un loc pe un raft. Nu își dădea seama cum anume se simțea în legătură cu cadoul. Recunoscător, dar senzația de recunoștință nu îi era prea cunoscută.

Trecură aproape patru ore până să plece din birou și să se îndrepte spre scările de la intrarea din spate. Nu avusese niciodată un mușafir în conacul său, ba chiar erau puțini cei care știau unde locuia. Nu știa de ce îi dăduse adresa lui Wortham în loc să trimită pe cineva după fată. Din cine știe ce motiv, în noaptea precedentă capacitatea de a gândi coerent îl părăsise pentru scurt timp. Slavă Domnului că revenise.

Se urcă în trăsură. Nu că ar fi evitat ceea ce îl aștepta acasă. Pur și simplu avusese multe treburi la club care îi necesitau atenția: facturi, furnizări, trișori.

Era deja întuneric și începuse să burnițeze când trăsura sa se opri în fața monstruoșității pe care-o deținea. Nu știa de ce se deranjase să o ia ca plată a unei datorii, doar că la momentul respectiv voia să o aibă și considerase că un bărbat cu averea lui ar trebui să dețină o reședință. Chiar dacă rareori își petrecea timpul acolo.

Prefera apartamentele lui de la club, unde era mult mai mult freamăt. Pereții vibrau de la activitatea care se desfășura dedesubt. Putea să fie singur într-o cameră și să nu se simtă stingher. Aici servitorii făceau atât de puțin zgomot, încât la fel de bine puteau să fi fost fantome.

Ca un semn de rău augur, cerul fu luminat de un fulger chiar în momentul în care coborî din trăsură și se grăbi pe scări. Era răcoare în acea noapte, dar avea o femeie care să-l încălzească. Deja începuse să își alunge îndoielile în legătură cu întreaga situație. La urma urmei, putea să-i fie utilă.

Rafe nici nu apucă bine să ajungă la podest, că Laurence îi deschise ușa. Uneori avea impresia că majordomul nu făcea altceva decât să stea de veghe să-i deschidă ușa. Îi înmână pardesiul și pălăria, își scoase mănușile. Ar fi vrut să meargă la el în cameră și să-și dea jos totul, dar toate astea trebuiau să aștepte.

– Ea e aici?

– Da, domnule. Așteaptă în salon, dar nu sunt sigur ...

Bărbatul ezită să continue. Rafe se opri și-i aruncă o privire aspră.

– Dar ce, omule? Spune.

– Nu sunt foarte sigur că înțelege cu ce scop a fost adusă aici. Are impresia că se va îngriji de gospodărie.

Rafe ridică din umeri.

– Poate să facă asta dacă dorește.

Laurence se încruntă.

– Din câte am înțeles, ea crede că aceasta este singura ei îndatorire.

Rafe scoase o înjurătură cruntă. Șobolanul acela de Wortham nu îi explicase situația? Lipsa de curaj era tocmai lucrul care îl făcea să piardă la mese. Dar ea, despre ce credea că fusese vorba noaptea trecută?

– Măcar și-a adus lucrurile, nu-i așa? întrebă el, trântindu-și mânușile în mâna lui Laurence.

– Nu, domnule, mă tem că, în afară de propria-i prezență, nu a adus nimic. Lord Wortham a plecat în grabă. A lăsat-o un pic dezorientată.

– Nu contează, sunt sigur că știe de ce e aici.

Și că el avea să fie cel care să îi dea toate cele necesare. Se îndreptă spre salon.

– La ce oră veți servi cina, domnule? întrebă Laurence.

– Dă-ne o jumătate de oră.

Atâta timp ar trebui să fie de ajuns să îi explice ce îndatoriri îi reveneau și ce așteptări avea el de la ea.

Deschise ușa salonului, dădu buzna înăuntru și se opri brusc. Tânăra stătea în fața ferestrei, privind ploaia, părând la fel de mizerabilă ca vremea. La intrarea lui, se întoarse puțin. Purta negru, o culoare hidoasă. O făcea să pară bolnavă. Voia să o vadă în albastru, un albastru intens care să-i scoată în evidență culoarea ochilor. Îmbrăcămintea părea să nu lase nici urmă de piele la vedere și părea închisă la nasturi până la bărbie, dar îi era imposibil să-și dea seama din cauza mantiei pe care o purta.

– Văd că Laurence nu s-a ocupat în mod adecvat să te facă să te simți confortabil. Nici măcar nu ți-a luat pelerina.

Evelyn se acoperi mai bine cu ea.

– Nu, s-a oferit să o ia, dar mi-a fost frig, chiar și cu focul făcut.

– Un pic de scotch te poate ajuta cu asta.

Rafe merse până la o masă din colțul încăperii și turnă o cantitate generoasă de băutură în două pahare, din cale-afară de concentrat la ce făcea, căci din cine știe ce blestemat de motiv îi tremurau

măinile. Nu avea nimic de-a face cu faptul că mai târziu avea să o atingă, dându-i jos hainele de pe corp, comandându-i să se întindă în patul lui...

Mai târziu, toate astea aveau să vină mai târziu. Toată ziua se străduise să nu se gândească la asta. Poftă trupească. Asta era tot, poftă trupească, animalică, acea nevoie barbară pe care o au toți bărbații, care îl consumase. Îndepărtând toate gândurile despre ce secrete avea să descopere sub îmbrăcămintea ei, luă în mână paharele și traversă încăperea înspre locul ei, lângă un scaun aproape de șemineu. Măcar se urnise de la fereastră.

Remarcă prudența din ochii ei când luă paharul pe care i-l întinse. Avea dreptate să-i fie frică de el. Nu avea de gând să o maltrateze, nu ar fi rănit-o niciodată în mod voit, dar nu încăpea îndoială că în cele din urmă avea să o facă să sufere. Chiar și femeile pe care le plătea ca să-l satisfacă sufereau fiindcă nu le dădea nimic mai mult decât ceva pur fizic, iar femeile, sărmatele de ele, păreau să aibă nevoie de mai mult.

El pur și simplu nu avea nimic mai mult de dat. Acesta era motivul pentru care evitase să aibă de a face cu femei de o bună perioadă de timp, pentru că nu suporta dezamăgirea care se manifesta negreșit când el se pregătea să plece. El nu ținea la nimeni, nu se dezmiarda și nu lăsa pe nimeni să-l țină în brațe.

Așezându-se pe un scaun de lângă foc, îi făcu semn să ocupe scaunul opus lui. Încet, grațios, fata se afundă în el. Ținea paharul cu ambele mâini. Ce mâini mici. Își imagina cum îl înconjurau. „Nici nu și-ar da seama că sunt acolo. Poate...”

Își alungă gândul deoarece corpul începea să îi reacționeze, iar ultimul lucru pe care-l dorea era să o sperie. Bău încet din pahar în timp ce ea stătea cu ochii ațintiți la foc. Într-un sfârșit, își întoarse privirea către el.

– Geoffrey..., începu ea.

– Geoffrey?

Fata zâmbi stânjenită.

– Lord Wortham. Mă tem că încă nu am acceptat gândul că tatăl meu nu mai e. Mă rog, el mi-a spus că sunt aici ca să mă îngrijesc de gospodărie, dar, sincer, pare bine administrată deja, așa că nu sunt sigură cu ce aş putea contribui.

– Sunt convins că poți să contribui chiar cu multe, spuse el savurând încă o înghițitură sănătoasă. Care au fost cuvintele lui exacte?

Fruntea ei delicată se încreți, apoi își întoarse privirea spre foc.

– Că mă voi ocupa de nevoile tale.

– Nevoile *mele*, accentuă el. Nu cele ale reședinței mele.

Evelyn întoarse privirea spre el, vădit mai încruntată.

– Nu sunt sigură că înțeleg. Nu ai un valet care să se ocupe de nevoile tale?

– Am valet.

– Atunci, nu văd cu ce aş putea fi de folos.

Era inocentă, mult prea inocentă pentru cineva ca el. Ar fi trebuit să o trimită înapoi la fratele său, dar, din păcate pentru Evelyn, se hotărâse că o dorea. Nici nu era sigur când se întâmplase să își dea seama de asta. Poate când deschisese ușa salonului și o văzuse așteptând acolo. Așteptându-l pe el. Când îl așteptase vreodată cineva pe el?

– Care crezi că a fost scopul... evenimentului din seara trecută?

– Să-mi asigure un soț.

Era cât pe ce să se înee cu scotch-ul. Căsătoria era ultimul lucru la care s-ar fi gândit el. Dacă l-ar fi cunoscut câtuși de puțin, ar fi știut asta. Dar în acest lucru consta o parte din problemă: ea nu-l cunoștea, iar el prefera ca lucrurile să rămână așa.

– Am fost foarte surprinsă, continuă ea, să mă văd ajunsă la reședința ta, căci am rămas cu impresia distinctă că în ochii tăi nu meritam să pierzi nici măcar un minutel gândindu-te la mine.

Să nu piardă nici măcar un minutel gândindu-se la ea? Cât de mult își dorea să fi fost adevărat. Nu reușise să și-o scoată din minte din primul moment în care o văzuse. Îi invadase visele, îi populase gândurile, îi ocupase mintea.

– Sinceră să fiu, continuă ea, mă gândesc că nu voi rămâne aici foarte mult timp, ci doar până când cineva va face o ofertă pentru mine. Mă îndoiesc că e profitabil, pentru oricare din noi, să mă aflu în slujba ta.

Deși nu dorea să-i zdruncine naivitatea, nici nu-i făcea plăcere să se învârtă în jurul cozii. Mai bine să o spună direct.

– Nu vei fi în slujba mea. Vei fi în patul meu.

Vreme de câteva secunde, fata clipi năucită. Deschise gura să zică ceva, dar o închise. Clipi din nou.

– Pardon!?

– Fratele tău căuta un bărbat care să te ia ca amantă, nu de nevastă.

Evelyn clătină încet din cap, de parcă era încremenită de stupoare, de parcă înțelegerea cuvintelor lui îi secătuisese toată energia.

– Nu se poate. I-a promis tatei că va avea grijă să am tot ce îmi trebuie.

– Amantele, de cele mai multe ori, sunt tratate mai bine ca soțiile. Eu măcar nu am nevastă, ceea ce e mai mult decât pot să spun despre câțiva dintre domnii care erau de față seara trecută. Ca amantă a mea...

– Nu poți să mă dorești ca amantă. Nici măcar nu mă placi.

– Nu trebuie să te plac ca să mă culc cu tine. Cinstit fie spus, e mai bine să nu existe sentimente între noi.

Fata se ridică atât de repede, încât Rafe rămase surprins că nu se împiedicase. Totuși, își scăpă paharul, care căzu pe covor vărsând băutura lui extrem de scumpă.

– Te înșeli cu privire la seara trecută, zise ea cu ochii plini de lacrimi. Cu privire la intențiile lui Geoffrey. Nu m-ar fi adus aici dacă ar fi știut ce gânduri ai, ce-ai plănuit. A promis. I-a promis lui tata...

Apoi ieși valvârtej din salon. Rafe auzi cum trânti ușa de la intrare; aproape că simțea cum se cutremurau pereții de la impact. Înjură amarnic și dădu paharul de scotch peste cap.

Se gândi că ar fi putut să se descurce puțin mai bine.

Capitolul 4

Evelyn fugea. Și fugea. Și fugea. Simțea cum picioarele i se înmoaie ca untul, pieptul o înțepa amarnic când trăgea aer, lacrimile îi înțețosau privirea. Ploaia o lovea fără încetare și îi pătrundea prin haine. Undeva în fuga ei își pierduse pălăria, apoi agrafele. Părul i se prăvălise pe umeri, absorbise umezeala, iar acum o împovăra mai mult cu fiecare pas.

Erau minciuni. Numai minciuni. Geoffrey nu ar fi fost atât de crud. Chiar dacă niciodată nu îi dăduse impresia că ar fi plăcut-o prea mult, nu avusese intenția de-a o azvârli în tot acest dezastru. Nu își imaginase ce presupusese, ce plănuiise nemernicul de Rafe Easton. Când avea să-i explice lui Geoffrey ce zisese acel om, ce se aștepta de la ea, cu siguranță că Geoffrey avea să-i ceară socoteală ticălosului. Să îl provoace la un duel cu pistoalele în zorii zilei. În onoarea tatălui său, avea să îi protejeze reputația. Nu ar fi permis ca ea să fie dezonorată.

Deși niciodată nu îi dăduse de înțeles că ar fi dispus să o protejeze, era îndeajuns de domn încât să nu stea cu mâinile în sân în vreme ce un ticălos profita de ea.

Tot ce trebuia să facă era să ajungă acasă. Slavă Domnului că nu era atât de departe. Își amintea drumul până acolo. O stradă, apoi o alta și încă una, și avea să ajungă. Puținii oameni pe lângă care trecuse o priviseră de parcă își pierduse mințile. Însă cel care ar trebui târât la balamuc era Rafe Easton.

Geoffrey avea să-i ceară scuze pentru întreaga neînțelegere, apoi avea să facă ca totul să fie bine. Peste câțiva ani, s-ar putea să și râdă împreună de întreaga poveste. Când ea avea să fie măritată, să aibă copii și un soț care o iubea. Care *ar vrea* să o iubească. Poate nu la început, dar sigur în timp.

Ceea ce îi propusese Rafe Easton era de-a dreptul îngrozitor. Cum putea să fie atât de rece, de aspru, de nepăsător? Cum să îi treacă prin minte că ea l-ar lăsa să o atingă? Nu ar fi făcut-o. Ar fi preferat să moară. Ar fi spălat podele, ar fi... ar fi... nu îi venea ceva în minte, dar nu conta. Geoffrey făcuse o promisiune. Sigur urma să se țină de cuvânt. Avea să se asigure că ea urma să fie bine îngrijită.

Udă learcă, ajunsese în cele din urmă pe aleea cea lungă ce ducea spre casă. Felinarele aprinse de o parte și de cealaltă îi ghidau pașii. Deja o durea tot trupul. Devenise din ce în ce mai greu să tragă aer în plămâni. Se împletici și ateriză cu toată greutatea pe mâini și genunchi. Simți cum îi scârțâie oasele, cum îi clănțanesc dinții în gură. Se împinse înapoi în picioare și înaintă clătănându-se către trepte. Se aștepta ca ușa să i se deschidă. Un lacheu aștepta tot timpul acolo să o deschidă, dar nu era ca și cum îi așteptau sosirea, nu?

Apucă de clanță, o trase în jos și împinse ușa... care nu se deschise. Era încuiată!

Prinse inelul de metal din ușă și bătu cu putere. Din nou și din nou. Din ce în ce mai tare, până ce bufniturile răsunau în jur. Nimeni nu se arătă.

– Geoffrey! Vai, Doamne, doar nu se supărase din cauza asta. Wortham! Wortham! Milord!

Auzi cum cineva descuie, apoi ușa se întredeschise și majordomul scoase capul prin ea, având grijă să îi blocheze calea.

– Manson, slavă Domnului. Lasă-mă să intru.

– Îmi pare rău, domnișoară. Excelența Sa mi-a interzis să vă permit accesul în reședință.

– Ce? Nu, te înșeli. Nu ar face...

– Îmi pare rău, domnișoară. Dar avem ordine clare.

Cu o expresie mai insipidă decât mâncarea necondimentată, închise ușa. Când Evelyn încercă să o deschidă, constată că era din nou încuiată.

Dădu în ușă cu pumnii și cu picioarele, țipă până rămase fără glas. Pumnii îi erau învinețiți, degetele de la picioare o dureau îngrozitor. Descurajată, îngrozită, se prăbuși în genunchi în fața ușii, sleită de toate puterile. Ploaia o biciuia cu neîndurare, dar ea era sigură că majordomul avea să deschidă ușa în cele din urmă dacă o vedea că rămânea atâta vreme acolo. Probabil înțelesese greșit ordinele stăpânului său. Sigur așa stăteau lucrurile.

Deveni la un moment dat conștientă că cineva stătea plecat în fața ei. Își înalță capul. Prin ceața de lacrimi fierbinți, îl zări pe Rafe Easton. Părul lui negru îi stătea lipit de cap. Părea să fie la fel de ud ca ea.

– Vino cu mine, Evelyn, spuse el cu voce calmă.

Fata clătină din cap.

– Nu mă lasă să intru. Sigur e o greșeală la mijloc. Nu mi-ar face una ca asta. I-a promis tatei. A promis.

– Ești udă learcă. O să mori.

– Nu-mi pasă. Nu poate să fie atât de crud încât să mă alunge așa.

Se întrebă de ce mai vorbea cu acest om hain. Nu îi păsa de ea. Voia doar să o folosească. Simțea cum i se întoarce stomacul pe dos. Se întrebă dacă nu cumva începea să i se facă rău. Fiorii îi zguduiau

trupul. Nu își dădea seama dacă era la un pas de convulsii din cauza frigului sau a suspinelor. Nu se simțise mai descurajată în întreaga ei viață.

O ceață de durere șerpui prin ea și se așternu pretutindeni în jurul său. Tremura atât de rău și dinții îi clănțăneau, încât abia mai putea gândi. Unde să se ducă? Nu avea prieteni, pe nimeni care să îi ofere un adăpost până să găsească o cale de a-și rezolva dilema. Nu avea fonduri. Tot ce avea rămăsese în dormitorul ei. Ce îi spusese Geoffrey când venise după ea? „Ne ducem la o plimbare.“ Și îi fusese atât de recunoscătoare, încât nu mai pusesese întrebări. Acum nu mai avea nimic, pe nimeni. Își cuprinse mijlocul cu brațele, ca într-o încercare de a-și îmbrățișa propria durere.

– Fir-ar să fie! mârâi Rafe Easton.

Iată: încă o dovadă că o desconsidera într-atât încât folosea obscenități de față cu ea. O considera o haimana. O femeie stricată. Neiubită de nimeni. Iar acum chiar așa era. Voia să se facă mică...

Brațele lui Rafe o înfășurară. Era vag conștientă că o ținea la pieptul lui larg, ridicând-o de parcă era o pernă îmbibată în apă.

Simțise un impuls puternic de a protesta, de a da glas unui țipăt care să trezească până și morții, dar nu părea în stare decât să se lase moale în brațele lui. Își dorea ca el să fi fost blând. Își dorea să îi fi vorbit, să fi dorit să o ia de soție, ca intențiile sale în ceea ce o privea să nu fi fost atât de crude.

Voia să o compromită, să îi răpească șansele de a fi fericită, de a avea un soț cum se cuvenea și copii. Voia să își facă de cap cu ea, să îi mânjească reputația, apoi să o arunce la o parte. Nu așa făceau bărbații cu amantele lor? Poate că și tatăl ei ar fi făcut la fel cu mama sa dacă aceasta nu ar fi murit atât de tânără.

Întreaga ei viață știuse exact ce era mama ei: numai bună de adus în pat, dar nu și de măritiş. Tatăl ei o făcuse întotdeauna să se simtă ca și cum ea era cumva mai bună de atât. Fratele ei o făcuse să își dea seama că nu era.

Sub vuietul cumplit al ploii, desluși mormăitul lui Rafe Easton:

– Încă un pas, încă un pas. Aproape am ajuns.

Evelyn nu înțelegea de ce o îndemna astfel. Nu ea era cea care făcea pașii. Poate că el credea că vorbele sale erau liniștitoare, dar

ea ştia ce urma să se petreacă atunci când aveau să ajungă *acolo* în cele din urmă.

Avea să îi ia singurul lucru care mai conta, care avea o valoare, din tot ce-i rămăsese. Nu avea de gând să permită ca așa ceva să se întâmple, însă nici nu putea să hoinărească pe străzi. Trebuia să găsească tăria de a i se opune. Trebuia să găsească un mod de a se târgui, de a cădea la învoială, de a-şi recăpăta măcar un dram de mândrie şi demnitate.

Era vag conştientă că el urca nişte trepte, că o uşă se deschise, că o lumină puternică începu să o învăluie.

– Dumnezeule mare, răsună un glas pe care ea îl recunoscu ca fiind al lui Laurence.

– Vreau să i se pregătească o baie caldă. Trezeşte servitoarele să vină să aibă grijă de ea. E rece ca gheaţa. Nici nu s-a clintit de când am ridicat-o.

Chiar nu se mişcase deloc? Îşi amintea că protestase, dar poate că totul fusese în mintea ei. Îşi dădea seama că urcau scările. Acele trepte largi care o impresionaseră atât de mult când făcuse primii paşi în clădire, înainte să ştie exact de ce se afla acolo.

Auzea alţi paşi grăbiţi pe lângă ei, probabil ai servitorilor. Ajunseră la palier. Se auzi o uşă deschizându-se. Rafe trecu în grabă pragul, cu zgomotul de paşi grei înăbuşit de covoarele groase, apoi o aşeză pe pat. O apucă de încheieturi şi îi desfăcu braţele din jurul gâtului său. Oare când se încolăcise cu atâta înverşunare de gâtul lui? Şi de ce?

Se îndepărtă de ea fără vreo atingere tandră, fără vreo vorbă binevoitoare sau vreo şoaptă de alinare.

– Faceţi-i cald, se răsti Rafe la servitori. Găsiţi-i haine uscate.

Apoi deveni conştientă de mâinile blânde care o îndemneau să îi pese, să ignore faptul că avea să îşi petreacă restul zilelor într-un infern.

Pe toţi dracii!

De îndată ce Rafe se găsi în dormitorul său, trânti uşa în urma lui şi începu să îşi scoată hainele îmbibate în apă care aproape că îl sufocau. Nasturii zburau în toate părţile, ţesăturile de brocart şi în erau sfâşiate cu zgomot. Se chinuia să răsuflă încă de când luase decizia să o care în braţe înapoi acasă la el. Îşi dăduse seama că fusese

o greșeală din clipa în care ea își încolăcise brațele de gâtul lui și se ținuse cu toată tăria de el.

De atunci încolo, nu mai avusese cum să o lase jos, oricât ar fi vrut să se scape de strânsoarea ei. Așa că se îmboldise cu următoarea mantră: „Încă un pas, încă un pas. Aproape am ajuns“.

Fusese însă conștient de faptul că se mințea singur, că mai avea o bună bucată de drum de parcurs. De ce naiba nu așteptase să îi sosească trăsura? Fusese aproape sigur de locul spre care pornise ea. În schimb, ca un neghiob fără margini, se năpustise după ea prin ploaie ca să se asigure că ajungea la destinație fără să fie acostată.

Voise ca Wortham, acel escroc de nimic, să îi spună cu gura lui ce soartă îi ticluise, că avusese de gând să o ruineze, să o facă să devină ceea ce fusese mama ei. Rafe intenționase să o conducă înapoi acasă la el cu asigurarea că avea să îi ierte comportamentul reprobabil, dar că nu avea să îl tolereze pe viitor.

În schimb, o privise cum bătea cu deznădejde în ușă, auzise schimbul de replici avut cu majordomul, când acesta răspunsese la ușă în cele din urmă, o văzuse cum se prăbușește la pământ, înfrântă.

Lua-l-ar naiba pe Wortham pentru cât era de laș!

Cu hainele împrăștiate prin dormitor, Rafe porni spre șemineu și apoi aprinse câteva surcele. Se îndreptă de șale imediat ce focul se aprinse mai bine. Flăcările jucau în aer, dar căldura lor abia îl ajungea, chiar și acum, când, cu picioarele depărtate și cu capul plecat, se sprijinea cu palmele de cămin și privea pierdut spre hăul în care fremătau vâlvătaile. În sfârșit capabil să respire normal, trăgea cu nesaț aer în nări.

Se simțea copleșit de furie. Furie împotriva lui Wortham pentru felul în care acesta tratase situația; mânie față de femeia care se uitase la el cu o deznădejde demnă de milă. Imagini cu propriile lui scâncete de pe vremea când avea zece ani îi bântuiau mintea. Era tulburător pentru el să se simtă într-un totu neajutorat, să nu știe cum să îndrepte lucrurile pentru ea. Voise să strige la ea să nu se mai smiorcăie, să prindă curaj, să fie tare, să nu mai fie așa un copil...

Își lipi fruntea de muchia dură, de marmură, a căminului, care îi mușca din sprânceană. Oare acesta să fi fost motivul pentru care Tristan se răstise la el și îl făcuse copil cu atâția ani în urmă?

Pentru că fratele său se simțise neajutorat, poate chiar înspăimântat el însuși, încât se temea că și pe el aveau să îl năpădească lacrimile?

Pe Rafe îl enervase la culme să o vadă redusă la starea unui morman neînsuflețit, mai ales când în seara precedentă fusese în-deajuns de cutezătoare încât să îl informeze că nu se potriveau. De parcă el ar fi vrut să formeze o pereche cu ea, de parcă ar fi contat pentru el.

Ar fi trebuit să o lase în fața ușii fratelui ei, dar acum ea îi aparținea lui. El o revendicase, fie că ei îi convenea, fie că nu. Indiferent dacă *lui* îi convenea sau nu. Rafe muncise mult să își construiască o reputație de om periculos, care își atingea scopurile cu orice preț, cu care nu era bine să te pui. Ce avea să se întâmple cu reputația lui dacă se afla că îi permisesese acestei fete să-i scape? Apetitul pentru bârfe al aristocrației era uluitor. Nu era neobișnuit ca el și frații lui să fie adeseori subiectul preferat al bârfelor. Nu putea să înțeleagă de ce cuiva i-ar fi păsat de ce făceau ei, însă aparent multora le păsa. Iar asta încă de când frații dispăruseră într-o noapte friguroasă de iarnă, în anul 1844. Existau nenumărate zvonuri cu privire la ce li se întâmplase cu adevărat. Când își făcuseră din nou apariția în înalta societate, bârfele doar se întetiseră. Erau priviți ca niște barbari, doar pentru că Rafe ridicase un pistol către un servitor care refuzase să le anunțe sosirea la balul găzduit de unchiul lor, iar Sebastian aproape că îl sugrumase pe unchiul lor imediat după ce dăduse cu ochii de el. Faptul că unchiul lor a murit în circumstanțe misterioase la doar câteva luni după aceea nu a făcut decât să alimenteze zvonurile. Așadar, Rafe știa cu siguranță că mulți oameni aflaseră deja că își luase o amantă. Ceea ce însemna că, pentru numele lui Dumnezeu, ea chiar avea să îi servească drept amantă. Fie că voia, fi că nu. Indiferent dacă *el* o voia sau nu.

Nu era genul de om care să ezite când era vorba de luat hotărâri. Își stabilea traseul, îl parcurgea și Dumnezeu să aibă milă de oricine căuta să i se pună în cale sau să îl împiedice să ajungă la destinație. Uitase de câtă vreme stătea cu privirea pierdută la foc, certându-se cu sine însuși, convingându-se că situația legată de Evelyn – un nume care nu îi aluneca ușor pe limbă – era ceva deja stabilit și că avea

să meargă până la capăt, cu orice preț, când o bătaie ușoară în ușă îi scurtă diatriba nimicitoare.

– Da?

– Doamna tocmai și-a terminat baia. Acum servește un ceai.

Laurence îi vorbise prin ușă. Toți servitorii știau prea bine că nimeni nu avea voie să intre în camera lui Rafe. Nimeni. Îl credeau excentric. Dacă ar fi știut adevărul, l-ar fi considerat nebun.

– Foarte bine, asta e tot ce voiam să știu, răspunse el înainte să se depărteze de șemineu.

Avea o durere de cap năprasnică. Își trecu degetele prin părul răvășit. Era uscat, așa că așteptase probabil destul de mult ca ea să fie gata să îl primească. Când era pierdut în gânduri, minutele puteau să zboare fără ca el să își dea seama. Nu permitea ceasurilor să îi conducă viața. Făcea ce trebuia să facă atunci când trebuia să o facă.

Acum trebuia să discute cu ea, să se asigure că ajungeau la un acord cu privire la această situație. Nu se deranjă să își cheme valetul. Nu era nevoie să se îmbrace formal. Avea nevoie doar de pantaloni și de o cămașă.

Aruncă o privire spre ușa care îi separa camera de a ei. Nu avea să o folosească în seara aceasta. Avea să îi facă o favoare și să intre de pe coridor, dar, după discuția pe care urmau să o aibă, ea trebuia să înțeleagă că nici o barieră nu avea puterea de a-l ține la distanță de ea.

Camera era caldă, focul trosnea, și totuși, deși stătea în fața șemineului, Evelyn se simțea ca și cum ar fi fost cioplită din gheață. De vreme ce propriile haine îi erau leocă, purta o rochie și o cămașă de noapte luate de la o slujnică. Stătuse cufundată într-o vană cu apă caldă pentru ce i se păruseră de-a dreptul câteva ore. Părul îi era spălat și împletit. Își sprijinea o talpă goală peste cealaltă. Căuta să își dea seama ce era de făcut în aceste circumstanțe nefericite, dar nu părea capabilă de mai mult decât să privească pierdută la flăcările galbene și portocalii.

Comportamentul ciudat al lui Geoffrey din trăsură, cuvintele lui criptice... Era de-a dreptul uimită că fratele ei fusese în stare să o privească în ochi. Dacă ea ar fi fost cea care ar fi căutat să îl nimicească, nu ar fi fost în stare să dea ochii cu el.

O amantă, nu o soție. Asta era ceea ce ea urma să devină, ceea ce el aștepta de la viitorul ei, ce căutase el să îi ofere. Nu dragoste, nu o familie, nu un loc în societate. Pentru ea, era intolerabil.

Ce opțiuni avea? Literalmente, tot ce avea erau hainele de pe ea. Mai bine zis, hainele pe care le avuse pe ea mai devreme. Hainele pe care le purta acum nu erau ale ei. Le avea doar prin bunăvoința servitorilor.

Auzi ușa deschizându-se, fără un ciocănit, fără avertisment. Ar fi putut să presupună că era un servitor, însă însuși aerul din încăpere părea să se schimbe, de parcă o vijelie teribilă s-ar fi năpustit înăuntru. Simțea cum i se ridică părul de pe ceafă și de pe brațe. Abia dacă se auzea zgomotul pașilor, însă ea știa prea bine cui îi aparțineau. Dintr-odată, abia mai reușea să respire, dar Evelyn se strădui să o facă, căci refuza să leșine. Era îndeajuns de rău că el fusese martor la momentele umilitoare de slăbiciune în care ea se pierduse cu firea.

Se concentrează asupra focului. Dar parcă până și acesta se făcuse mic și supus.

– Poftim, ai să constăți că asta te va încălzi mult mai eficient decât ceaiul.

O mână masivă ce ținea un pahar din sticlă groasă îi intră în câmpul vizual, aproape atingându-i nasul. Degete lungi, groase, puternice. Își imaginează că se puteau înfășura cu ușurință în jurul gâtului ei și să îi facă viața să i scurgă din trup. Inspiră și recunoaște mirosul.

– Crezi că scotch-ul e remediul universal pentru toate bolile?

– Ai fi surprinsă de răspunsurile pe care le poți găsi pe fundul unei sticle. Ia-l!

Nu era o invitație, ci mai degrabă un ordin. Oricât ar fi vrut să nu se supună, era conștientă că trebuia să își aleagă luptele cu grijă. Încercând să nu își dea de gol tremuraturile mâinilor, așează ceașca de cafea și farfurioara pe măsuta de lângă scaun, apoi luă paharul. Mai devreme în acea seară, nu se atinsese de conținutul paharului pe care el i-l dăduse. De această dată, luă o mică înghițitură. Ardea, însă bărbatul avea dreptate. Lichidul îi încălzea tot trupul pe măsură ce cobora în ea, cu o căldură ce se întindea până în vârfurile degetelor. Rafe se îndepărtă, se duse lângă foc și își propti antebrațul

de marginea căminului. Evelyn se întreba dacă și lui îi era la fel de frig după periplul lor prin ploaie. Părul lui era mult mai creț acum, de parcă nu se deranjase să îl aranjeze. Cămașa lui albă, încheiată până la piept, atârna desfăcută pe el. Pantalonii negri îi veneau ca turnați. Cizmele îi erau lustruite ireproșabil, încât Evelyn își imagina că bărbatul și-ar vedea reflexia în ele dacă ar privi în jos.

În schimb, privirea îi era ațintită asupra ei. Și el ținea în mână un pahar, iar când ea își duse din nou paharul la buze, îi imită gestul fără să își ia ochii de la ea. Era un bărbat masiv. Îi simțise mușchii încordați cu vârfurile degetelor, îi simțise apăsându-i trupul în timp ce o căra în brațe. Nu încetinise nici o clipă pasul. Nu își pierduse răsuflarea. Părea a nu se sinchisi de ploaia biciuitoare.

Bănuia că era un om obișnuit să obțină ce voia. Iar de data asta o voia pe ea.

– Să știi că am să mă opun, spuse ea. Am să dau din picioare, și am să țip, și am să te zgârii pe ochi.

I se păru că întrezărește un licăr de amuzament în ochii pe care avea de gând să îi zgârie cu unghiile, dar se întâmplă atât de repede, încât nu putea fi sigură. Îl privi cum ia încă o înghițitură zdravănă de scotch. Nu își amintea să mai fi văzut un bărbat cu trupul atât de expus: gâtul, V-ul pe care îl forma pielea până la piept. Remarca putere acolo, o potență pe care Geoffrey nu o poseda. Și nici tatăl ei. Înainte de boală, fusese un bărbat robust, dar care nu manifesta putere. Mâncarea era ceea ce îi dăduse formă. Era evident că Rafe Easton nu stătea locului toată ziua fără a face mai mult decât să dea ordine servitorilor.

– Nu am obiceiul să iau femei cu forța, Evelyn, rosti el în cele din urmă. Dar sunt pragmatic. Dacă nu devii amanta mea, ce alt refugiu mai ai la dispoziție?

Ah, acolo era punctul slab, iar el îl cunoștea prea bine. Evelyn se forță să nu își lase umerii să se afunde din disperare.

– Nu m-a lăsat să iau nimic, nici măcar bijuteriile pe care tatăl meu mi le-a dăruit. Le-aș fi putut vinde...

– Și cât de departe crezi că ai fi ajuns cu ele?

Tânăra clătină din cap, urând să recunoască adevărul spuselor lui.

– Nici măcar nu știu unde aș fi putut să le vând.

– Cu mine, spuse el, vei avea un acoperiș deasupra capului, mâncare în stomac, o alocație pentru haine care să rivalizeze cu ale regiunii, precum și bijuterii, ornamente, bibelouri. Nu îți va lipsi nimic din ce îți stă în putere să cumperi.

– Dar trebuie să îți ofer trupul meu în schimb.

Drept răspuns, urmă o altă înghițitură lungă de scotch, o încuviințare lentă, cu ochii pe jumătate închiși.

Dintr-odată, Evelyn se simți nespus de înfrigurată. Luă o gură zdravănă de scotch, dar băutura nu reuși să o încălzească.

– Vreau un soț, o familie.

– Și cum te aștepti să obții asta? Stând la colț de stradă în rochia ta neagră și caraghioasă până când cineva trece pe lângă tine și se gândește: „Zău așa, mi-ar plăcea să o iau de nevastă pe drăguța asta“. Cum ai să mănânci? Unde ai să găsești un adăpost? Fii realistă, Evelyn. Nu ai nimic. Nu ai pe nimeni. Nu ai opțiuni.

– Aș putea să lucrez pentru tine. Să am grijă de gospodărie așa cum am...

– Am deja pe cineva care are grijă de gospodăria mea. Să o dau afară, să o arunc în stradă doar pentru că tu nu vrei să-mi încălzești patul?

Evelyn clătină din cap, dorindu-și să fi avut o fire egoistă, să se pună pe ea pe primul loc.

– Nu, ai dreptate. Nici asta nu ar fi corect. Poate, dacă ai fi destul de binevoitor încât să îmi permiți să stau aici pentru câteva zile până când găsesc ceva de lucru...

– Și ce abilități ai?

Evelyn voia să spună ceva, orice, dar adevărul era că nu era sigură că ar fi putut să administreze o gospodărie. Niciodată nu le dăduse o mână de ajutor servitorilor. Știa doar că mesele nu erau niciodată prăfuite, că lemnele erau puse la foc, că podelele erau întotdeauna lustruite, că hainele îi erau tot timpul apretate. Se descurca groaznic la croitorie, caligrafia nu îi era precisă, iar numerele nu îi erau prietene. Niciodată nu îi dădeau suma corectă. Știa să citească, chiar foarte bine, dar cine ar fi angajat-o să citească?

De asemenea, se părea că nu avea probleme se bea scotch. Dădu pe gât ce îi mai rămăsese în pahar și îl puse deoparte. Cu mișcări line,

neamenințătoare, Rafe înlocui paharul ei cu al lui. Chiar trebuia să fie atât de grațios, atât de masculin, atât de de-a dreptul minunat?

– Geoffrey m-a informat că deții un tripou. Poate aș putea lucra acolo.

– Femeile care lucrează acolo poartă îmbrăcăminte sumară și își petrec o bună parte din timp stând în poalele domnilor. Preferi să îți desfaci coapsele pentru mai mulți bărbați decât doar pentru unul singur?

Evelyn rămase cu gura căscată, cu ochii larg deschiși. Dacă ar fi fost o adevărată doamnă, nu i-ar fi vorbit despre lucruri atât de vulgare, carnale. Pe de altă parte, dacă ar fi fost o adevărată doamnă, nu s-ar fi aflat în această situație.

Aplecându-se, Rafe mai puse un buștean pe foc și îl atârță. Pantalonii îi accentuau coapsele musculoase și posteriorul ferm. Ea se imagină plimbându-și mâinile peste el. Asta ar face dacă ar fi amanta lui? Să-l atingă, să-l dezmierde, să-i spună cât de minunat este, chiar dacă în acest moment îl ura din tot sufletul?

Se întinse după paharul lui și dădu pe gât aproape jumătate din el. Simțea cum o ardea pe măsură ce îi călătorea prin trup. Dar o făcu să nu își mai simtă membrele ca fiind parte din ea. Dacă ar bea destul de mult, oare s-ar putea întinde sub el și să pretindă că în realitate nu se afla acolo?

– Știi cum este, Evelyn, să nu ai alte opțiuni. Încă atârță focul, fără a se uita la ea. Să te gândești: „Asta nu poate fi viața mea. Nu în direcția asta mă îndreptam, dar totuși... aici am ajuns“. Să supraviețuiești, să înveți să iei ce e mai bun din ea. Nu e ușor. Nu este ceea ce vrei, dar poate totuși să îți aparțină, să o faci a ta. Se ridică, își puse mâna înapoi pe cămin și o studie cu acei ochi albaștri glaciali. Fratele tău a încercat să te umilească, să te degradeze, să îți atribuie un loc în societate care nu e propriu-zis un loc, unde nu ai să fii văzută sau acceptată. Ce răzbunare mai potrivită decât să devii cea mai cunoscută curtezană din toată Londra? Nu te voi ascunde. Am să te etalez. Te voi învăța cum să îți gospodărești banii. Când timpul nostru petrecut împreună va ajunge la sfârșit, atâta vreme cât sfârșitul e la alegerea mea, am să-ți las casa asta și tot ce se află în ea. Nu vei fi forțată să devii amanta unui alt bărbat.

Vei putea să îți alegi amanții, să fii mofturoasă dacă vrei. Mi se pare o înțelegere cinstită.

– Cinstită? Voi fi ruinată.

– Ai fost ruinată din momentul în care te-ai născut.

Stomacul i se întoarse pe dos din cauza adevărului cuvintelor sale. Tatăl ei o protejase de bărfe și de zvonuri, dar, procedând astfel, îi dăduse false așteptări. Crezuse că urma a se căsători cu un lord, iar acum descoperea că nu era vrednică nici de un vagabond.

Privindu-l pe acest bărbat cu luare-aminte, nu găsi nici urmă de bunătate în trăsăturile sale, nici urmă de compasiune sau de înțelegere. Cu toate acestea, venise după ea, o cărase prin ploaie. Deoarece credea că ea îi aparținea de drept sau pentru că, așa cum îi și spusese, știa cum era să te găsești în situația în care se afla ea. Dar cum să fi fost posibil, de vreme ce era al treilea fiu al unui duce?

– Vreau să-ți află răspunsul acum, rosti el.

– Nu-mi vei îngădui nici măcar bunăvoința unei nopți de gândire?

– Ți-am zis noaptea trecută că nu sunt îngăduitor.

Dar ea își dădea seama că era puternic, implacabil, sigur de sine. Dacă ar putea să învețe de la el să fie la fel, atunci poate că nimeni nu ar mai putea să profite de ea din nou. Înțelegerea faptului că toți bărbații din seara precedentă avuseră de gând să se folosească de ea pentru propriul lor amuzament îi întoarse stomacul pe dos. Privirile lor lascive aveau acum mai mult sens. Bănuia că vreunul sau doi dintre ei ar fi avut-o deja întinsă sub el până acum.

– Dacă refuz?

– Pun servitorii să îți înapoieze hainele umede și vei fi liberă să pleci.

„Și să merg unde? Să fac ce?”

– Mi-ai dat doar iluzia unei alegeri, rosti ea cu reproș în glas.

De data aceasta, urma de apreciere care licărea în privirea lui era inconfundabilă.

– Știam că ești o femeie cu o minte ascuțită.

– Promiți că mă ajutați să mă asigur că Geoffrey va regreta ce a făcut?

– Am talentul de a face oamenii să regreta ce au făcut.

Nu era tocmai convinsă că era un talent cu care cineva ar trebui să se laude, dar nu avea nici o îndoială că era un om care își respecta promisiunile. Ar fi putut să o aibă până acum. Ar fi putut să dea buzna aici și să o siluiască. În ciuda bravadei despre cum i-ar fi rezistat, știa că ar fi putut să o cucerească, chiar lesne, dacă ar fi vrut. Faptul că nu făcuse acest lucru până acum spunea destul de multe despre caracterul său, cel puțin când venea vorba despre femei.

– Presupun că acest *aranjament* va începe din seara aceasta.

– Nu în seara asta. Este târziu. Fără îndoială, ești obosită. Îți voi lăsa câteva zile să te obișnuiești cu ideea, să te acomodezi cu mine. Nu vreau să-ți fie groază de ce urmează să se întâmple între noi. Dar să nu înțelegi greșit: dacă îți vei petrece seara asta aici, atunci vei petrece alte nopți în patul meu.

Simți o cruzime rece în glasul lui. Proprietarul unui tripou. Un bărbat căruia Geoffrey îi datora bani. Un bărbat care stătuse de unul singur în seara precedentă, pe care toți ceilalți lorzi îl priviseră cu prudență de la distanță.

– Ai cumva o monedă? întrebă ea.

Rafe se uită la ea ridicând dintr-o sprânceană.

– O monedă?

Cu un nod în stomac, Evelyn încuviință.

– E ceva ce am învățat de la tatăl meu, pentru când am de luat o decizie dificilă și nu sunt sigură în ce direcție ar trebui să merg. Dau cu banul.

I se păru că vede urma unui zâmbet pe buzele lui.

– Vei lăsa norocul să decidă o chestiune atât de importantă?

– Ar trebui să apreciezi asta... având în vedere că ești proprietarul unui tripou.

– Norocul e rareori prietenul cuiva.

– În clipa de față, este poate singurul prieten pe care îl am. O monedă?

Bărbatul inspiră adânc, o scrută cu privirea, părea gata să spună ceva, dar într-un final își duse mâna într-un mic buzunar de la talia pantalonilor, scoase o monedă de argint și i-o întinse.

Luând-o, Evelyn își trecu ușor degetul mare peste profilul reginei Victoria, trase aer în piept, apoi o aruncă și o lăsă să cadă pe covor.

– Cap, rosti ea încet. Rămân aici.

Rafe miji ochii spre ea.

– Trebuie să anunți cu ce asociezi fiecare parte înainte de a da cu banul.

– Tatăl meu m-a învățat că nu trebuie neapărat să procedez așa.

– Înseamnă că tatăl tău nu a fost cine știe ce jucător.

Evelyn clătină din cap. Nu îi vorbise niciodată despre jocuri de noroc.

– Slavă Domnului, de vreme ce a mizat pe Geoffrey pentru a se asigura de bunăstarea mea. Un rămășag destul de nefericit.

Rafe se aplecă, înșfăcă moneda și o strecură înapoi în buzunar.

– Asta rămâne de văzut. Ai multe de câștigat.

– Dar cu ce preț?

– Totuși, ești de acord cu termenii?

Oricât și-ar fi dorit să nu o facă, încuviință. Își decisese cursul, acum trebuia să îl urmeze până la capăt.

Bărbatul făcu un pas înainte, se opri înaintea ei și îi întinse mâna. Mâna lui mare, cu degete lungi, fără mănușă. Inima începu să îi bată foarte tare, asemenea unei păsări speriate.

– Ai zis că nu vei dormi cu mine în seara aceasta.

Vocea îi suna pierdută, înfricoșată. Ura să se audă astfel.

– Nu. Doar te ajut să te ridici.

Ea își puse mâna într-a lui. A ei părea așa mică prin comparație, iar, când el își strânse degetele împrejur, era pe deplin conștientă că ar putea să o frângă cu foarte puțin efort. Era surprinsă de asprimea pielii sale. Nu erau mâinile unui domn. O trase în sus, apoi își duse mâna către spatele ei, prinzându-i cumva cealaltă încheietură, până când mâinile ei se găseau în strânsoarea sa fermă. Îi cuprinse fața cu mâna liberă, atingându-i obrazul cu degetul mare.

– Vei învăța să faci lucrurile așa cum îmi place să fie făcute, zise el domol, cu o voce care promitea plăceri.

Ochii săi îi capturară pe ai ei, iar ea se gândi că, chiar dacă nu ar fi ținut-o, tot nu ar fi putut să se desprindă.

– Am nevoi specifice. Prima e să nu mă îmbrățișezi niciodată.

– De ce? șopti ea.

– Pentru că este ceea ce-ți cer.

Își coborî buzele către ale ei, iar ea își dădu seama că, dacă nu i-ar fi ținut strâns încheieturile, l-ar fi cuprins cu brațele din proprie

inițiativă, pur și simplu pentru a se ține în picioare, de vreme ce genunchii i se înmuieră atât de tare. Își plimbă limba peste buzele ei, colorând-o, conturând-o ca și cum el ar fi dorit să se familiarizeze în mod intim cu ea. Apoi o sili să își deschidă buzele și pătrunse în adâncurile gurii sale cu o insistență care o uimi. Poate că nu îi plăcea de ea, dar dovedea destul de bine că îi plăceau buzele și gura ei destul de mult. Exploră fiecare centimetru din gura ei, fiecare părticică, fiecare crăpătură, fiecare colț ascuns. Când ea îndrăzni să îi întâmpine limba cu o ușoară apăsare, oftă adânc și o apăsă de pieptul său larg. Prin pânza subțire a cămășii lui și rochia de noapte uzată a servitoarei, Evelyn îi simțea bătăile inimii, tot mai rapide.

Când încercă să își elibereze brațele, își înțeți strânsoarea în jurul încheieturilor ei, însă fără să-i pricinuiască durere. Evelyn își relaxă umerii, își relaxă brațele. De ce nu putea să îl îmbrățișeze? Îl strânse în brațe pe ploaie, când o adusesse acasă. Îl rănise? Era oare mai puternică decât își închipuia? Fusesse neplăcut?

Nu știa ce să creadă despre această regulă impusă de el și se întreba dacă avea multe alte asemenea reguli. Bănuia că da. Consimțise să îi permită să facă întocmai ce voia cu ea, și totuși, dacă sărutul său era un indiciu asupra plăcerilor pe care le-ar putea găsi cu el, își spuse că poate avea dreptate, poate că nu ar fi o înțelegere atât de groaznică.

Sărutul se adânci, tot mai înfometat. Suspinele ei se amestecau acum cu gemetele lui Rafe. Se simțea vinovată pentru că îi plăcea modul în care el se juca cu buzele ei. Ar fi trebuit să-i fie rușine, dar poate se asemana mai mult cu mama ei decât își dăduse seama. Mama ei nu fusese căsătorită cu contele când se culcase cu el. Iar acum începea și ea să înțeleagă că regretele ei în privința acestui aranjament s-ar putea să nu cântărească mai greu decât beneficiile.

Bărbatul se desprinse de ea și o privi fix. Ochii săi albaștri nu mai erau atât de glaciali, ascunzând în ei o căldură care o uimi.

— Cred că o să te descurci destul de bine, zise el.

Eliberând-o din strânsoare, părăsi încăperea înainte ca ea să își vină în fire într-atât încât să îi răspundă.

Evelyn se afundă înapoi în scaun, își trase genunchii și îi cuprinse strâns cu brațele. Replica lui o lăsase pustiită. Brusc, nu își mai

dorea ca doar fratele ei să fie singurul care să regrete modul în care se purtase cu ea.

Își dorea ca Rafe Easton să regrete că o luase drept amantă, nu ca nevastă.

Capitolul 5

Faptul că o sărutase fusese o colosală greșală de judecată. Buzele ei erau ca mătasea. Gura ei, pe care mai stăruise aroma de scotch, avuse un gust teribil de ademenitor. Suspinele îi erau la fel de adânci și de guturale ca vocea. Sunetele îl făcuseră să se lase cotropit de dorință.

De regulă, acțiunile sale nu erau pripite, dar, din momentul în care ea intrase în viața lui, deciziile raționale nu îi mai erau chiar la îndemână.

O făcuse amanta lui.

O urmărise prin ploaie ca un neghiob.

O cărase acasă știind prea bine la ce chinuri avea să se supună.

Promisese să-i acorde timp, în ciuda dorinței disperate de a se cufunda în căldura coapselor sale.

O sărutase.

Iar acum se îndrepta spre conacul lui Wortham.

Măcar de data asta se gândise să trimită după trăsură. Trase pe el vesta. Ura faptul că trebuia să se prezinte îmbrăcat la patru ace, ca să se poată impune. Îmbrăcăminte a făcut dintotdeauna să se simtă de parcă se sufoca. Identifica lesne rădăcinile acelei aversiuni în experiențele neplăcute avute în timpul șederii lui la azilul de săraci.

Trăsura se opri în fața conacului Wortham, scutindu-l astfel de o călătorie spre acea perioadă din trecutul lui. Nu era un lucru plăcut, și nu se mai gândise la asta de mulți ani. Împinse amintirea în colțurile cele mai întunecate ale minții, așa cum proceda cu orice nu voia să-i rămână în gând. Nu se alegea cu nimic bun dacă se agăța de amintiri, în afară de a-i ațâța resentimentele față de frații lui pentru că-l abandonaseră.

Cobori din trăsură, o luă grăbit în sus pe scări, prinse inelul de metal și bătu o dată, de două ori, de trei ori. Întârzierea cu care răspunse majordomul l-ar fi făcut pe acesta să rămână fără post dacă ar fi fost în slujba lui Rafe. Nu conta că era toiul nopții sau nu. De îndată ce ușa se întredeschise, dădu buzna înăuntru pe lângă majordom. Eve ar fi trebuit să facă același lucru. Nu ar fi trebuit să îi permită bărbatului să-i blocheze calea. Fusese mult prea politicoasă. Deși nu purta titlul de doamnă, pentru numele lui Dumnezeu, chiar era una. Prea bună pentru unul de teapa lui, dar asta îl făcea să o vrea cu atât mai mult.

– Unde e Wortham? strigă el.

– Nu este ac...

Rafe se întoarse și-i aruncă majordomului o privire tăioasă pe care o șlefuisese până la perfecțiune în anii lucrați ca un recuperator de datorii pentru un individ cu afaceri dubioase. Știa prea bine că imaginea lui trimitea cu gândul la pedepse și răzbunare. Băga frica de Dumnezeu până și în numele de oameni.

Majordomul slăbănog abia reuși să îngame:

– În bibliotecă, domnule.

Fusese acolo cu o seară înainte, așa că își găsi drumul cu ușurință. Nu se sinchisi să-și ascundă zgomotul apăsător al pașilor. Voia ca Wortham să afle că iadul era pe urmele lui.

Rafe trânti ușa la o parte. Wortham sări ca ars în picioare. Era la biroul său, lucrând la ceva. Probabil registre contabile, dar asta nu conta.

– Deja te-ai răzgândit în privința ei? întrebă Wortham cu un rânet. Știam că nu se poate ridica la nivelul așteptărilor.

– Tatăl tău i-a dat bijuterii. Le vreau.

Wortham arăta de parcă Rafe tocmai îl pocnise.

– Asta n-a făcut parte din învoială.

– Ai lăsat-o la mine cu nimic mai mult decât hainele de pe ea.

– Pentru că de acum în acolo e responsabilitatea ta. Orice i-a cumpărat tatăl meu îmi aparține de drept.

– Nu și bijuteriile. Dă-le înapoi dacă mai vrei să respiri.

– M-am plictisit deja de amenințările tale. Nu-ți mai datorez nimic. Așa că nu văd nici un motiv...

Rafe ocoli biroul cu o viteză remarcabilă, îl înșfăcă de gât pe Wortham și îl lipi de perete.

– Nu vezi nici un motiv să ce? Să-mi dai ascultare?

Anticipând că avea să fie nevoit să recurgă la violență, nu-și luase mănușile. Știa exact unde să apese cu degetul mare astfel încât să-i taie răsufierea, să-i provoace durere. Lui Wortham aproape că-i ieșiră ochii din cap, și icni sugrumat. Își înfipse degetele în încheietura lui Rafe. Avea să-i lase urme, la naiba. Dacă nu ar fi căutat doar să-l intimideze, i-ar fi rupt deja gâtul. Dar moartea era prea bună pentru Wortham, iar, dintre toate păcatele lui Rafe de-a lungul anilor, să omoare un om care nu o merita nu se număra printre ele.

Wortham se înecă. Încuviință.

Rafe își slăbi strânsoarea.

– Vrei să-mi spui ceva?

– Le-am vândut, horcăi Wortham.

Deci așa reușise șobolanul să-și plătească datoria cu câteva ore în urmă. Rafe îi dădu drumul și se îndepărtă văzând că Wortham era cât pe ce să-și guste din nou cina înghițită mai devreme.

– Cui?

Wortham clătină din cap în timp ce-și freca gâtul.

– Nu știu, unui ticălos.

– Descrie-l.

– Mic, păr negru, dinți negri. Bănuiesc că e înrudit cu o rozătoare. L-am cunoscut într-o tavernă.

Rafe ridică dintr-o sprânceană.

– Taverna are un nume?

– The Golden Lion.

– Bine.

Se gândi să-i revoce calitatea de membru la clubul său, dar prefera să-l aibă aproape, pentru a putea fi cu ochii pe el. Pe deasupra, așa era mai simplu să-l tortureze, căci lui Wortham nu i-ar fi stricat să fie chinuit din când în când.

– Dacă aflu că sora ta mai vrea ceva de aici, fii sigur că mă voi întoarce să-l iau.

– Dar eu îmi vând lucrurile.

– Să nu vinzi nimic din ce-i aparține fără să te consulți cu mine.

— Asta nu făcea parte din înțelegere.

— Schimb termenii înțelegerii.

Wortham se făcu roșu de mânie.

— Nu ai nici un drept să-mi dai ordine, sunt conte.

— Măsoară-ți vorbele, Wortham, altfel data viitoare nu-ți dau drumul până nu cazi la învoială.

Acestea fiind spuse, Rafe se răsuci pe călcăie și ieși din cameră. Cunoștea bine taverna cu pricina, deși, după părerea lui, i s-ar fi potrivit mai bine numele The Tarnished Scrawny Cat. Clientela localului nu era tocmai spuma societății din Londra. Tocmai de aceea Rafe s-ar fi putut cu ușurință pierde în mulțime acolo în timp ce-l căuta pe bărbatul cu bijuteriile.

Evelyn se trezi cu capul bubuind. Era de mirare că reușise să adoarmă. Încerca să nu se gândească la învoiala pe care o făcuse. Odată cu lumina pală a dimineții care se furișă pe fereastră, se gândi să se îmbrace și să plece pe ascuns, să caute refugiu în alt loc. În mod sigur exista un adăpost pentru femei aflate în situația ei, dar, de îndată ce îi trecu gândul prin minte, își dădu seama că el nu avea să-i permită să plece așa ușor.

Avea să o găsească, să o pună să plătească prețul pentru găzduirea din noaptea trecută. Nu avea nici cea mai mică îndoială de asta. Era un om de cuvânt. Începea să înțeleagă de ce ceilalți lorzi se feriseră de el ca de ciumă. Dacă obișnuia să se poarte cu ei așa cum se purtase cu ea, nu era de mirare că nu avea prea mulți prieteni. Nimănui nu îi place un scandalagiu.

În clipa când se întoarse pe cealaltă parte, zări o tânără slujnică. Fata îi făcu o plecăciune.

— Bună dimineața, domniță. Eu sunt Lila. V-am adus hainele, proaspăt călcate. Stăpânul spera că veți lua micul dejun cu el.

De parcă Rafe Easton în persoană ar fi intrat în încăpere, Evelyn simți că rămâne fără aer.

— E încă aici?

— Da, domniță.

Era prostesc să fie surprinsă de acest lucru. Doar trăia acolo. Sigur că avea să-l întâlnească. Doar că se gândise că nu avea să-l vadă până seara.

– Bine atunci.

Avea de gând să dea impresia că asta dorea. Era hotărâtă să tragă măcar câteva foloase din situația în care se afla. Într-o bună zi avea să-i facă pe amândoi să regrete că se folosiseră pentru propriul lor câștig de situația nefericită în care se găsiseră ea.

Rămase surprinsă de îndemânarea cu care slujnica o ajută să se pregătească și îndepărta gândul că poate nu era prima metresă a acestui conac. Dar, la urma urmei, ce mai conta câte fuseseră înainte? Nici nu voia să se gândească la asta sau să știe ceva despre el. Pur și simplu, avea să facă întocmai ce trebuia, până când avea ocazia să facă așa cum își dorea ea.

Odată ce fu îmbrăcată și cu părul prins, o urmă pe Lila de-a lungul coridoarelor, tot mai impresionată de ce descoperea cu fiecare cameră pe lângă care treceau. Clădirea și tot ce se afla în ea valorau probabil o avere nemăsurată. Un servitor înalt, în livrea, veghea în fața unor uși duble, închise. Deschise o ușă când ele se apropiară.

– Poftă bună, domniță, îi zise Lila zâmbind.

În vreme ce fata se îndepărta, Evelyn se gândi că pofta nu era ceva inclus pe ordinea de zi. Urma să suporte pentru că nu avea încotro. Dar cu siguranță nu avea să-i facă plăcere.

Răsufală adânc, își îndreptă spatele și păși în sufragerie. Rafe Easton ședea la capătul unei mese lungi, citind un ziar. Când o zări, îl lăsă deoparte și se ridică.

– Bună dimineața, Eve. Sper că ai dormit bine.

Cum putea să fi uitat cât de chipeș era? Era îmbrăcat cum se cuvenea, cu veston, sacou și eșarfă. Părul său negru era îmblânzit. Lui Evelyn îi era dor de cârlionții lui. Îl făceau să pară mai blând. În acea dimineață, nimic nu părea să fie blând la el.

– Mă cheamă Evelyn, îl corectă ea, încercând să-și vină în fire, să se convingă pe sine că putea să ducă la bun sfârșit sarcina teribil de neplăcută care îi revenea.

– Evelyn nu e pe gustul meu.

– Nu e pe gustul tău?

– Am să-ți ofer o casă, hrană, îmbrăcăminte, bijuterii, servitori... Tot ce e legat de tine va fi pe gustul meu. Îți vei petrece zilele

pregătindu-te pentru sosirea mea. Mă vei îmbia la discuții, mă vei delecta cu cântece la pian. Îmi vei citi.

Ce preț avea să plătească dacă pleca în acel moment, pur și simplu să-i întoarcă spatele și să părăsească încăperea, apoi conacul?

Rafe o privi cu luare-aminte, iar Evelyn avea senzația că-i ghi-cise gândurile. Poate că avea totuși dreptate că o schimbare de nume era oportună. Evelyn era o femeie foarte diferită de ceea ce urma ea să devină. Evelyn fusese iubită. Se îndoia că Eve urma să aibă parte de iubire... cel puțin nu de la acest om care părea incapabil de orice emoție.

Rafe arătă spre bufet.

– Să-i spui lui Andrew ce-ți face cu ochiul, să-ți aducă pe farfurie.

Ea se întoarse spre servitor. Sigur că și acesta era înalt și chipeș. Cei mai râvniți servitori erau înalți și bine făcuți. Se părea că Rafe Easton se mulțumea numai cu ce era mai bun. Se îndreptă spre bufet. Alese ouă ochi, șuncă și pâine prăjită. Nu era cine știe ce meniu, dar oricum se îndoia că avea să fie în stare să mănânce. Câtă risipă de bucate alese.

Andrew îi duse farfuria la masă, o așeză și apoi îi trase scaunul. Ea luă loc, privind cum Rafe se așeză, luându-și ziarul. Se întinse după șervet și încremeni.

Pe pânza albă a șervetului luceau colierul și brățara incrustate cu safire pe care le primise de la tatăl său când împlinise nouăsprezece ani. Le atinse cu gingășie, abia venindu-i să-și creadă ochilor.

Se strădui să nu lăcrimeze. Ridică ochii spre Rafe și îl surprinse privind-o, moment în care acesta își vârî nasul în ziar de parcă nici măcar nu se sinchisea de reacția ei.

– Cum ai făcut rost de ele?

Rafe nu se uită la ea. Doar își miji ochii ca și cum nu vedea bine ce citea.

– Noaptea trecută i-am făcut o vizită lui Wortham. Spune-mi dacă mai vrei ceva de acolo, și facem o oprire în drumul spre croitoreasa ta, în dimineața asta, zise el și coborî ziarul. Apropo, cine e croitoareasa ta?

– O cheamă Margaret, dar tot timpul venea la noi. Nu știu unde lucrează sau cum să dau de ea.

Rafe oftă, oarecum iritat.

– Atunci, am să mă interesez la cine să-ți faci ținute. Vreau să te văd îmbrăcată în cele mai alese haine.

Abia băgă de seamă ce îi spusese. Încă era năucită de prezența bijuteriilor.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, că te-ai deranjat atât.

– Nu ți-am spus că nu vei duce lipsă de nimic din ce-mi stă în putere să cumpăr?

– L-ai plătit pe Geoffrey pentru ele?

– Nu, l-am plătit pe șobolanul căruia i le-a vândut. Mă bucur să aflu că nu a încercat să mă escrocheze dându-mi alte bijuterii.

– Nu-mi pot imagina pe cineva care să îndrăznească să te escrocheze.

Rafe făcu un gest de încuviințare.

– De multă vreme nu s-a găsit cineva care să încerce să mă ducă de nas. Citești?

– Da, răspunse ea, nedumerită de schimbarea bruscă a subiectului.

– Bine. Atunci, poți să-mi citești.

Împături ziarul și făcu un semn servitorului. Bărbatul îi duse ziarul lui Evelyn și-l așeză lângă furculiță.

– De ce ai vrea să-ți citesc știrile cu voce tare?

– Pentru că-mi place vocea ta.

Evelyn surâse.

– Geoffrey mi-a spus o dată că am glas de bărbat.

– Cred că am căzut deja de acord că fratele tău e un idiot.

Cu grijă, tânăra eliberă șervetul de bijuterii și și-l puse în poală.

– Cum de-ai ajuns să deții o afacere cu jocuri de noroc?

– Ce contează?

Ea își plimbă furculița prin ou și aruncă pe furiș o privire către lacheu. Servitorii erau discreți de felul lor, și bănuia că ai lui erau chiar mai discreți decât alții, însă era o situație stânjenitoare.

– Mi se pare că ar trebui să te cunosc mai bine, să te înțeleg, înainte... ca lucrurile să fie mai intime între noi, ca să-mi pot da mai bine seama de ce ai nevoie.

– Am să-ți spun de ce am nevoie.

– Totul?

– Totul.

— Ah, înțeleg, rosti ea în timp ce tăia o bucată de șuncă. Mie-mi place să călăresc.

Rafe o privi de parcă i-ar fi spus: „Ai observat că am patru brațe?”

— Mă gândeam că ar ajuta dacă ai ști câte ceva despre mine, explică ea.

— Știu tot ce trebuie să știu.

Înțelegerea dintre ei părea că avea să fie una foarte strictă. Evelyn nu știa dacă era în stare să suporte situația. Luă ziarul.

— De unde să încep?

O irita faptul că vocea îi tremura, că amenința să-i dea în vileag îndoielile și regretele care tocmai înfloreau în ea.

— Ai avut un cal? întrebă el cu voce seacă, fără emoție, dând impresia că nu îl interesa de fapt răspunsul. Însă ea îi răspunse.

— Da. O iapă. I-am spus Fulguța, pentru că e atât de albă. E la moșia de la țară. Nu cred că am să o văd vreodată.

— O vrei?

Evelyn se uită la el neîncrezătoare.

— Dacă o vrei, tot ce trebuie să faci e să îmi spui, și-o voi obține pentru tine.

— Nu vreau să îți fiu și mai îndatorată.

— Înțelegerea noastră nu are asemenea limite. Îmi dai ce-ți cer. Orice dorești e al tău. Vrei calul?

Ce voia ea era să scape de el. În lumina celor petrecute de dimineață, hotărârea ei de a rămâne la el părea pripită.

— Geoffrey nu ar renunța la ea nici în ruptul capului. E un cal pursânge, incredibil de valoros.

— Crede-mă, Eve, Wortham nu e un obstacol în calea dorințelor tale.

Își plimbă degetele pe bijuterii. Chiar cocheta cu ideea de a-i cere ceva? Odată ce avea să pășească pe acea cale, avea să devină clar proprietatea lui.

— În biblioteca reședinței din Londra există un portret al tatălui meu. Prefer portretul în locul calului.

— Le vei avea pe ambele. Împinse scaunul în spate, cu un scârțait, și se ridică. Vom amâna cititul, pentru că am petrecut puținul timp avut la dispoziție vorbind, iar eu trebuie să plec până la club.

După-amiază ne vom ocupa de garderoba ta. Porni către ușă, se opri lângă scaunul ei și își trase de veston de parcă nu-l mai încăpea după ce mâncase. Noaptea trecută ți-am spus că nu-ți va lipsi nimic din ce îmi stă în putere să cumpăr. Nu ezita să-mi ceri lucrurile pe care le dorești. Pentru că-ți promit că nici eu nu voi ezita să iau ce doresc de la tine.

În timp ce Rafe ieșea din cameră, cuvintele lui continuau să îi răsună în cap, în inimă, în suflet.

Blestemata de masă era prea lungă, dar, chiar și cu atâta distanță între ei, zărise bucuria licărind în ochii lui Evelyn când observase bijuteriile. Rafe putea doar să își închipuie cât de luminoși fuseseră ochii ei când acestea îi fuseseră dăruite inițial. Nu se așteptase să le primească. Nu părea să se aștepte la nimic. Pe toți sfinții, amantele trebuiau să fie făpturi pretențioase. Ar fi trebuit deja să-i ceară o sumedenie de lucruri. Nu ar trebui să-l facă să o îndemne să accepte daruri; nu ar trebui să-l facă să vrea să dea fuga la un bijutier ca să găsească niște pietre prețioase care să îi semene cât mai mult posibil cu culoarea ochilor. Safirele se apropiiau, dar erau puțin prea albastre, le lipsea nuanța de violet. Poate ametistele. Nu, nu aveau îndeajuns albastru. Păcat că nu avea puterea să creeze pietre din senin.

Își alungă gândurile din minte. De ce avea atâta putere asupra lui?

Trăsura sa se opri în fața conacului familiei Easton, reședința fratelui său celui mai mare. După ce coborî din trăsură, urcă în grabă treptele. Nu mai fusese acolo de multă vreme. Totuși, știa că Kensington și doamna sa se aflau deja în Londra pentru debutul sezonului. Ușa se deschise înainte să apuce să bată în ea.

– Thomas, i se adresă el grăbit majordomului.

– Lord Rafe, a trecut ceva vreme de când nu v-am văzut. Dacă îmi permiteți, păreți a fi în formă bună.

– Îți e permis. Ducea e acasă? Trebuie să vorbesc cu ea.

– Am să o anunț de sosirea dumneavoastră.

În vreme ce aștepta, Rafe își plimbă privirea peste un portret cu Sebastian și Tristan de când aceștia erau copii. Era straniu cât de bine se asemanau, deși în privirea lui Tristan se zărea o expresie de mic

drăcușor. Unchiul lor distrusese majoritatea portretelor de familie. Nu mai rămăsese nici unul cu Rafe de când era copil, nici unul cu el împreună cu frații săi. Era mai bine așa. Nu era nevoie de mărturii despre ceea ce le fusese răpit.

La auzul pașilor ușori, se întoarse și o văzu pe Mary înaintând grațios spre el, cu părul roșcat prins într-un coc ireproșabil în creștetul capului, cu ochii verzi dansând de bucurie, cu un zâmbet atât de larg, încât se minuna că nu i se dislocau fălcile. Până să apuce să se ferească, îl prinse de mâini, îl trase spre ea, se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz. Oricare alt bărbat în locul lui i-ar fi găsit nevoia de afecțiune de-a dreptul dezarmantă. El însă îi toleră gestul pentru că nu ar fi vrut să o rănească.

Dacă nu era ea, cu toții ar fi fost morți. Îi ajutase să scape din turnul în care îi întemnițase unchiul lor. Era cu doi ani mai în vârstă decât el. Niciodată nu cunoscuse o fată sau o femeie mai curajoasă decât ea.

Cu toate că și Eve părea să aibă coloană vertebrală. Sincer, nu se așteptase să o găsească încă la el acasă în dimineața aceea. Crezuse că avea să încerce să plece pe furiș odată cu lăsarea întinericului. Petrecuse întreaga noapte trează, ascuns în umbrele din capătul holului, pândind. Încă nu știa dacă ar fi lăsat-o să plece sau ar fi forțat-o să rămână.

– Mă bucur să te văd, spuse Mary strângându-l de umeri, de brațe, de mâini, ca și cum ar fi vrut să se asigure că era prezent în carne și oase.

Cu o strângere de inimă, Rafe se îndepărtă de ea.

– Nu pot să stau. Am doar o întrebare...

– Nu îți răspund dacă nu vrei măcar să intri cu mine în salon să savurăm niște ceai.

– Mi-e teamă că nu am timp.

– Cum dorești. A fost minunat să te revăd, Rafe.

Se răsuci și dădu să se îndepărteze. Rafe uitase ce doamnă încăpățânată putea să fie.

– O singură ceașcă, mormăi el din urmă.

Mary se întoarse numaidecât spre el, cu ochii scânteind ștregărește și triumfător. Rafe își amintea cum o reîntâlnise, după întoarcerea fraților săi. Era logodită cu altcineva. Nu arăta atât de fericită.

Se gândi că poate Keswick era omul potrivit pentru ea. Știa sigur că se purta bine cu ea. Ce bărbat nu ar fi făcut-o?

– Minunat.

Se întinse din nou spre el, ca și cum ar fi vrut să îl ia de braț, însă Rafe reuși să îi scape în mod elegant, deschizându-i calea către salon. Aceasta fusese casa lui când era mic copil și familia vizita Londra. Ar fi trebuit să se simtă în largul lui aici. În schimb, voia să plece de acolo cât de repede posibil.

– Keswick nu e aici, rosti Mary cu blândețe, iscodindu-l cu privirea în timp ce se așezau pe scaune lângă foc.

Rafe ridică din umeri.

– Nu mă interesează câtuși de puțin unde e acum. Nu pe el am venit să-l văd.

– Mi-aș dori să o faci... să vii să îl vezi, vreau să spun.

– Mary, acum, că unchiul nostru e mort, noi doi nu mai avem nimic care să ne lege.

– Ai fi surprins.

– Mă îndoiesc.

– Ești așa încăpățânat și...

Rafe bănuia că ar fi vrut să spună *neghiob*, dar sosirea căruciorului cu ceai o întrerupse. O privi cum prepară ceaiul, însă cu ochii minții vedea degetele lui Eve. Mici, delicate, aranjând totul încet și cu grijă. Voise să o vadă mâncând. Ce dorință caraghioasă mai era și aceea! Îi trecu prin minte să se întoarcă acasă numaidecât, imediat după ce își termina vizita aici, dar nu ar fi o idee bună să îi dea impresia că era nerăbdător să o revadă. Pentru că nu era. Voia numai să rezolve situația cu hainele ei cât mai repede, fiindcă nu suporta să o vadă în negru.

Mary îi întinse o ceașcă, iar el o luă ascultător.

– Mă întrebam cine îți face hainele.

Mary îl scrută cu privirea peste buza ceștii în timp ce sorbea din ceai. Nu părea surprinsă, așa că Rafe bănuia că și ea știa că își luase o amantă.

– Frecventez atelierul lui Madame Charmaine, pe St. James Street.

– Minunat.

Nu ar fi trebuit să fie greu de găsit. Rafe își așază pe masă ceașca de ceai, de care nici nu se atinsese.

– Mulțumesc, Mary.

Femeia ridică privirea spre el.

– Nu pleci de-aici.

– Am multe treburi de rezolvat.

– Nu te rugam, Rafe. Te informam că nu pleci de-aici.

– Mary...

– Povestește-mi despre fata aceasta, cea pentru care ai nevoie de o croitoreasă.

Rafe îi aruncă o privire cruntă.

– Asemenea conversație nu prea se cuvine. E doar metresa mea.

– Crezi că mi-ar plăcea de ea? Ar trebui să vă invităm pe amândoi la cină.

– Ai înnebunit! Asta e casa unui duce. Nu-mi aduc amantele aici.

– Dacă e importantă pentru tine...

– Nu e.

Mary își încreți fruntea în mici cute care trebuie să fi fost dureroase.

– Atunci, de ce ai făcut-o amanta ta?

De ce mama dracului credea? Doar era femeie căsătorită. Știa că un bărbat are nevoile lui.

– Nici nu mă gândesc să discut așa ceva cu tine. O zi bună!

Înainte ca Mary să apuce să îl mai sâcăie, ieși valvârtej din cameră. Eve nu era treaba nimănui în afară de a lui. Și era hotărât să păstreze lucrurile astfel.

– Cred că fata aceea s-ar putea să însemne ceva pentru el, spuse Mary în timp ce se plimba prin grădină împreună cu Keswick, mai târziu în acea dimineață.

– Bărbații nu se însoară cu amantele lor.

– Nu insinuez că ar trebui să se însoare cu ea, dar poate că e capabilă să ajungă la acea parte din el care încă nu s-a desprins de Pembroke.

– Ce idei fanteziste ai, scumpa mea.

Mary îl strânse de braț. Mergea de partea lui care nu era plină de cicatrici doar pentru că altminteri el nu ar fi putut să o vadă.

Urmele adânci care îi brăzdau fața nu o deranjau câtuși de puțin. Nu o deranjaseră niciodată... poate cu excepția faptului că erau mărturia grelelor suferințe îndurate de el. Îl iubise de când era o copilă. Încă îl iubea. Avea să îl iubească pe veci.

– Să știi că încă e acolo. Copilul care era odinioară. Doar că s-a rătăcit.

Keswick se opri din mers și o cuprinse în brațe.

– Atunci, sper să ai dreptare cu privire la femeia aceasta. Pentru că știu cum e să fii rătăcit. Și știu cum e să te poți întoarce din nou acasă. Tu ești casa mea.

Apoi o sărută, adânc și pătimaș. Mary nu s-ar fi săturat niciodată de pasiunea care clocotea între ei. Începu să chicotească atunci când soțul ei o ridică în brațe și o purtă către casă. Se părea că nici el nu avea să se sature vreodată.

Capitolul 6

Evelyn rătăci pe coridoare și prin camere. Era imposibil ca Rafe să fi vrut să spună că-i oferea în dar acel conac. Probabil se gândise să-i cumpere ceva mai mic, o căsuță pe undeva. Casa aceea fusese construită pentru o familie mare, pentru una care dădea des petreceri. Existau saloane cu candelabre de cristal, iar ea își imagină lumina lumânărilor revărsându-se peste dansatori. Tapițeria scaunelor și draperiile erau de un roșu de Burgundia sau de un verde precum haina de vânător. Totul era splendid.

Nu, era imposibil ca el să intenționeze să-i ofere acea locuință.

Ce o fascina cu adevărat era că în fiecare încăpere se afla un glob pământesc sau un tablou în care era un glob. Se apropie de fereastra unei mici camere de zi și privi spre grădina luxuriantă. Și-o putea imagina foarte bine pe stăpâna casei făcând același lucru, simțind cum se umplea de pace și de liniște.

Închizând ochii, făcu un efort să nu deschidă ușile aflate în apropiere, să nu iasă și să nu străbată grădina pentru a ajunge la grajduri. Ar avea o viață frumoasă în acea casă, dar cu prețul sufletului ei...

Nici măcar nu-și putea imagina prețul pe care ar trebui să-l plătească în cele din urmă.

Deschise ochii și strânse din dinți. Avea să se asigure că Geoffrey va plăti cu vârf și îndesat, într-un fel sau altul. Nu se considerase niciodată o persoană răzbunătoare, dar, în clipa aceea, îl disprețuia din tot sufletul. Cum de putuse să facă așa ceva? Ce fel de creatură era? Îi era greu să creadă că avuseseră același tată.

Brusc, se simți copleșită de epuizare.

Se răsuci pe călcâie și ieși din cameră. Casa era atât de mare, încât, în ciuda numeroșilor servitori, părea incredibil de goală și părăsită. Se gândi că urma să o ia razna dacă nu avea și altceva de făcut decât să aștepte sosirea lui Rafe. Stomacul i se strânse, pentru că, atunci când avea să vină... Nu știa cum avea să i se poată oferi fără să se facă de râs, fără să jelească pentru tot ce pierdea.

Făcu un efort să urce scara cea mare. Când ajunse sus, coti în direcția dormitorului ei. Când trecu pe lângă o ușă, se opri.

Era intrarea în dormitorul lui. Cu o seară în urmă, în timp ce cameristele o dezbrăcaseră și încercaseră s-o încălzească repede, auzise mișcare în acea încăpere. Apoi se lăsase o liniște stranie.

Oare și în camera aceea exista un glob? Patul lui se afla acolo, patul pe care ea avea să-l împartă cu el. Se întrebă cum arăta. Mare. Din lemn solid. Lemn întunecat. Presupuse că baldachinul avea draperii roșii de Burgundia, culoarea lui favorită. Camera probabil miroase a el. A lemn de santal și a bergamotă. Și a scotch. Deși acesta era mai degrabă gust decât miros. Pe limba lui, în gura ei. Lingându-și buzele, aproape că simți devastatorul sărut cu care el o copleșise cu o seară în urmă, aproape de miezul nopții, după ce căzuseră la învoială.

Fu străbătută de un mic fior. În acea cameră, în acel pat, el urma să facă mult mai mult decât să o sărute. Avea să fie tare stânjenitor pentru ea. Măcar încăperea să-i fie familiară, să se simtă în largul ei acolo. Puse mâna pe clanță...

Degete puternice îi cuprinseseră încheietura și o traseră într-o parte, iar ea se pomeni lipită de Rafe.

– Se pare că te-ai rătăcit, zise el. Camera ta este alături.

Ea înghiți nodul de spaimă care i se formase în gât.

– M-am plimbat prin toată casa. Am vrut să văd și camera ta.

– Nu ai voie să intri acolo.

Ea clipi confuză. Să îndrăznească a spera că el se răzgândise?

– Atunci, cum voi ajunge în patul tău?

– Voi veni eu în al tău.

Nici vorbă să fi scăpat. Blestemat fie el! Gândul o înfurie.

– Dar ai spus că mă vrei în patul tău.

– Este doar o expresie, deși practic patul tău e patul meu, deoarece este un bun ce-mi aparține.

– Dar ai zis că-mi dai toată casa, cu tot ce-i în ea. N-am înțeles bine?

El își miji ochii.

– Ba da, dar după ce termin cu tine.

– Atunci, ar fi în avantajul meu să nu te mulțumesc.

Zâmbetul pe care el i-l adresa o făcu să se gândească la un lup pe cale să-și mănânce prada.

– Nu vrei să nu mă mulțumești.

– Mă doare!

El îi privi încheietura de parcă uitase că ea avea așa ceva. Își desceștă încet degetele.

– Scuze! Ia-ți pelerina. Mergem la croitoreasă.

– Înțeleg.

Dumnezeule mare, făcea un alt pas irevocabil! După ce el îi cumpăra haine... Dar ce alternativă avea? Se răsuci pe călcâie.

– Eve?

Se opri și se întoarse spre el. Rafe își puneă concentrat mânușile.

– Dacă te-ai familiarizat cu casa, în ce cameră vrei să pună Lawrence portretul tatălui tău?

Ea abia dacă reuși să facă altceva decât să se holbeze la el.

– L-ai luat deja?

El încuviință scurt din cap. Cu siguranță, nu era genul care să piardă vremea. Comparativ cu el, Geoffrey abia se târa prin viață.

– Cred că în dormitorul meu.

– Chiar vrei să-i vezi chipul când noi doi vom... fi intimi?

Ei aproape că-i sări inima din piept.

– A, nu, ai dreptate! În salonul din față? Nu, stai! În salonașul din care se vede grădina. Acolo l-aș vrea.

El o studie de parcă și-o imagina în acea încăpere micuță.

– O să cer să fie pus acolo cât lipsim. Apropo, ia-ți bijuteriile.

– De ce?

– Pentru că mi-ar face plăcere să le iei. Iar acum, grăbește-te. Nu-mi place să aștept.

Acestea fiind spuse, se răsuci și se îndreptă spre scară. Ea fu tentată să deschidă ușa de la dormitorul lui pentru simplul fapt că el îi zisese că nu avea voie. Oare ce ascundea? Era pur și simplu o încăpere.

De asemenea, se gândi să-l facă s-o aștepte, dar încă trebuia să descopere cât de ușor se înfură. Așa că se grăbi să intre în dormitorul ei, își luă bijuteriile, le băgă într-unul din buzunarele fustei și își puse pelerina. După ce se întoarse în hol, se gândi să evadeze pe scara servitorilor. În schimb, își îndreptă umerii și porni hotărâtă să-l întâlnească pe diavol.

Cerul era acoperit de nori. În timp ce trăsura huruia pe caldarâm, Rafe privea umbrele care apăreau și dispăreau, dansând deasupra și în jurul ei, în vreme ce Eve se uita pe geam. Și pe toți dracii dacă nu invidia capacitatea lor de a o atinge cu atâta delicatețe. Ea își frecase încheietura – cea pe care el o strânsese cu putere – de două ori deja, iar el abia se abținuse să nu-i ia mâna, să nu-i dea jos mânușa și să nu o sărute în locul unde îi simțise pulsul zvâcnind mai devreme.

Nu știa de ce reacționase așa. Ușa dormitorului său era încuiată. Ea oricum n-ar fi putut să intre. Strânsoarea lui devenise mai puternică în timp ce vorbiseră despre paturi și despre ea în ele. Și-o imagină întinsă pe așternut, cu părul despletit răsfirat în jurul ei. Cât de lung era. Cosița pe care o văzuse cu o noapte în urmă îi dăduse doar un indiciu asupra lungimii lui.

El aproape că răsese când îl privise sfidătoare și spusese că ar fi în avantajul ei să nu-l mulțumească. Când răsese ultima dată? Nu-și amintea. Nu-și dorea să fie intrigat de ea. Ba părea vulnerabilă, ba îi ținea piept. Avea, oare, să-l nemulțumească? Se îndoia că era posibil.

– Tu nu intenționezi cu adevărat să-mi dai casa aceea, nu-i așa? întrebă ea cu voce răgușită, în care se citea mai multă duritate decât cu o seară în urmă.

– Ți-am spus că asta voi face.

Ea îl privi cu atenție.

– Dar casa cu tot ce-i în ea valorează, probabil, o avere.

El ridică din umeri ca și cum asta nu prea conta, iar adevărul era că nu conta. Le cumpăraseră pentru că își permitea, dar nu-i făceau plăcere, după cum nu-i făcuse plăcere nici obținerea lor.

– Cum de le apreciezi atât de puțin?

– Poate că întrebarea mai potrivită este cum de te apreciez pe tine atât de mult.

De îndată ce își auzi cuvintele, își dori să le retragă. Nu o aprecia deloc, dar știa ce o aștepta alături de el. Vina îl făcea să-i ofere tot ce își permitea, astfel încât ea să-l ierte pentru tot ce el nu putea.

Ea deschise gura puțin și își mușcă ușurel buza de jos.

– Da, este o întrebare potrivită. Nu ți-am dat nici un motiv să mă prețuiești atât de mult. Atunci, care-i motivul?

– Amantele trebuie să ia ce li se oferă și să nu pună întrebări.

– Este o lege? Există pe undeva vreo lege despre amante, o carte pe care avocații o studiază?

Din câte se părea, cu cât se îndepărtau mai mult de un pat, cu atât mai îndrăzneță devenea. Se întrebă cum ar reacționa dacă i-ar spune că o putea avea și în lipsa unui pat, că pernele din trăsura lui erau foarte bune pentru așa ceva. Și totuși, nu se putu hotărî s-o reducă la tăcere. Ea îl făcea să vrea să zâmbească, un zâmbet adevărat, nu cel luptesc pe care îl exersase de-a lungul anilor pentru a sugera victoria încă înainte ca bătălia să aibă loc.

– Da, cred că există.

Ea își ridică semeață bărbia, năsul ei obraznic înălțându-se puțin.

– Aș vrea s-o văd. Presupun că tu cunoști toate legile legate de amante.

– Doar pe cele importante.

– Cu câte ai avut de-a face? Întrebă ea.

– Legi?

Ea se încruntă. El bănuia că ea își imagina că arăta de-a dreptul feroce. În realitate, arăta sărutabilă. Total și fascinant de sărutabilă.

– Amante.

El se gândi să mintă. Dar ce-ar fi câștigat? Nimic. Își păstra minciunile pentru ocaziile când erau necesare ca să obțină ce dorea.

– Tu vei fi prima.

Ochii ei se lărgiră.

– De ce eu?

De ce ea? Asta era întrebarea, nu-i așa? Cea pe care și-o pusese de o mie de ori după acea seară din biroul lui Wortham.

– Ekroth te-a vrut. Nu-mi place de Ekroth.

– Parcă-mi amintesc că are gușă și degete butucănoase.

– Exact.

Ea privi pe geam.

– Nu mi-a plăcut cum se uita la mine. Nu mi-a plăcut cum s-a uitat nici unul la mine. Ca și cum eram mai prejos decât ei. Dar tu nu te-ai uitat așa. Îl privi și îi zâmbi cu tristețe. Am crezut că nu-ți păsa absolut deloc de mine. Și totuși, iată-mă alături de tine. Dacă m-ar fi luat Lord Berm?

– Îi miroase îngrozitor gura.

Ea își mușcă buza de jos, iar el se gândi că făcea asta pentru a nu zâmbi. Îl irita gândul că ar fi putut râde de el.

– Lord Pennleigh?

– E prea bătrân. Probabil are riduri și în locuri unde n-ar trebui să aibă.

Ea îl studie cu atenție și se strădui să nu se foiască. De ce nu ajunseseră deja la afurisita de croitoreasă?

– Atunci, cine crezi că ar fi fost acceptabil?

„Oricare dintre ceilalți lorzi, iubito. Până și Ekroth, Berm și Pennleigh, ca să spun adevărul.“

– Nu mai contează, rosti el. Acum, ești cu mine. Trăsura se opri. „Slavă Domnului!“ Și iată-ne ajunși la croitoreasă. Hai să vedem dacă îți putem găsi niște haine decente.

Haine decente? Ca și cum ce purta ea nu era decent.

Dar, după ce intră în magazin, iritarea ei se diminuează. Mai intrase în magazine, dar niciodată în unul de haine. Două doamne bine îmbrăcate erau la teighea, făcând, desigur, cumpărături. O altă femeie elegantă ședea pe un scaun capitonat aflat într-un colț, studiind ceea ce păreau a fi niște tipare. O femeie mare se năpusti spre ei.

– Domnule, cu ce vă pot ajuta?

Rafe își agăță mâinile de vestă.

– Aș dori să vorbesc cu proprietăreasa.

– Eu sunt. Madame Charmaine.

– Mă așteptam la un accent franțuzesc.

Ea zâmbi, iar dinții drepți și albi scoaseră în evidență buzele roșii precum cireșele.

– Excelez în a le oferi clienților mei imprevizibilul.

Rafe păru s-o evalueze. Eve își aminti că el spusese că se pricepea să judece caracterul unei persoane. Se întrebă ce gândea despre o femeie atât de îndrăzneată.

– Domnișoara Chambers are nevoie de o garderobă. Completă.

Madame Charmaine ridică dintr-o sprânceană, iar Evelyn își imagină că își alcătuia în minte o listă cu ce-ar putea cuprinde o garderobă completă și cât de profitabilă ar fi afacerea.

– Va avea nevoie de cele mai bune materiale, spuse Rafe înainte de a se îndrepta spre o masă plină cu valuri de materiale în culori aprinse.

Evelyn porni după el și șopti:

– Sunt în doliu. Ar trebui să port negru.

– N-ai decât atunci când ești singură, dar, în prezența mea, mi-ar face plăcere să porți haine colorate.

Rafe alese materialele. Nuanțe de albastru aprins, violet, stacojiu. Culori îndrăznețe, puternice. Ea întotdeauna purtase doar culori pale, pastelate, care o făceau să se piardă în mulțime, să nu fie cu adevărat vizibilă. Cu excepția acelei rochii purpurii pe care Geoffrey o alesese pentru ea. Ea o făcuse să arate ca un vis, ceva de purtat dacă s-ar fi dus vreodată la un bal.

În acest timp, Madame Charmaine o măsură încet din priviri pe Evelyn, care își dădu seama că femeia dedusese ce era ea pentru Rafe... sau ce avea să devină. Se simți de parcă avea să moară chiar atunci, de parcă inima avea să înceteze să-i mai bată, de parcă sângele avea să înceteze să-i mai curgă, iar plămânii aveau să înceteze să mai absoarbă aer.

– Vreau o duzină de rochii pentru ea, care să fie gata într-o săptămână, spuse Rafe, cu atenția distrasă de alegerea materialelor.

– Mă tem, domnule, că programul meu este foarte încărcat. Poate veți avea mai mult succes la alt magazin.

Rafe încetă să răscolească țeșăturile și se întoarse spre ea.

– Cumnata mea, ducesa de Keswick, m-a asigurat că dumneata ești cea mai bună.

– Sunt, domnule, dar...

– Dumnezeule!

– Pardon?

– Îmi cer scuze că am uitat să mă prezint. Sunt Lord Rafe Easton. Nu cred că ducesa va mai face cumpărături aici dacă o voi informa că am fost refuzat.

– Am făcut-o doar pentru că, având în vedere toate comenzile pe care le am, termenul dat de dumneavoastră...

– Da, înțeleg foarte bine, dar iată cum stă treaba: Din cauza unor circumstanțe nefericite care au lăsat-o doar cu rochia de pe ea, domnișoara Chambers are nevoie de haine. Vocea lui deveni tot mai joasă cu fiecare cuvânt rostit, astfel că Madame Charmaine trebui să se aplece spre el pentru a desluși ce spunea. Este o situație foarte tristă ca o lady să fie nevoită să poarte o singură rochie, nu ești de acord? Cât mă costă să-ți reorganizezi programul, ca să-ți faci timp pentru ea?

– Domnule, îmi este imposibil. Am un număr incredibil de comenzi pe care trebuie să le onorez...

– Să zicem dublu față de suma revoltătoare pe care oricum voiai să mi-o ceri?

Femeia privi materialele, tavanul, dușumeaua, iar Evelyn își dădu seama că își făcea calculele.

– Presupun că mi-aș putea face timp să termin un lucru sau două într-o săptămână.

– Splendid! Admir nespus o femeie care dă dovadă de judecată sănătoasă. Nu mă îndoiesc că ne vom înțelege de minune. Și doresc să aprob eu toate modelele și materialele.

– Asta-i o cerere neobișnuită. Celor mai mulți gentlemen nu le pasă, dar sunt sigură că vă pot face pe plac. Va trebui să-i iau măsurile.

– Excelent!

Evelyn urmărise întreaga discuție oarecum îngrozită. Oare el chiar credea că luna și stelele se învârtesc după el? Că doar dorințele și nevoile lui contau? Cum rămânea cu ceilalți clienți ai croitoresei?

El se întoarse spre ea.

– Am niște treburi de făcut. Mă întorc să te iau peste o oră. Până atunci, distracție plăcută cu Madame Charmaine.

Clopoțelul de la ușă zornăi când el ieși. Cum de putea suna atât de inocent când cineva atât de hotărât trecea pe sub el?

– Misteriosul Rafe Easton. Îndrăznesc să spun că nu mă așteptam ca drumurile noastre să se încrucișeze, murmură madame. Cum ai reușit să te combini cu unul dintre pierduții lorzi de Pembroke?

Evelyn se întoarse spre ea.

– Cum adică lorzii pierduți?

– Ai locuit într-o peșteră?

Evelyn făcu un efort pentru a nu izbucni într-un hohot de râs isteric.

– Nu, într-o casă, protejată de tatăl meu, contele de Wortham.

– Ah! Femeia se uită compătimitoare la ea. Am auzit câte ceva despre asta. Presupun că partea bună e că ai ajuns lângă un bărbat care va face totul pentru a te proteja.

– Dar a insistat atât de mult să lași baltă pe toată lumea și să te ocupi de mine.

Ea se încruntă.

– Asta se cheamă negociere, draga mea. O să-l taxezi triplu. Ori-cum, nu va ști care-i diferența. Iar tu n-o să-i spui.

– Nu sunt sigură că aș încerca să-l păcălesc.

– Oh, o fi lătrând el foarte tare, dar nu cred că mușcă femeii. Asta presupunând că felul în care se uită la tine înseamnă ceva. Acum, haide în camera din spate. Va trebui să-ți scoți hainele, ca să te măsoar așa cum trebuie.

– De ce i-ai numit lorzii pierduți? întrebă Evelyn urmând-o pe femeie într-o mică încăpere.

În vreme ce o ajută pe Evelyn să se dezbrace, îi răspunse:

– Ei bine, există o poveste. Când erau copii, după moartea tatălui lor, au dispărut. Au circulat tot felul de zvonuri. Unele ziceau că s-ar fi îmbolnăvit. Altele, că ar fi fost uciși de țigani. Sau că ar fi fost mâncați de lupi. Apoi, cred că cu... câți să fi fost...? Cu trei ani în urmă, cam așa ceva. Îmi amintesc pentru că Lady Mary – care acum este ducesă de Keswick – tocmai venise la Londra, iar eu i-am

făcut o rochie de bal. În sfârșit, lorzii au apărut la bal. Au stârnit mare valvă.

– Unde fuseseră în toți acei ani?

– Keswick a fost în armată, a luptat în Crimeea. Cumplită treabă. Lord Tristan era căpitan de vas când s-a întors, așa că presupun că a fost pe mare. Lord Rafe a fost pe-aici pe undeva. Nu se știu prea multe despre el. Se ferește de societate sau poate că societatea se ferește de el.

Evelyn se gândi la senzația de pustietate din casa lui, la modul cum el stătuse deoparte când ea fusese prezentată, la felul lui aspru de a fi, la regula că nu avea voie să-l atingă niciodată. Se întrebă dacă nu cumva faptul că o luase drept amantă nu avea nici o legătură cu Ekroth, ci cu singurătatea lui.

Lăsându-și trăsura lângă magazinul croitoresei, Rafe porni cu pași hotărâți pe stradă. Simțea nevoia de ceva dulce, de ceva bun, tare și cu mult zahăr. Nici nu-și mai amintea când mai poftise la așa ceva. Dorea ceva care să-l facă să se simtă bine, nu ca un ticălos nenorocit.

Oare ce-i venise de o presase atât de tare pe croitoreasă? Din cauza lui Eve, pe toți dracii! Din cauza expresiei de stupefacție și a dorinței de-a muri pe loc care îi apăruse pe chip când își dăduse seama că o simplă croitoreasă pricepuse care era rolul ei în viața lui Rafe... și îl dezaprobase. Cine era femeia aia de-și permitea să dezaprobe ceva din ce făcea el?

El îi oferea lui Eve un sanctuar. Da, ea trebuia să plătească un preț pentru asta, dar nimic din viața asta nu era gratis. Nici măcar libertatea. Aceasta avea prețul cel mai mare.

Și, pentru a înrăutăți și mai tare lucrurile, făcuse caz de originea lui ca să obțină respectul dorit pentru Eve. Lord Rafe Easton. Nu mai pomenise că era lord de când fusese asigurată poziția lui Sebastian. Nici că ar fi putut să fie mai dezamăgit de sine. El era propriul stăpân. Nu avea nevoie să se folosească de frații lui pentru a obține ce-și dorea.

Dar fusese furios, tare furios, că Eve se simțise inferioară, că păruse pe punctul de a izbucni în lacrimi. Însă fusese suficient

de puternică pentru a și le stăpâni, iar asta îl făcuse a-și dori să se biciuiască singur.

În cele din urmă, spre marea lui ușurare, zări un magazin de dulciuri. Deschise ușa în fața celor două doamne care ieșeau. Își ridică puțin pălăria și, de îndată ce ele ajunseră afară, se năpusti înăuntru. Un drăcușor de fetiță stătea lângă un băiat mai mare, ciufulit, ținându-l de mână și încercând să se decidă ce dorea. Rafe văzu un penny strâns în mâna băiatului. Dulciuri de un penny. Cât putea să dureze?

Copii. El nu urma să aibă niciodată. Nu-și dorea, n-ar fi știut ce să facă cu ei. Totuși, fetița îi atrase atenția – o fundă albastră îi strângea la spate părul blond, împiedicându-l să-i acopere fața, făcându-l să i se reverse pe spinare. Și-o imaginea pe Eve la vârsta aceea. Oare îl ținuse vreodată pe fratele ei de mână, oare el avusese vreodată grijă de ea? De ce tatăl ei nu aranjase ca Eve să aibă o situație bună după moartea lui? Cu siguranță știuse că fiul său era lipsit de caracter.

Poate se gândise că, dacă o lăsa în grija fratelui ei, acest lucru avea să-l oblige să se maturizeze, să-și asume responsabilitatea, să învețe să pună pe altcineva mai presus decât el. În schimb, el se purtase după cum îi era firea și, în mod egoist, scăpase de ea cât de curând fusese posibil, într-un mod care se dovedise profitabil pentru el, și-i mai vânduse și lucrurile. Își dori ca ea să fi cerut mai mult decât un portret și un cal, pentru că el ar fi luat toată blestemata aia de casă dacă ea ar fi dorit-o. Nu pentru că ținea la ea, ci fiindcă așa era corect. Trecuse multă vreme de când Rafe nu mai făcuse ceva pentru simplul fapt că așa era corect.

Se întâmplase cândva pe parcursul anului ce trecuse. Când Tristan avusese nevoie ca el să-l găsească pe bărbatul despre care toată lumea credea că ar trebui să se însoare cu Anne. Și cu doi ani înainte de asta, când se dusese la baluri la care nu dorise să ia parte, dar o făcuse pentru a-i asigura lui Sebastian locul care îi aparținea de drept în societate. Însă, de atunci, nu făcuse decât ce poftise. Poate că asta nu-l deosebea prea mult de Wortham. Gândul că ar fi putut avea ceva în comun cu acea secătură îl umplu de silă.

Fetița începuse să-și sugă degetul și dansa pe vârfurile piciorușelor. Vânătorul din spatele tejghelei îi aruncă lui Rafe o privire care

spunea „mă ocup de dumneavoastră imediat“, dar care însemna „s-ar putea să nu mă pot ocupa de dumneavoastră niciodată“.

– Haide, Lizzie! Alege ceva, spuse băiatul.

„Da, Lizzie“, gândi Rafe. „Alege ceva.“

– Nu știu. Toate sunt atât de drăguțe.

Vânzătorul suspină și își țuguie buzele.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

– O duzină de bomboane de mentă.

În timp ce vânzătorul puneă într-o pungă bomboanele cu dungi maro-închis și maro-deschis, gura lui Rafe începu să saliveze. Tre-cuse prea mult timp de când nu se mai răsfătase. De îndată ce vân-zătorul îi dădu pungă, Rafe scoase o bomboană, o băgă în gură și îi savură dulceața.

Fetița se uită la el cu ochi mari și albaștri. Nu aveau aceeași nuan-ță ca ai Evei, dar era totuși o culoare care avea să-i atragă pe bărbați când avea să fie mare. Îi întinse pungă.

– Poftim, poți să le iei tu pe celelalte.

Băiatul o trase pe fetiță lângă el și îi cuprinse protector cu un braț umerii firavi.

– Nu vă cunoaștem. Nu le mai vreți?

Deci erau copii ai străzi, suficient de mari pentru a fi învățat deja că nu era bine să aibă încredere. Era o lecție dură, una pe care Rafe nu o învățase îndeajuns de repede. Luase inocent mânca-reă oferită de un individ pe nume Dimmick, și, înainte de a-și da seama ce se întâmpla, devenise unul dintre lacheii lui Dimmick, făcând ce i se poruncea pentru că pedepsele omului presupuneau de obicei o mutilare.

– Nu mai vreau, flăcăule. Pur și simplu, nu mi-a fost poftă atât de mult precum am crezut. Vânzătorul nu le mai poate lua înapoi odată ce mi le-a dat. Și nici nu vreau să le arunc la gunoi. Le vreți sau nu?

Îl vedea pe băiat chinându-se să ia o hotărâre, degetele în care nu ținea moneda răsucindu-i-se. Dorea să ia darul, dar se temea de preț.

– Mie îmi plac acadelele Wellington, spuse fetița. Sunt drăguțe.

Dungile lor roșii, albastre și galbene erau atractive, dar toate bom-boanele aveau culori strălucitoare. În copilărie, Rafe fusese intrigat de toate. Stătea ore întregi sugându-le una după alta.

– O duzină de acadele Wellington, îi spuse Rafe vânzătorului.

– Foarte bine, domnule.

Îndepărtă capacul unui borcan. Cu fiecare acadea scoasă, ochii fetei se luminau tot mai tare. După ce umplu punga, vânzătorul i-o întinse. Rafe o luă și i-o dădu fetei. Aceasta nu avea reținerea fratelui ei. Mâinile ei micuțe o înșfăcă. Cu o sprânceană ridicată, Rafe îi oferi din nou băiatului punga cu bomboane de mentă.

Buzele acestuia tresăriră, apoi înhătă punga și mâna fetei și țâșni pe ușă. Deodată, fetița se întoarse, iar brațele ei subțirele cuprinsă strâns piciorul lui Rafe. Cu respirația întretăiată, el încremeni străduindu-se să n-o îmbrâncească, să n-o trimită în zbor prin magazin, prin vitrina mare care dădea spre stradă. Nu era mai grea decât o pană, dar totuși îl imobilizase de parcă ar fi fost înfășurat în lanțuri grele. Lumea începu să se estompeze în vreme ce întunericul începu să se prelingă la marginea câmpului său vizual. Își trecu limba peste bomboana pe care o avea în gură, concentrându-se asupra zahărului. Dulce, zahăr dulce.

– Haide, Lizzie! strigă băiatul.

„Da, Lizzie, du-te, pentru numele lui Dumnezeu, du-te!”

Ea îi dădu drumul din îmbrățișarea puternică și ieși în fugă pe ușă, urmată de băiat.

Rafe se sili să expire îndelung, să-și calmeze inima care bubuia în vreme ce stupefacția amenința să-l copleșească. Oare cum de putuse o mână de fată să-l zăpăcească în halul acela?

– Deci asta-i tot ce luați astăzi, domnule?

Vocea se auzise de departe, parcă printr-un tunel. Nu putea ieși pe stradă încă. S-ar fi clătinat pe picioarele nesigure.

Izbuti să se întoarcă spre vânzător și să afișeze o mască plictisită.

– Nu, o să iau și o cutie mare cu bomboane de ciocolată.

Vânzătorul încuviință din cap și luă o cutie maro-închis.

– O cutie mare are douăsprezece bucăți, iar noi avem 24 de sortimente. De care ați dori?

Un lucru asupra căruia să se concentreze. Bine. Începea să simtă că-și venea în fire. Se uită la vitrina cu dulciuri și la sortimentele de ciocolată. Aveau diverse forme și mici decorațiuni.

– Nu contează.

Vânzătorul luă un pătrat negru.

— Nu, nu aia, rosti Rafe. Cea în formă de frunză.

Lui Eve avea să-i placă. Era interesantă cu toate acele mici nervuri pe suprafața ei.

— Foarte bine, domnule.

— Apoi, cea în formă de trifoi... și de diamant. Dar nu și cea în formă de inimă.

Ar fi transmis un mesaj greșit. Termină de ales toate ciocolatele, deoarece i se păru că vânzătorul nu putea aprecia ce i-ar plăcea unei lady. Nu era sigur când se decisese că ciocolatele erau pentru Eve sau de ce era important pentru el să aibă formele potrivite. Poate că ei nici nu-i plăcea ciocolata.

Ținând cutia în mână, ieși din magazinul de dulciuri și porni înapoi spre cel al croitoresei. Probabil că ele terminaseră deja. Pe măsură ce se apropia, cutia devenea tot mai grea. Nu era ceva ce ea îi ceruse. De ce se gândise că ea și-ar fi dorit asta? Ar putea interpreta greșit. Ar putea crede că începea să aibă sentimente pentru ea sau, mai rău, că îi păsa.

Oare unde-i fusese mintea de pierduse cincisprezece secunde prețioase alegând bucăți de ciocolată?

Zări o femeie zdrențăroasă ghemuită într-un colț, sprijinită de niște trepte. Abia dacă își încetini pașii când se aplecă și puse cutia lângă ea.

— Mulțumesc, bunule domn! strigă ea în urma lui.

Bun? Dacă ar fi bun, ar lăsa-o pe Eve să plece. Dar, dacă ar fi fost bun, nici n-ar fi luat-o.

Când Eve auzi clopoței de deasupra ușii răsunând, știu că era el. Nu avea habar cum de știa. Sunetul ar fi fost același indiferent cine ar fi deschis ușa, dar totuși ea știa.

Madame tocmai o ajutase să se îmbrace – lucru pentru care îi era recunoscătoare. Bănuia că lui nu i-ar fi păsat dacă ea era îmbrăcată sau nu. Dacă ar fi dorit s-o vadă, ar fi intrat pur și simplu în camera din spate și ar fi văzut-o.

Madame ridică dintr-o sprânceană.

— Crezi că este el.

— De unde știi?

Ea zâmbi.

– Te-a străbătut un mic fior. Este un amant priceput?

Ea simți fierbințeala rușinii cuprinzându-i fața, tot trupul.

– Cum poți fi atât de inocentă? o întrebă femeia.

– Probabil ar trebui să plec.

Nu știa de ce se grăbise să iasă, de ce nu zăbovise. Să fie din nou în compania lui ar fi putut însemna să afle dacă era un amant priceput – chiar în seara aceea. Cât de mult avea s-o cruțe?

El era. Studia din nou valurile de țesături. Își ținea pălăria într-o mână, își scosese mânușa din cealaltă și freca o mătase roșie între degete. Mișcările lui erau atât de incredibil de lente, de parcă savura senzația atingerii fiecărui fir. Oare împerecherea lor avea să fie do-moală? Oare avea să prețuiască la fel de mult atingerea pielii ei cum aprecia atingerea materialului?

El se uită cât putea de relaxat peste umăr, cu pleoapele pe jumătate coborâte, de parcă ar fi vrut să-și ascundă gândurile – nu că ea ar fi fost în stare să i le citească.

– Ați terminat cu măsurătorile?

– Am terminat, domnule, spuse madame, iar Eve ar fi putut jura că Rafe se crispase, deși modificarea expresiei se petrecuse atât de rapid, încât ea n-ar fi văzut-o dacă privirea nu i-ar fi fost concentrată asupra lui.

Și de ce părea incapabilă să-și ia ochii de la el? Era la fel de frumos ca întotdeauna, dar ceva se schimbase. Nu-și dădea seama exact ce anume. Ceva legat de starea lui de spirit. Supărare? Frustrare? Dezamăgire? Oare avea să învețe vreodată să-l citească, să-și dea seama ce gândea, ce simțea?

– M-am gândit la câteva modele pentru doamna...

Eve văzu iarăși acea crispare rapidă a trăsăturilor lui.

– ... Pe care vi le-aș putea prezenta acum, spuse madame. Dacă aveți timp.

– Da, aș vrea să rezolvăm această chestiune cât mai repede posibil.

Madame aduse câteva coli de hârtie, și, în vreme ce ei discutau despre tipare cu spatele la ea, de parcă părerea ei n-ar fi avut nici o importanță, Eve se apropie de scaunul de la geam, pe care o lady adevărată șezuse mai devreme. Privi strada, oamenii care se grăbeau

spre un loc sau altul, care făceau ce poșteau, care luau deciziile dorite.

Tatăl ei îi spusese să nu invidieze niciodată pe nimeni pentru că nu avea de unde să știe care fusese prețul plătit pentru obiectul invidiei. Dar în clipa aceea îi era foarte greu să nu râvnească la libertatea de a-și duce viața după bunul-plac. Nu avea control în privința a ceea ce avea să poarte, a modelului, a culorii materialului. Nu avea de ales unde să locuiască. Nu avea nici un cuvânt de spus legat de momentul când el urma să se culce cu ea... sau de cum avea să se întâmple asta, pentru că el avea reguli. El controla totul.

Poate că urma să o găsească dezagreabilă. În orice caz, putea fi lipsită de entuziasm.

– Am terminat, putem pleca.

Surprinsă, privi întinericul de-afară și se întrebă când se lăsase seara. Se uită la el și, pentru o fracțiune de secundă, ar fi putut jura că părea la fel de trist ca ea.

Încuviință din cap și se ridică. El nu-i oferi brațul, ci doar o conduse afară din magazin. Nu era suficient de bună pentru a fi atinsă în public. Poate că avea să fie destul de norocoasă ca el să decidă că nu era suficient de bună pentru a fi atinsă nici în particular.

Lacheul o ajută să urce în trăsură, în timp ce Rafe îi vorbi vizitiului. Trăsura se legănă când el urcă și se așează în fața ei. Apoi porniră la drum. Ea se uită pe geam, căci era mai sigur să facă asta decât să-l privească pe el. Nu dorea ca el să creadă că îi stârnise interesul cu expresiile lui trecătoare, cu atitudinea lui caustică, cu capacitatea lui de a ști exact ce dorea ea și cu faptul că nu se îndoia niciodată de sine. Ea se îndoia atât de mult. Se îndoia că putea face asta.

– Intenționează să te taxeze triplu, rosti încet.

– M-am gândit că s-ar putea s-o facă.

Se așteptase ca replica lui să fie însoțită de furie, nu de amuzament. Îl studie curioasă.

– Nu pari deranjat de asta.

– N-o pot învinovăți, când practic am silit-o să facă ce-am vrut și astfel să încurce vreo lady de neam mare care s-ar putea pomeni fără o rochie nouă la următorul bal.

– A zis despre tine că ești un lord pierdut.

Fu rândul lui să se uite pe geam. În lumina slabă oferită de felinarele cu gaz, ea îi văzu fălcile încleștate și ochii mijiiți.

– N-o să vorbim despre asta, Eve.

Ea își împleti degetele. Își dorea să afle despre trecutul lui, ce anume îl făcuse să devină bărbatul care era. Oare de ce servitorii lui nu îl numeau lord? De ce avea un tripou? Ar fi trebuit să fie ca Geoffrey. Un bărbat fără vreo ocupație.

Apoi, gândi: „Slavă Domnului că nu este ca Geoffrey!”

– Atunci, despre ce vom vorbi? întrebă ea.

– Nu vom vorbi deloc. Nu pentru asta ești cu mine.

– Dar, dacă nu știm absolut nimic unul despre celălalt, va fi incredibil de ciudat, nu crezi?

Nu dorea să pară încăpățânată, însă nu voia ca trupul ei să fie singurul lucru pe care el să-l cunoască despre ea.

– Te asigur că nu e ciudat.

– Cum poți spune asta când simplul fapt că mergem împreună într-o trăsură este ciudat? Și nu-mi place roșul care te-a fascinat atât de tare. N-o să-l port.

Privirea lui se lăsă atât de rapid și atât de grea asupra ei, încât Eve ar fi putut jura că auzise o bufnitură.

– Ba da.

– Ba nu.

– Pari să fi uitat condițiile înțelegerii noastre.

Ea își încleștă degetele până simți durere, până când durerea îi urcă prin brațe până la gât.

– Nu cred că pot face asta. Nu cred că pot fi amanta ta.

– Știu.

– Știi?

– Nu ți-am spus că pot aprecia caracterul oamenilor?

Ea înghiți un nod. Chiar nu avea s-o silească să facă asta?

– Îți pot da bijuteriile mele pentru a compensa faptul că mi-ai oferit adăpost noaptea trecută.

Dădu să bage mâna în buzunar.

– Păstrează-le.

Oare ce voise să spună cu asta? Să le păstreze pentru că n-avea să o lase să plece sau pentru că avea să-i permită să plece, iar ea urma să aibă nevoie de ele?

Trăsura se opri.

— Am ajuns, rosti el sec.

— Unde?

— Să vezi cum e viața pe care crezi că ai prefera-o.

Capitolul 7

Strica lucrurile. Rău de tot. Nici nu-și mai amintea când se purtase atât de greșit într-o anumită situație. Poate atunci când se întorseseră frații lui. Își amintea îmbrățișarea puternică în care Tristan îl cuprinsese pe Sebastian și cât îl duruse faptul că gândul de a fi cuprins de brațe atât de puternice îl silise să se distanțeze și să le pună în mâini paharele cu whisky fără a-i lăsa să-și dea seama cu câtă disperare dorea să se bucure de acea reuniune fericită. Fusesse furios pe ei. Încă era, dar teama că ei ar putea să-și dea seama, că ar putea intui trecutul lui era cea care îl făcea să rămână retras.

Și așa îi era greu să-i permită lui Eve să se țină de brațul lui în timp ce mergeau printre vagabonzi. Dar nu putea risca să creadă cineva că ea nu era cu el. Avea o reputație acolo. Nu venea prea des, dar poveștile se amplificau în absența lui, iar destui oameni și-l aminteau, așa că știa că nu avea să fie acostat.

La micul dejun, ajunsese să înțeleagă că ea nu era într-un totu dedicată relației cu el. La croitoreasă, simțise că era îngrozită de locul pe care-l ocupa în viața lui. În ciuda iubirii pe care i-o purtase, tatăl ei o ascunsese de lume, o făcuse mai prizonieră decât avea s-o facă Rafe vreodată. Fratele său dorise să scape de ea. Rafe promisese că avea să se mândrească cu ea. Dar ea trebuia să înțeleagă care era prețul.

De asemenea, trebuia să înțeleagă care era prețul plecării de la el. Trebuia să vrea să rămână, pentru că el nu dorea ca ea să plece.

Voia s-o vadă în rochia roșie pe care jurase că n-avea s-o parte. Putea să parieze că ea avea să se răzgândească după ce o vedea. O dorea la masa lui la micul dejun și la cină. Poate chiar avea să se întoarcă acasă pentru a lua prânzul cu ea.

Voia să-i simtă parfumul de trandafiri în timp ce Eve străbătea casa, în vreme ce urca scările pentru a se duce la ea. Dorea ca pleoapele ei să se închidă când el se apleca s-o sărute.

O voia în trăsura lui, expunându-i condițiile ei, deși știa că el făcea regulile. Nu dorea s-o supună, dar compromisul nu fusese niciodată punctul lui forte. Învățase devreme că un compromis era o dovadă de slăbiciune de care alții se grăbeau să profite. Niciodată nu trebuia să lași garda jos.

Chiar și ea, așa dulce și inocentă cum era, ar fi profitat, l-ar fi distrus, l-ar fi părăsit. Ea nu-l plăcea prea mult. Se așteptase la asta. Nu-i pășase niciodată dacă cineva îl plăcea sau nu. Era un singuratic. Îi convenea.

Însă ea îl făcea să nu se mai simtă atât de singur. Așa că își dorea ca ea să rămână, chiar dacă numai pentru o vreme, după care avea s-o lase să plece.

Evelyn era îngrozită de ce vedea. Oameni în haine zdrențuite umblând pe lângă focuri. Copii atât de slabi, încât ochii lor păreau enormi pe chipurile fragile. Copii desculți în seara rece. Murdari. Era mizerie peste tot. Duhoarea îi întoarse stomacul pe dos.

Rafe străbătu aleea îngustă și mărginită de cocioabe pe cale să se prăbușească de parcă era stăpânul locului, de parcă nu-l deranja câtuși de puțin.

– Unde ne aflăm? întrebă ea.

– În St. Giles.

– Bietii oameni amărâți!

Nu era total neștiutoare. Tatăl său îi vorbise cândva despre ei. Spusese că trebuia făcut ceva. Se părea că nu se făcuse nimic.

Rafe se opri și se uită într-o parte. Ea îi urmări privirea către nișa întunecată. Abia reuși să distingă umbrele unei femei lipite de perete și a unui bărbat care se legăna gemând în fața ei. Doar nu făceau...

– Nu-l poți face să nu se mai poarte așa cu ea? întrebă Eve.

– L-aș opri dacă ea ar încerca să scape, dar n-o face. Este alegerea ei. Se întoarse și o conduse pe unde veniseră. Probabil că-i va da o monedă sau o parte din mâncarea lui sau poate un loc cald în noaptea asta.

– Așa este? întrebă ea încet. Când te culci cu cineva?

– Cu unii. Nu cu mine.

Nu lipită de un perete, ci într-un pat. Cu el deasupra ei, legănându-se, gemând. Cândva, Geoffrey îi arătase cum câinii lui „făceau câțeluși“. Fusese prea mică pentru a înțelege cu adevărat.

Rafe se opri din nou, iar ea se îngrozi, știind ce avea să-i arate de această dată.

– Îl vezi pe individul care stă sprijinit de zidul ăla și ne privește?

Individ? Îi amintea mai degrabă de un șoarece pe care pisica i-l adusese odată de la grajduri. Era gârbovit de parcă nu dorea să fie văzut – sau poate că purta niște poveri invizibile. Totuși, Eve încuviință din cap.

– O să-ți dea o sută de lire pentru bijuteriile tale. Dar o să aibă grijă să nu vadă nimeni când ți le dă. Altminteri, o să încerce să i le ia după ce te îndepărtezi. În clădirea de-acolo... Arată cu capul spre casa care avea un felinar atârând deasupra ușii. ... poți găsi un pat pentru doi penny pe noapte. Desigur, îl vei împărți cu alții. E de sperat ca nici unul din ei să nu aibă păduchi.

Ea își ridică repede privirea spre el.

– Mă lași aici?

– Dacă dorești să scapi de mine. Aseară, ai rămas fiindcă așa a vrut soarta când ai dat cu banul. În seara asta, dacă te întorci în trăsură cu mine, vreau s-o faci fiindcă înțelegi cu adevărat că este cea mai bună variantă. Are un preț, știu asta. Chiar dacă te duc într-o parte mai puțin mizeră a Londrei și te las acolo, mă tem că, în cele din urmă, soarta tot aici te va aduce.

Ea se uită în jur, încercând să se imagineze în acea văgăună.

– Nu sunt atât de prost încât să cred că vei fi fericită cu mine, spuse el, dar nutresc speranța că vei fi mulțumită în scurtul timp cât îmi vei fi alături.

Speranță. Ea nu-l considerase niciodată un om care să spere ceva, din gura căruia să iasă acest cuvânt. Mama ei fusese metresă, iar un conte se îndrăgostise de ea. Oare acest bărbat avea să ajungă să se îndrăgostească de ea? Se îndoia profund.

Nu avea să fie fericită în mahalaua săracilor, de asta era sigură. Nu avea să fie mulțumită. I-ar fi frig, foame și ar fi murdară. Și foarte singură. Își ridică trufașă bărbia.

– Nu-mi dau seama de ce ai simțit că e nevoie să mă aduci aici. Ți-am dat răspunsul meu aseară.

– Probabil am înțeles greșit. Am crezut că ai îndoieli.

Înceștându-și mai tare degetele pe brațul lui, clătină din cap.

– Bine.

O conduse înapoi la trăsură. După ce o ajută să urce, îi spuse ceva lacheului, apoi intră și se așază vizavi de ea. Trase de vestă de parcă se strâmbase.

– De ce nu plecăm? întrebă ea.

– Lacheul meu s-a dus să împartă câteva monede.

Ea bănuie că erau multe, nu doar câteva. În cele din urmă – slavă Domnului! –, trăsura se urni. Era groaznic din partea ei, dar simțea nevoia să facă o baie.

– Mă mir că n-am fost atacați, rosti ea.

– Ei mă cunosc.

– Datorită bunătății tale?

El chicoti încet.

– Nu, ci pentru că am locuit acolo timp de mulți ani, în perioada când am fost „pierdut“, după cum romantic s-a exprimat madame.

Ea încercă să nu pară surprinsă. Se întrebă dacă ea avea să se prieapă vreodată la fel de bine ca el la a dezvălui atât de puțin.

– Cum ai ajuns acolo? De ce n-ai plecat, așa cum au făcut frații tăi?

– Pentru că nu m-au luat cu ei. Ea îi simți amărăciunea din voce. Aveam doar zece ani. Unchiul meu dorea să pună mâna pe ducat, dar trei moștenitori stăteau în calea lui. Așa că am stat plecați până când am fost suficient de maturi ca să ne cerem drepturile.

Ea simți nevoia să cuprindă în brațe băiețelul care fusese el cândva. Oricât de inocentă și de încrezătoare fusese ea cu o seară în urmă, el trebuie să fi fost și mai și. Fiul legitim al unui duce. Probabil fusese răsfățat de toți.

– Acesta-i motivul pentru care știi cum este să fii în locul meu.

– Nu știi cum e să fii în locul tău, Eve. Știi cum este să fii într-o situație similară. Să n-ai pe nimeni și nimic. Să-ți fie foame, să-ți fie frig, să n-ai un acoperiș deasupra capului. Știi cum e să faci lucruri pe care nu vrei să le faci, dar pe care ești totuși nevoit. Ajungi

să le accepți. Să te împaci cu ele. Cu timpul, poate chiar ajungi să te admiri puțin. Pentru că ai supraviețuit, deși nimeni n-ar fi crezut că vei reuși. Își dresе glasul de parcă ar fi vrut să-l pedepsească fiindcă rostise cuvinte atât de relevante, apoi își îndreptă din nou atenția spre geam. Mă bucur că n-ai rămas acolo.

Ea se gândi că, la un moment dat, s-ar putea să privească în urmă și să fie la fel de bucuroasă...

– Ar fi fost o greșeală colosală, adăugă el.

Ea aproape că râse. Oare mai întâlnise vreodată un bărbat atât de încrezut și de sigur de sine?

Cu siguranță, Geoffrey nu era așa. Nici tatăl ei nu fusese așa.

– Totuși, n-o să port roșu.

El zâmbi scurt, dinții albi licărind în semiîntuneric.

Eve nu înțelegea de ce se simțea atât de entuziasmată de faptul că ea îl făcuse să zâmbească, chiar dacă zâmbetul nu durase mai mult de o clipită.

– O, ba cred că o să porți.

Ce om arogant! Își reținu cuvintele fiindcă nu dorea să strice acel moment de... Nici ea nu știa foarte sigur cel fel de moment era. De înțelegere, de acceptare. Poate că, după o vreme, ar putea deveni chiar prieteni.

Tensiunea din trăsura se diminuase, iar atmosfera ajunsese aproape plăcută. Încercă să-și imagineze cum ar fi ca un gentleman s-o curteze, s-o plimbe cu trăsura lui. Desigur, ea ar avea o doamnă de companie. Se gândi că trebuia să renunțe la asemenea idei copilărești. Pe de altă parte, dacă el chiar îi dăruia casa lui și tot ce se afla în ea, ar putea să devină o femeie puternică, suficient de independentă ca un gentleman să fie dispus a-i trece cu vederea începuturile nefericite.

Trăsura coti pe alee. Ea nu dorea să recunoască sentimentul de ușurare care o cuprinsе. Deși starea de nervozitate se instală imediat după aceea. Ea își declarase clar angajamentul față de el. Poate că aceea era seara când el avea să vină la ea, când avea să și-o facă amantă.

Trăsura se opri clătinându-se. Un lacheu deschise ușa. Rafe coborî, apoi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare, retrăgându-și-o de îndată de picioarele ei atinseră pietrișul de pe alee.

- Ți-e foame? întrebă el în timp ce se îndreptau alături unul de altul, dar fără să se atingă, spre treptele de la intrare.

Ea își dădu brusc seama că era lihnită.

- Foarte tare.

- Mă gândeam că am putea lua o cină târzie pe terasă.

- Mi-ar face plăcere, da.

- În regulă.

Urcară scările. Ușa se deschise. Laurence făcu o plecăciune.

- Bun venit acasă, domnule. Domnișoară.

- Vom cina pe terasă, își informă Rafe majordomul.

- Prea bine, domnule.

Rafe se întoarse spre ea.

- Ne vedem pe terasă, peste o jumătate de oră. Nu-i nevoie să te îmbraci formal.

Fără să aștepte răspunsul ei, se repezi pe scări, urcând câte două trepte o dată. Nu că ea ar fi avut ceva de spus, dar mergea în aceeași direcție. Ar fi putut urca împreună.

- De fiecare dată când se întoarce acasă, are nevoie de puțin timp petrecut singur, o lămură Laurence cu amabilitate.

Ea își îndreptă atenția spre el.

- Lucrezi de mult pentru el?

Laurence își ridică privirea spre tavan.

- Cred că se fac șase ani. De când a luat casa de la Lord Laudon.

- Adică, de când a cumpărat-o, nu?

El își țuguie buzele.

- Nu cred. Pasiunea lui Lord Laudon pentru jocurile de noroc era notorie. Cred că a achitat o datorie cu această casă.

- Deci ai fost angajatul lui Lord Laudon?

- Nu, domnișoară. Până să mă aducă domnul Easton aici și să se îngrijească să fiu bine instruit în privința îndatoririlor mele, am avut ghinionul să locuiesc în mahalaua St. Giles. Acum, vă rog să mă scuzați, dar trebuie să cer pregătirea cinei.

Ea îl privi îndepărtându-se, apoi își ridică privirea spre capul scărilor, unde... Cum se chema un bărbat care avea o metresă? Amantul ei? Țiitorul ei? Protectorul ei? În sfârșit, indiferent ce-i

era, era un mister. O brută sau un salvator? Sau o combinație a celor două?

Ce avea să fie pentru ea până la urmă?

Capitolul 8

El dorise să ia cina pe terasă, la lumina lumânărilor, pentru că acestea creau mai mult umbre decât lumină, iar el deja dezvăluse prea multe. Nu voia ca ea să-l studieze, încercând a-l descifra. De asemenea, nu-și dorea nici ținuta formală care ar fi fost necesară în salon, deși, fiind acasă la el, putea s-o poarte sau nu, după cum avea chef.

El purta o cămașă lejeră, din olandă albă. Redingota, vesta și eșarfa zăceau pe dușumeaua dormitorului său. Ea încă purta acel negru hidos, dar își scosese toate agrafele din păr și îl legase cu o fundă neagră. Cosița aurie îi ajungea până la baza spinării. Era o viziune care avea să-l bântuie mai târziu în seara aceea, când urma a se întoarce la club. Nici nu-și mai amintea când petrecuse atât de puține ore pe zi la localul lui. Era ciudat că nu se gândise la asta până în clipa aceea. Ea fusese principala lui preocupare în cea mai mare parte a zilei.

O studie pe deasupra paharului de vin, imaginându-și-o în hainele pe care, fără îndoială, croitoreasa le cosea deja. Negrul avea să dispară. Abia aștepta.

Ea fusese neobișnuit de tăcută în timp ce savurase supa, iar apoi fazanul. O apucă de degete când ea întinse mâna să-și ia paharul de vin.

– Nu va fi în seara asta, rosti el încet.

Ea își ridică privirea spre el.

– Nu ne vom culca împreună în seara asta, continuă el. Ți-am spus că asta nu se va întâmpla până nu te vei simți în largul tău alături de mine.

Nu prea-i plăcu recunoștința care apărui pe chipul ei. Ar trebui să facă dragoste cu ea pur și simplu și să se încheie odată. Atunci, n-ar

mai fi neliniștită, deși era posibil să nu se simtă chiar deloc în largul ei în preajma lui.

– Îți place ciocolata? întrebă el.

Ea îi zâmbi dulce, cu delicatețe. Rafe se întrebă cât o putea păstra lângă el fără ca ea să-și piardă acel zâmbet deosebit.

– Cui nu-i place ciocolata?

El regretă că renunțase la ea. Spera că bătrâna o savurase, nu o înfulecase.

– Când ai început să locuiești la conte? întrebă el.

Ea își luă paharul cu vin, iar el fu recunoscător să vadă că îl ținea cu fermitate.

– La șase ani, după ce mama a murit de scarlatină. Soția lui a murit patru ani mai târziu. Apoi, am rămas doar eu, el și Geoffrey. Mult timp, n-am înțeles cum de el avea o soție. Era tatăl meu. Am crezut că era căsătorit cu mama. Știi cum să procedezi ca să nu avem copii?

El aproape că se îneacă cu vinul. Când avea să se obișnuiască să nu mai bea când ea vorbea?

– Nu mi-ar plăcea să am copii în afara căsătoriei, continuă ea. Ori cât de iubiți ar fi, n-ar avea o viață ușoară.

El fu cât pe ce să-i spună că, dacă cumva aveau copii, nu avea să-i lase de izbeliște, așa cum făcuse Wortham, dar oare nu se gândise chiar în acea după-amiază că să aibă copii nu era de el?

– Cunosc niște metode care fac improbabilă apariția copiilor.

– M-am gândit eu că s-ar putea să cunoști. De obicei, cât stă o metresă cu un bărbat?

– Depinde de bărbat. Depinde de metresă.

– Tata a iubit-o pe mama. Nu cred că s-ar fi despărțit vreodată de ea.

– Dar ea l-a părăsit.

Ea își înalță brusc capul.

– Nu fiindcă asta a vrut. Moartea a luat-o.

– Dar probabil că a fost dureros.

– Firește că a fost dureros, dar asta face parte din viață, nu-i așa? Nu și din viața lui, dacă putea evita.

– Poți reamenaja camerele, dacă dorești, spuse el.

Ea îl privi chiorâș. Rafe știa că era o schimbare bruscă a subiectului, dar nu dorea să poarte conversația în direcția spre care se îndrepta.

– Chiar pot? Unele camere mi se par cam întunecate. Tu te-ai ocupat de decorarea lor?

– Casa este la fel ca atunci când am luat-o. Dar mie îmi plac camerele întunecate. Dacă ție nu-ți plac, schimbă-le, rosti el ridicând din umeri. Nu-mi petrec prea mult timp aici. Am camere la club.

Ea puse pe masă paharul cu vin și îl studie pe Rafe. Slavă Domnului că era semiîntuneric! Nu dorea ca ea să bănuiască faptul că, nici măcar în seara asta, el nu-și dorea să plece. Voia ca ea să cânte la pian pentru el. Voia ca ea să-i citească. Voia ca ea pur și simplu să stea în grădină cu el. Voia ca ea să se întindă pe pat și să-l dorească. I-ar ține mâinile pentru ca ea să nu-l poată atinge, dar apoi ar săruta-o lent și profund, chiar înainte de a intra în ea. Nu s-ar putea abține. Știa asta. Trupul deja îl durea de dorință pentru ea.

Se gândi să se ducă la o prostituată în seara aceea, dar știa că nu avea să-l satisfacă. Din clipa în care o văzuse pe Eve, știuse că nici o femeie nu-l mai putea satisface, cu excepția ei. Îl putea învinovăți pe Ekroth cât pofta fiindcă avea degete butucănoase, dar adevărul era că el o dorise din clipa în care îi zărise silueta.

– Deci nu te voi vedea prea des, spuse ea cu voce parcă și mai răgușită.

– În general, doar seara târziu. După ce va începe relația noastră.

– N-a început deja? Cu siguranță, între noi va fi ceva mai mult decât ce se va întâmpla în pat.

„Nu, nu va fi”, fu cât pe ce să-i scape. Dar o rănise suficient prin faptul că nu era bărbatul dorit de ea – un bărbat care să se însoare cu ea. Așa că își reținu cuvintele care ar fi supărat-o. Nu se considerase niciodată un om voit crud. Ce-i plăcea cel mai mult la ea era faptul că nu era cinică. Avea să devină cu vremea dacă stătea mai mult în preajma lui. Avea să o elibereze cu puțin timp înainte de a se întâmpla asta.

Parcă dându-și seama că el nu avea de gând să-i dea o replică, îl întrebă:

– Ne-am putea plimba prin grădină?

El își termină vinul, se ridică și îi trase scaunul. Ea se ridică cu atâta grație, încât el abia se abținu să nu-și bage mâinile în părul ei, să nu-i cuprindă capul și să n-o sărute cu toată patima pe care o simțea.

Mergând alături, lumina felinarelor le ghidă pașii pe lângă rododendroni, panseluțe și trandafiri.

– Nu înțeleg de ce vrei să te culci cu mine dacă nu vrei să mă atingi.

Nu dorea s-o atingă? Își dorea s-o atingă mai mult decât dorea să respire, dar asta ar fi fost o invitație ca ea să facă la fel, iar asta era problema. În ciuda cămășii lejere pe care el o purta, dacă ea l-ar fi cuprins în brațe, el s-ar fi simțit sufocat și ar fi îmbrâncit-o, posibil rănind-o.

– Îți înțeleg regula care interzice îmbrățișările, dar cel puțin ne-am putea ține de mână, nu crezi?

Înainte ca el să apuce a-i răspunde, ea își strecură mâna într-a lui, palma ei lipindu-se de a lui, degetele ei micuțe împletindu-se cu degetele lui mari, îndoindu-se pe articulațiile pumnului, articulații ce zdrobiseră fețe de oameni care datorau bani – nu lui, ci omului pentru care lucrase în fragedă tinerețe. Făcuse tot ce fusese nevoie pentru a supraviețui. Nu căuta pretexte, dar i se părea greșit ca ea să-i țină mâna de parcă ar fi meritat atingerea ei.

Însă nu găsi puterea de a se elibera. Și nici de a vorbi. Gâtul i se strânsese de o emoție pe care n-o recunoștea, pe care n-o putea numi.

– În copilărie, tata îmi dăruia păpuși, spuse ea încetișor, de parcă drumul printre amintiri impunea respect. Când eram tristă, când eram fericită. Când eram bolnavă, când eram sănătoasă. Părea că nu conta. Erau atât de frumoase. Preparam ceaiuri pentru ele. Erau prietenele mele. Mă fereau de singurătate. Apoi, într-o zi, am găsit o trecere prin gardul viu către unul de lemn. În el era o găurică prin care mă puteam uita în grădina vecinului. Am văzut o fată nu cu mult mai mare decât mine, care se juca acolo cu o altă fată. Vorbeau, râdeau și zburdau. Păpușile nu pot decât să șadă. Am făcut o criză de furie și mi-am distrus toate păpușile. Nu era deloc în firea mea. Tata a fost groaznic de dezamăgit. Atunci, am început să bănuiesc că reprezentam un secret.

– Ți-am spus că eu nu te voi ține ascunsă.

– Da, dar mă întreb dacă va fi mai bine sau mai rău. Tot nu voi avea prietene. Nu voi fi o femeie respectabilă.

El nu avea de gând să se simtă vinovat pentru rolul jucat în modelarea vieții ei. Dacă n-ar fi fost el, un alt bărbat deja s-ar fi culcat cu ea – de asta era sigur. Ea nu avusese deloc de ales.

– Respectabilitatea nu te va hrăni, nu-ți va ține de cald și nici nu-ți va oferi un acoperiș deasupra capului.

– Tu ai prieteni?

– Nu. N-am nevoie de nimeni.

– Dar îi ai pe frații tăi.

– Iar tu îl ai pe al tău.

Mâna ei tresări într-a lui.

– Și ai tăi sunt la fel de îngrozitori?

– Nu, sunt oameni buni.

– Nu cred că m-ar putea accepta.

El se opri și se întoarse spre ea. Era recunoscător pentru umbrele care îi învăluiau trăsăturile, care îi ascundeau albastrul ochilor expresivi.

– Contează prea puțin ce acceptă ei și ce nu. Tot ce contează este ce gândesc eu.

Și, pentru Dumnezeu, ce gândea el era că nu mai putea aștepta nici o clipă fără să guste din nou acele buze succulente. Ea încă îl ținea de mână, așa că el i-o duse la spate și îi apucă și celălalt braț, făcându-l să-l întâlnească pe primul. Chiar dacă n-o putea vedea, îi simțea privirea ațintită asupra lui.

– Nu e nevoie să mă ții captivă. Sunt capabilă să respect regula ta prostească.

Prostească? Era o regulă menită s-o salveze. Îi dădu drumul, își ridică mâinile și îi cuprinse chipul după care tânjise, mângâindu-i obraji cu degetele mari, coborându-le spre colțurile gurii ei. Dorea ca ea să-i zâmbescă. Își afundă o mână în părul ei și își coborî gura spre a ei. Simți gustul vinului, un buchet bogat, care devenise și mai bogat pe limba ei. Nu mai era la fel de timidă în seara aceea. Para, dansa, provoca. Lui îi plăcea că nu se mai temea de el.

Lui nu-i plăcea însă gândul că ea crescuse singură și că, alături de el, avea să continue să fie singură. Urma să angajeze o doamnă

de companie care să-i țină de urât, care s-o viziteze în timpul zilei. Avea să angajeze și o duzină dacă o puteau face să zâmbească.

Își ținu promisiunea, binecuvântată fie ea. Nu-l atinse. Nu-și ridica mâinile pe pieptul lui, nu-și afundă degetele în părul lui. Dar nici nu avu nevoie să facă asta pentru a-l ingenunchea. Suspina răgușit. Își roti limba în gura lui. I-o exploră la fel cum făcuse el – înfometată și în profunzime. El nu avea nici o îndoială că ea avea să fie exact așa cum trebuia în pat. Avea să învețe repede, să...

Avea să stea întinsă și avea să primească tot ce urma a-i oferi el. Avea să-și țină pumnii încheștați pe lângă corp, ca în clipa aceea. Simți tensiunea radiind prin ea în timp ce căuta propria plăcere și făcea eforturi să nu încalce regula lui blestemată. Și ce-ar fi fost dacă ea și-ar fi pus ușurel mâinile pe umerii lui?

Nu îndrăznea să riște. Nu-i putea oferi puterea asupra lui. Nu putea renunța la control. Nu putea risca să o lase să descopere adevărul despre el.

Făcu un pas în față, silind-o să se dea îndărăt, apoi încă unul, doi... șase, până când ea se lipi de zidul din cărămizi. Ar fi putut s-o aibă acolo, să-i ridice fustele, să se îngroape adânc în ea. Dar, dacă ar fi făcut asta, ea ar fi putut foarte bine să rămână în mahala. Ar fi putut s-o aibă pe iarbă, verdele proaspăt să le fie pat. Însă ea merita mai mult decât o asemenea barbarie.

Îi promisese să aștepte până când ea avea să se simtă în largul ei în preajma lui. Dar, în vreme ce buzele ei se jucau sălbatic cu ale lui, el știa că nu era pregătită pentru mai mult. Sau poate că el se temea să n-o rănească prima dată. Nu putea să se cufunde pur și simplu în ea, așa cum făcea cu alte femei. Trebuia să aibă mai multă grijă.

Ar fi fost altceva dacă el n-ar mai fi văzut-o după aceea, dar ea locuia în blestemata lui de casă. Așa că avea s-o vadă. Asta dacă nu cumva o avea o dată, iar apoi pleca și îi lăsa totul, după cum promisese. Atunci n-ar mai vedea dezamăgirea, durerea sau regretul. Poate că asta era cea mai bună rezolvare a situației – s-o aibă, să termine cu asta și s-o lase să-și vadă de viață.

Dar deja știa că, în orice caz, dorea s-o mai sărute și altă dată.

Se retrase și nu se miră că avusese dreptate. Pumnii ei erau înclștați. Își trecu degetul mare peste buzele ei umede și umflate și îi simți limba ieșind din gură și atingându-i pielea.

— Trebuie să mă duc la club. Voce îi sunase aspră și neclară, de parcă nu mai vorbise de un secol. Ea doar încuviință din cap. Nu știu când mă voi întoarce.

Și nu știu nici de ce se simțise dator să spună asta. Ce făcea era treaba lui. Ea avea să se conformeze și să-l aștepte. Se răsuci pe călcăie și, luptându-se din răputeri cu dorința care-i cerea s-o facă cu adevărat amanta lui, o abandonă în umbrele grădinii.

Ea așteaptă câteva clipe, respirând superficial, străduindu-se să-și vină în fire. Își descleștă pumnii. Ungھیile i se înfipseseră în palme. Aproape că-i dăduse sângele. Când aprecie că nu mai avea nevoie să se sprijine de zid, cu picioarele tremurând se apropie de masă, luă sticla de vin și turnă în paharul său ce mai rămăsese în ea. Era bucuroasă că el plecase. Sau cel puțin asta își spuse. Alternativa era a-și dori ca el să fi rămas, dar, dacă asta s-ar fi întâmplat, ea nu avea nici o îndoială că lucrurile nu s-ar fi încheiat cu acel sărut.

Dacă n-ar fi fost regula lui prostescă, ea s-ar fi lăsat moale în brațele lui, l-ar fi cuprins cu brațele, ba chiar — spre marea ei rușine — se prea poate să-l fi implorat s-o ducă în dormitorul lui. Era atât de priceput la a o înfierbânta și la a-i stârni pasiunea — o căldură și o pasiune atât de dogoritoare. Având în vedere rigiditatea lui, rezerva lui, nu se așteptase ca el să-i încingă atât de tare simțurile.

Poate că dormitorul era locul unde el se dezlănțuia. Dacă așa stăteau lucrurile, avea s-o transforme într-un morman de tăciuni. Nu-și dădea seama dacă era bine să dorească asta sau să fie îngrozită.

Lăsă sticla jos și ridică paharul spre buzele care încă fremătau după atacul lui.

— Mai doriți...?

Ea scoase un mic țipăt la auzul vocii lui Laurence din întuneric. Vinul se vărsă peste marginea paharului, prelingându-i-se pe mână și, presupuse ea, pe rochie. Apucă paharul cu ambele mâini pentru a-l împiedica să se clatine și pentru a nu se mai clătina nici ea.

— Îmi cer scuze, domnișoară. N-am vrut să vă sperii.

– Nu, mie îmi pare rău. Nu mă așteptam să vii. Râse rușinată. Ceea ce presupun că este evident.

El zâmbi. Nu un zâmbet viclean, rău sau de prădător. Nu ascundea secrete.

– L-am zărit pe stăpân plecând. Am venit să văd dacă nu mai doriți ceva.

– Nu, cred că o să mai stau puțin în grădină.

– Cum doriți. Eu mă voi retrage undeva la întuneric și vă voi supraveghea.

Degetele ei se strânseseră pe pahar. Fu surprinsă că acesta nu se sparse.

– Nu-i nevoie să te deranjezi. Nu voi păți nimic.

– Dacă vi se întâmplă ceva din cauza neglijenței mele, stăpânul mă va snopi în bătaie.

Cu siguranță glumea.

– Cel puțin, nu te va omorî.

– Va da dovadă de milă dacă mă va omorî.

Ea simți o strângere de inimă.

– Vrei să spui că nu este milostiv?

– Spun că se pricepe foarte bine la a-i face pe dușmanii lui sau pe cei care-l dezamăgesc să regrete că mai trăiesc.

– Are mulți dușmani?

– Deja am zis prea multe. Îmi vine foarte ușor să vorbesc cu dumneavoastră. Ar fi cazul să învăț să-mi țin gura când sunteți în preajmă.

– N-ai de ce să-ți faci griji. N-o să-i spun ce mi-ai zis.

– Are un talent special de a afla adevărul. Ședere plăcută în grădină!

Se îndepărtă în întuneric, dar ea simți că o supraveghea. Se așeză pe scaun și privi verdeța. Lumina felinarelor strălucea, însă ceața începea să se formeze. O vedea unduindu-se jurul lămpilor. Ar fi trebuit să intre, dar încă nu se putea hotărî s-o facă. Pe lângă parfumul florilor, încă simțea mirosul lui zăbovind în aer. Era un bărbat a cărui prezență se simțea chiar și după plecarea lui.

– Te temi de el? întrebă ea, știind că Laurence se afla suficient de aproape pentru a o auzi.

– Nu.

– Dar ai spus că te-ar bate.

– Doar dacă îl dezamăgesc. Atunci, da, mi-ar fi frică de el. Foarte tare.

Sorbind din vin, ea își dădu seama că buzele nu-i mai erau umflate de la sărutul lui. Își trecu limba peste ele. Gustul lui dispăruse.

– Deci este un om rău?

Tăcerea se așternu între ei. Își dori să nu fi început această conversație. Trebuia să tragă propriile concluzii în privința lui Rafe, nu să se bazeze pe opinia altcuiva. Doar că el era atât de dificil de descifrat.

– Cândva, am crezut că este, rosti Laurence în cele din urmă, atât de încet, încât Evelyn aproape că nu-l auzi. Acesta a fost motivul pentru care am încercat să-lucid.

Ea se răsuci brusc pe scaun, dar nu reuși să-l vadă. În schimb, auzi cum o adiere ușoară făcea frunzele copacilor să foșnească și speră că acoperea respirația ei sacadată.

– De ce ai încercat să-l ucizi?

– Iarăși am spus prea multe.

Dezamăgirea față de sine i se deslușise în voce. Ea se gândi că, dacă insista, el avea să-i spună în cele din urmă. În schimb, se răsuci spre masă și sorbi din vin.

Evident, Laurence nu reușise să-l omoare pe Rafe. Se întrebă cât de aproape fusese de a-l ucide. Nu putea nega scânteia de admirație care o străbătuse datorită faptului că Rafe nu doar că pusese capăt atacului, dar îl și transformase pe Laurence într-un om de încredere. Îi oferise un trai evident mai bun decât cel pe care îl avusese în St. Giles.

Oare nu făcea același lucru și pentru ea? Desigur, fără tragere de inimă și în condițiile lui, dar totuși îi oferea lucruri pe care nimeni altcineva nu i le oferise. Se întrebă cât de diferită ar fi fost viața ei în acea seară dacă Ekroth ar fi câștigat-o drept metresă. Ar fi stat într-o grădină și s-ar fi bucurat de frumusețea serii? Sau ar fi așteptat trecerea clipelor în timp ce el se bucura de trupul ei?

Ar fi sărutat-o? S-ar fi ostenit să-i găsească bijuteriile? Ar fi cerut portretul tatălui ei și l-ar fi pus în salonașul de zi?

Se întrebă cum de îi atrăsese mama ei atenția tatălui ei. Se îndrăgostise de el înainte de a-i deveni amantă sau asta se întâmplase

treptat, în timp? Ea nu putea susține că îl iubea pe Rafe Easton și nici nu era sigură că avea să-l iubească vreodată.

Dar începea să fie foarte bucuroasă că o purtase în brațe prin ploaie și că n-o abandonase la ușa lui Geoffrey.

Capitolul 9

Ea lăsase o lampă aprinsă lângă pat. Rafe se întrebă dacă nu cumva era chinuită de coșmaruri, dacă nu cumva monștrii o vizitau în somn, așa cum i se întâmpla lui. Dar apoi se gândi că existența monștrilor era o descoperire recentă pentru ea. În curând, avea să-l adauge și pe el pe listă, dacă n-o făcuse deja.

Avea o înfățișare atât de inocentă în somn. Dormea pe spate, dar nu întinsă complet, ci puțin răsucită într-o parte, cu șoldul ridicat ușor, cu un picior îndoit odihnindu-se peste celălalt. Una din mâini îi era ridicată lângă cap, pe pernă, cu degetele îndoite. Atât de increzătoare, convinsă că el nu avea să vină la ea în noaptea aceea, pentru a lua ce i se datora.

Nu știa de ce se afla acolo, în loc să fie la clubul lui. Plănuiise să lucreze până în zori, până avea să fie prea epuizat pentru a se gândi la ea, pentru a o dori. Însă ceasul abia bătuse miezul nopții când el plecase. Ca un prost, sperase să o găsească în salonaș, uitându-se la portretul tatălui ei, bând vin, sau rom, sau scotch. Sperase că ea nu se dusese la culcare, dar ea nu era genul de femeie care să piardă nopțile. Obiceiurile ei aveau să se schimbe, aveau să înceapă să le reflecte pe ale lui pe măsură ce învăța să-l aștepte, să fie pregătită pentru a-l primi ori de câte ori dorea s-o aibă.

La naiba, o dorea în clipa aceea. Nu înțelegea această atracție de a fi cu ea. Voia să fie cu ea, nu simțea pur și simplu dorință carnală. Sau poate că era dorință pentru ea. Știa că nici o altă femeie nu i-ar satisface acea foame, și era cu adevărat o foame. Se gândea permanent la ea. După ce urma să o aibă, toate aceste doruri ridicole aveau să dispară precum ceața risipită de soare. Dacă ar fi fost conștientă de puterea pe care o avea asupra lui, ar fi putut să-i pretindă atât de multe.

Faptul că ea nu-i pretindea nimic era unul dintre motivele obsesiei lui.

Pleoapele ei flutură și se ridicară, iar pieptul lui se strânse atât de rapid și de dureros, încât se simți de parcă ar mai fi purtat haina, vesta și eșarfa pe care și le scosese de îndată ce sosise. Fiindcă nu o zărise, intrase în al doilea dormitor al lui, cel în care servitorii aveau voie să intre, cel în care valetul se ocupa de el și în care ceruse să se amenajeze o baie. Se sili să-și abată gândurile de la ce dorea – să-i facă o scurtă vizită, să se uite la ea. Părea un lucru greșit. Dar când vreodată îl oprise conștientizarea faptului că făcea ceva greșit?

– Te-ai întors, murmură ea cu vocea tulbure, care sugera secrete împărtășite.

Îi zâmbi cu blândețe, cu atâta blândețe, cu atâta inocență. Apoi, ochii i se lărgiră. Complet trează, se trase îndărăt, se ridică în șezut și se acoperi cu plapuma până la bărbie.

Prefera îngrijorarea ei decât inocența. Pieptul lui începu să se relaxeze.

– O să fie acum? întrebă ea respirând sacadat, încheieturile degetelor albindu-i-se din pricina forței cu care strângea plapuma.

– Nu, am vrut doar să mă asigur că ți-e bine.

Pe fruntea ei apărură o încruntătură.

– De ce nu mi-ar fi?

El nu dori să recunoască întregul adevăr, așa că ridică nepăsător dintr-un umăr.

– Nu știam dacă n-ai dificultăți cu somnul.

Ea clătină din cap.

– De obicei, n-am, dar nici nu mă aștept să mă trezesc în prezența cuiva.

Cu un zâmbet sarcastic, el se sprijini de un stâlp al patului.

– Dar nici n-ai mai fost amanta cuiva.

– Asta-i o altă lege despre amante? Mă poți spiona oricând vrei?

– Te pot vizita oricând.

– Ar trebui să am niște ore pe zi care să-mi aparțină în exclusivitate.

De asta venise. Îi plăcea îndrăzneala ei, faptul că-i spunea ce ar trebui să aibă. Cel puțin, nu se temea de el, dar, fiindcă încă strângea

cu disperare plapuma, se părea că nu se simțea pe deplin liniștită în preajma lui.

– Alege-ți două ore în timpul zilei în care să nu te deranjez și spune-mi care sunt. Însă noaptea ești a mea.

Susținându-i provocatoare privirea, ea își ridică bărbia.

– Câte cincisprezece minute în fiecare oră, până când se vor face două ore.

Aproape că-l făcu să zâmbească.

– Ca să trebuiască să tot vin și să plec? Nu, iubito. O sută douăzeci de minute consecutive.

Ea se îmbufnă. El n-o văzuse niciodată cu o expresie atât de încăpățânată. Părea cumva nefiresc la ea. Nici chiar când înțelese-se ce jigodie era fratele ei, nu se îmbufnase. Fusesse devastată, dar nu îmbufnată.

– Nu știu. Sunt încăpățânată. N-am nevoie de două ore în care să fiu singură. Bănuiesc că oricum vor fi prea multe. Nici nu sunt sigură cum să-mi petrec acest timp.

– Pregătindu-te pentru sosirea mea.

– Deoarece presupun că, în general, mă vei dori fără haine pe mine, nu prea văd cum mi-ar lua asta mult timp.

El își miji ochii.

– Ce știi tu despre cum te voi dori? Fratele tău a jurat că ești virgină.

El se gândi că ea nu ar fi putut să se înroșească și mai mult.

– Ți-a spus el asta?

Era îngrozită, dar, evident, el n-o putea învinovăți pentru asta.

– Ne-a spus tuturor.

– O, Dumnezeuule mare!

Își ascunse fața în mâini. Cel puțin, nu mai strângea plapuma în pumni. Aceasta alunecă în jos. Bumbacul cămășii de noapte împrumutate nu era provocator, dar totuși el fu curios în privința a ceea ce se ascundea în spatele celor douăsprezece nasturi. Își imaginează cum îi descheia încet, cum dădea la o parte țesătura, cum îi săruta pielea.

Ea își înalță capul și îl privi peste vârfurile degetelor.

– Ai putea înceta să-l mai numești fratele meu? Mă gândesc că aduce mai degrabă cu diavolul. Ce altceva v-a mai zis?

– Că ai citit mult și că știi să cânti la pian. Studiu baldachinul din catifea albastră. N-am fost foarte atent, deoarece nu mă dusesem acolo pentru tine.

Măinile ei căzură în poală, însă ea nu părea conștientă de faptul că plapuma n-o mai acoperea. El și-o imaginează șezând acolo fără cămașa de noapte. Își făcuse deja o idee destul de exactă despre dimensiunea sânilor ei obraznici.

– Dar de ce erai acolo?

El se întreabă de ce privirea lui nu zăbovea asupra sânilor ei, de ce se simțea obligat să se uite în ochii ei. Lumina slabă îl împiedica să le aprecieze pe deplin nuanța, dar totuși nu-și putea lua privirea de la ei.

– Mi-am făcut averea profitând de slăbiciunile altor bărbați. Mă aflu acolo pentru a explora oportunitățile.

– Și, în schimb, ai descoperit o femeie slabă pe care s-o exploatezi.

– Nu te consider slabă.

– Serios?

Părase cu adevărat surprinsă. Și el fu destul de mirat dându-și seama că în nici un caz nu o considera docilă.

– Te aflu într-o situație nefericită, dar nu ești deloc slabă. Dacă ai fi fost slabă, în clipa asta ai sta ghemuită într-un colț plângând din cauza lipsei de opțiuni și a direcției în care o ia viața ta. În schimb, tu te vei folosi cât mai bine de această situație și îl vei face pe fra... Ea își arcui o sprânceană și îi aruncă o privire pătrunzătoare, din nou aproape făcându-l să zâmbească. ... Îl vei face pe Wortham să regret. Tu ești o supraviețuitoare, Eve. Cred că te vei descurca foarte bine după ce vei scăpa de mine.

– Cât crezi că va dura până voi scăpa de tine?

El zâmbi de-a binelea. Nu se putu abține. Doar o licărire scurtă a dinților, dar își stăpâni hohotul de râs.

– Nu prea mult.

– Și dacă nu voi fi niciodată pregătită? Dacă nu mă voi simți niciodată în largul meu lângă tine, Rafe?

El se simți de parcă îi dăduse o lovitură sub centură. Ea nu-i mai rostise niciodată numele, iar rostirea lui îl izbi cu forța unui berbec, aproape făcându-l să se încovoie. Diverse femeie îi mai rostiseră

numele, adesea în vârtoarea pasiunii. Apoi, deveni conștient de cuvintele rostite înaintea numelui. Erau inacceptabile. Complet și total inacceptabile! Nu avea s-o silească, dar, pentru numele lui Dumnezeu, urma s-o aibă, iar răbdarea lui era cam pe sfârșite.

– Atunci, va trebui să te fac să te simți în largul tău.

Lui Evelyn, cuvintele lui îi sunară ca o provocare. Dar, din clipa în care se trezise și îl văzuse în dormitorul ei, bănuise că urma a se întâmpla ceva ce ea nu prea înțelegea. Când Geoffrey se ducea în clăburi, stătea toată noaptea. Presupusese că Rafe, ca proprietar, avea să fie ocupat până în zori. Dar poate că, patron fiind, avea subalterni care să facă treaba. Presupunea că era un om care făcea ce dorea când dorea.

Exact ca în clipa aceea, când, cu gestul unui prădător, se așeză la picioarele patului, cu spatele sprijinit de stâlp, într-o poziție care nu putea fi foarte confortabilă. Își ridică picioarele pe pat, iar ea nu-și putu împiedica ochii să se mărească. Picioarele lui erau goale. Mari și goale, cu tălpi aspre, care arătau de parcă alergase desculț pe străzi. Intimitatea sugerată de ele aproape că o făcu să sară din pat și să se ducă la fereastră.

Nu-și dădea seama de ce era atât de surprinsă. El era îmbrăcat doar cu obișnuita cămașă de olandă și cu pantaloni trei sferțuri. Era destul de sigură că se îmbăiasese recent, deoarece părul îi era cărlionțat la capete și părea umed. Dar picioarele lui... Dumnezeu mare! Nu-și amintea să mai fi văzut vreodată picioarele unui bărbat. La fel ca restul trupului, păreau puternice. Și le puse unul peste altul și se instală de parcă intenționa să-și petreacă noaptea acolo.

– Nu fi atât de îngrijorată, rosti el cu vocea sa joasă și oarecum senzuală. Ți-am spus că nu se va întâmpla nimic în noaptea asta.

– Nu sunt îngrijorată. Pur și simplu, sunt... Nu este decent ca eu să-ți văd picioarele desculțe.

El chicoti sumbru.

– Iubito, nimic din ce se va întâmpla între noi nu va fi decent.

Ea presupuse că, dacă i-ar zice că n-ar trebui să stea pe patul ei, ar primi același răspuns.

– Vom avea adesea asemenea întâlniri la miezul nopții?

– E trecut bine de miezul nopții. Este deja aproape două și jumătate.

Evitase cu abilitate să-i răspundă la întrebare, și asta pentru că, fără îndoială, se gândise că răspunsul ar fi neliniștit-o. Dar ea luase hotărârea să devină metresa lui. Nu avea să dea înapoi chiar dacă el părea mai primejdios în clipa aceea. Și-l imagină întinzându-și trupul magnific de musculos și apropiindu-se de ea ca o felină mare – ca una dintre panterele pe care le văzuse la grădina zoologică.

– Ai ore ciudate de făcut vizite, rosti ea.

– Păcatul rareori ține cont de oră.

Ea dădu să tragă de plapumă, devenind cu întârziere conștientă de faptul că, la un moment dat, îi alunecase în poală și n-o mai acoperea. Vru să o ridice repede la loc, dar gestul ăsta ar fi făcut-o să pară speriată. Avea să-și accepte soarta cu el dovedind cât mai multă demnitate posibil, ca o femeie condamnată la spânzurătoare.

– Povestește-mi despre viața pe care ai dus-o în St. Giles, îi ceru ea.

El o studie o clipă îndelungată înainte de a ridica nepăsător din umeri.

– Nu sunt prea multe de spus. A fost dură, neplăcută. Și eram hotărât că scap de-acolo cât mai repede posibil, să fac orice pentru asta.

Ea se aplecă puțin în față.

– Și ce ai făcut?

– Alte lucruri neplăcute.

Îi adresă unul dintre zâmbetele lui răutăcioase, care părea să zică: „Nu vrei cu adevărat să știi, nu-i așa?” Ea se pomeni dorindu-și să-i vadă un zâmbet plin de veselie. Oare avea vreunul în limitatul său repertoriu de expresii? Era atât de rezervat, de atent să nu trădeze cel mai mic semn de vulnerabilitate. Oare avea să adopte și ea metoda lui de a face față aspectelor neplăcute ale vieții?

– Peste câteva ore, ar trebui să te duci să-ți cumperi pălării, pantofii și toate celelalte zorzoane de care au nevoie femeile, zise el. Ia-o pe Lila să te ajute, plus un lacheu, ca să-ți care pachetele.

– Este puțin cam dificil să cumpăr pălării și altele dacă nu știu cum vor arăta rochiile. Lucrurile trebuie să se asorteze. O femeie nu-și cumpără o pălărie doar pentru a avea o pălărie.

El își miji ochii.

– Ești supărată din cauza rochiilor.

– Din cauza lipsei de considerație cu care ai tratat lucrurile, da.

– Tu nu doreai decât negru și, îndrăznesc să spun, rochii cu nasturi până la bărbie. Într-adevăr, ea chiar se gândise să le ceară cu nasturi până sus. Hainele virginala nu ți se vor mai potrivi, zise el.

– Știu asta foarte bine, se răsti ea, apoi închise strâns ochii. Refuza să devină o scorpie doar din cauza circumstanțelor. Îmi cer scuze...

– Nu-ți cere. Îmi plac câteva văpăi.

Deschizându-și ochii, se pomenii în toiul unei conversații pe care nu crezuse că avea să o poarte vreodată. Din cauza flăcării joase a lămpii, nu-l putea vedea atât de bine cum ar fi dorit. Era mai mult o umbră decât o siluetă. Se simți pe jumătate tentată să întindă mâna și să mărească flacăra, dar asta ar fi făcut-o și pe ea mai vizibilă. Iar, în clipa aceea, prefera întunericul diafan.

– Ei bine, îți pot oferi mult mai multe manifestări de temperament dacă vrei.

Un colț al gurii lui se ridică încet.

– Am spus câteva văpăi. În plus, îți controlezi prea bine temperamentul pentru a ți-l manifesta pe deplin. Mă întreb de ce oare.

– Tu nu-mi răspunzi la întrebări. Eu de ce aș răspunde la ale tale? El își înclină capul într-o parte.

– Am crezut că tu consideri că ar trebui să cunoaștem lucruri neimportante unul despre celălalt.

– Nu există lucruri neimportante dacă ții la cineva. Asta mi-a spus tata. Măcar îți place de mine?

Ea nu-și imagina că el ar fi putut sta și mai nemișcat. Nu clipea. Părea că nici nu respira.

– Este important pentru tine ca oamenii să te placă, rosti el încet.

O altă întrebare care nu avea să primească răspuns. El ar fi pus la încercare chiar și răbdarea unui sfânt. Își dori să-l poată citi cu aceeași ușurință cu care se părea că o citea el. Da, își dorea să fie plăcută. În copilărie, se gândea că, dacă era suficient de cuminte, dacă se purta frumos, tatăl ei nu doar avea să-i ofere păpuși, ci avea să o ia cu el. Iar când, în cele din urmă, o luase la el – după moartea mamei –,

se gândise că Geoffrey avea să o placă, avea să îi devină un frate adevărat. Acum, presupunea că era suficient de netoată pentru a crede că, dacă Rafe o plăcea, i-ar putea deveni mai mult decât amantă. Dar el nu avea s-o placă. Se părea că el nu plăcea pe nimeni.

Apoi, își aminti altceva ce lui nu-i plăcuse.

– De ce ai venit cu adevărat aici, milord?

Deși el nu se clinti, ea simți furia revărsându-se din el.

– Să nu mi te mai adresezi niciodată astfel!

Vocea lui fusese seacă, dar tăioasă. Ar fi putut ucide un om cu ea. Oare o folosise când avusese de-a face cu Geoffrey? Dumnezeuule mare, spera s-o fi făcut, dar cât de crudă însemna că devenise?

– De ce?

El privi spre fereastră de parcă răspunsul s-ar fi aflat dincolo de ea.

– Asta nu mai face parte din viața mea.

– Dar i-ai pomenit lui Madame Charmaine de moștenirea ta.

Fălciile i se încleștară, iar privirea lui rece se îndreptă din nou spre ea.

– Da.

– Te-ai folosit de asta pentru a obține ce-ai vrut de la ea, iar asta te nemulțumește.

– Într-adevăr.

O făcuse pentru ea, astfel încât croitoreasa să n-o privească de sus pe Evelyn, sau pentru propria mândrie? Nu pentru propria mândrie. Asta l-ar fi făcut să iasă ca o furtună din magazin. Nu credea că era un om care să se plece în fața cuiva.

– Dar ești lor...

– Sunt propriul stăpân. M-am săltat singur din mizeria în care m-au lăsat frații mei... Se ridică atât de rapid, încât ea se lipi de tăblia patului, deși el se îndepărtase și era cu spatele la ea. Eve îi văzu încordarea umerilor, a mușchilor gâtului. Nu vom discuta despre chestiunea asta, Evie.

Se răsuci spre ea, fără nici o emoție pe chip. Arăta de parcă ar fi stins o lumânare. Din doi pași, reveni lângă pat și rămase în picioare, privirea lui parcurgând încet trupul ei. Din proprie voință, degetele de la picioare i se chirciră de parcă doreau să se ascundă de el. Rafe întinse mâna, apucă plapuma și începu s-o dea la o parte.

Cu un țipăt mic, ea o înșfăcă, o smuci în sus și se uită urât la el.

– Ce faci?

– Iau măsuri ca să ajungi să te simți în largul tău lângă mine.

– N-o să reușești așa.

– Se pare că nici vorbind. N-o să-ți placă să auzi asta, dar te doresc, Eve. N-o să te am în noaptea asta, dar, pentru Dumnezeu, va trebui să se întâmple în curând.

Vocea lui fusese aspră, răgușită, ceea ce o făcuse să-și strângă degetele și mai tare. Evelyn clătină din cap.

– Mi-ai văzut picioarele goale, roști el. N-ar trebui să le văd și eu pe ale tale?

– Le-ai văzut aseară.

Chiar trecuse doar o noapte de când făcuse pactul cu acest diavol?

– Nu le-am văzut în pat.

– Nu arată altfel.

– De ce te jenezi să mi le arăți?

Ea simți că el o condusesese spre o capcană.

– Dă drumul plăpumii. Nu-ți voi face nici un rău.

– Și dacă nu-i dau drumul?

El închise brusc ochii, apoi îi deschise încet.

– Nu-ți voi face nici un rău nici în acest caz.

– În sfârșit, o întrebare la care n-ai evitat să răspunzi.

Înghițindu-și nodul din gât, ea își descleștă foarte, foarte încet degetele de pe plapumă.

El și-o dorea întinsă pe spate, cu picioarele răsfirate. Își dorea să se afunde adânc în ea, penetrând-o, penetrând-o până când plăcerea alunga durerea amintirii. Aproape că îi spusese totul, secretele întunecate pe care nu le împărtășise nimănui, pe care începuse să le poarte în suflet încă de când avea zece ani. Acumulse multe de-a lungul timpului, unul mai împovărător decât cel de dinainte.

Dar, dacă i le-ar fi spus, ea ar fi ales mahalaua. Ar fi aflat bezna care era sufletul lui, ororile care îl bântuiau, disperarea care îl îngrozise cândva.

Acum, acea disperare era îndreptată spre ea. Nu dorise niciodată o femeie atât de mult cum o dorea pe ea. Ce bine ar fi fost dacă o parte din inocența ei s-ar fi putut revărsa asupra lui, însă era mai probabil ca întunericul din el s-o cuprindă pe ea. Detesta gândul de a o atinge, de a distruge lumina din ochii ei, dar detesta și mai tare gândul de a nu o poseda niciodată.

Cu răbdarea pe sfârșite, așteptă până când degetele ei dădură drumul plăpumii. Apoi, foarte încet, o îndepărtă de pe ea. Bumbacul cămășii de noapte o ascundea bine. Ceruse să i se facă o altă cămașă de noapte, una care n-avea să lase prea mult pe seama imaginației. Plapuma ajunsese la talia ei și coborî și mai mult, dezvăluindu-i șoldurile.

Ea nu-și feri privirea, însă el văzu provocarea tăcută din ochii ei. Ea dorea ca el să se oprească. El aproape că o făcu. Urma s-o aibă pe întuneric. Fără blândețe, fără grijă. Fără tandrețea pe care ea o merita. Avea să se urască după aceea, dar învățase cu multă vreme în urmă să accepte ura pe care și-o purta.

Coborî plapuma peste micile denivelări reprezentate de genunchii ei. Doar puțin mai departe...

Își ridică ochii spre ai ei și fu surprins s-o vadă privindu-l cu intensitate. Îndărătnicia, furia ei dispăruseră. Părea curioasă și făcea eforturi să tragă aer în piept.

– Mă dorești? rosti ea cu voce răgușită.

– Foarte mult.

– Pentru că sunt femeie.

– Evident. În general, nu doresc bărbați.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Adică, doar pentru că sunt femeie. N-ar conta care alta ar fi în locul meu.

Măcar dacă ar fi fost adevărat! Dar conta. Din motive pe care nu și le putea imagina, conta că era ea.

– Aș fi putut să fiu cu oricare femeie în noaptea asta. În schimb, sunt aici.

– Deci înseamnă că mă placi puțin.

I-ar fi putut spune că nu era nevoie s-o placă pentru a o dori. I-ar fi putut cere să înceteze să-i pună atât de afurisit de multe întrebări. Însă îi mărturisi adevărul:

– Îmi plăci mai mult decât e bine pentru oricare din noi.

Iar apoi, deoarece știa că ea avea deja o altă întrebare pe vârful limbii, dădu plapuma cu totul la o parte, dezvelindu-i piciorușele perfecte. Ea și le trase repede, își ridică genunchii și le acoperi cu cămașa de noapte.

– Iar acum, vrei să-ți dau jos cămașa de noapte, nu?

Ochii ei se lărgiră.

– Nu! Categoric, nu.

Strângându-și cămașa în jurul gleznelor, își dezgoli picioarele. Nu se vedea nici o bătătură. Își imaginează că restul trupului ei era la fel de neted și de mătăsos. Își dorea cu disperare să-i cuprindă piciorul cu mâna și să-și plimbe degetele în sus pe glezna ei, pe gambă, pe genunchi. Dorea să-i despletească părul, s-o sărute pe gât în locul unde i se simțea pulsul, să înceapă a-i deschiza nasturii aceia enervanți. Însă știa că ea ar încremeni, iar el o dorea flexibilă.

– Știi ce se petrece între un bărbat și o femeie.

Ea încuviință din cap.

– Geoffrey mi-a arătat cândva.

O furie bruscă și clocotitoare îl cuprinse, și făcu un pas spre ea.

– Te-a atins?

Ea se trase îndărăt ghemuindu-se și mai mult, clătinând repede din cap.

– Nu, nu. Mi-a arătat doi câini care se împerecheau.

Răsucindu-se și îndepărtându-se de ea, el își trecu o mână prin păr. Tocmai se gândise să-l omoare pe nenorocitul de frate-său. Iar el nu făcuse decât să-i arate doi câini care se împreunau; și totuși, stârnise diavolul din el pentru că o expusese la așa ceva.

– Trebuie să spun, începu ea timidă, că, din câte am observat, căteua nu părea prea încântată.

O, Dumnezeu! Brusc, un zgomot nefamiliar răsună în cameră. Lui îi luă un moment să își dea seama că era propriul râs. Se opri la fel de brusc și o privi peste umăr. Ea zâmbea, iar el se gândi că era posibil ca, după ce termina cu ea, să nu mai zâmbească niciodată atât de dulce.

– O să-ți placă, Eve, îți promit!

Ieși repede din cameră, înainte de a face ceva pripit. Era sfâșiat între dorința de a o avea în clipa aceea și dorința de a o elibera. Poate

că ar trebui să dea cu banul, dar, după cum îi spusese lui Eve, soarta era rar prietenă bună, iar el o dorea prea mult pentru a risca.

Evelyn îl auzi pe Rafe plimbându-se de colo-colo prin dormitorul lui. Poate că el avea dreptate. Poate că era mai bine să termine odată cu treaba asta. Săruturile lui îi făceau o plăcere nețărmuită. Nu putea decât să-și imagineze plăcerea pe care ar putea-o găsi în patul lui.

El nu era Ekroth, cu degete butucănoase, nu era Berm, cu respirația urât mirositoare, sau Pennleigh, cu riduri acolo unde nu ar fi trebuit să aibă. Fruntea i se încruntă. Care anume erau locurile unde trebuiau să existe riduri?

Nu conta. Rafe precis n-avea riduri. Va dori să-l țină în brațe, să-l mângâie. Să zacă precum un buștean avea să fie dificil. Poate că și ea ar trebui să impună niște reguli.

Se dădu jos din pat, se îndreptă spre ușă, ridică mâna...

Dar nu se putu hotărî să bată. Odată ce-ar fi făcut-o, n-ar mai fi putut da înapoi. Înțelegea asta. O asemenea mișcare îndrăzneată din partea ei ar fi atras una și mai îndrăzneată din partea lui.

Totuși, ideea era că ajunsese să se simtă mai în largul ei alături de el. Văzuse expresia cumplită de pe chipul lui când crezuse că Geoffrey o atinsese, dar totuși nu fusese îngrozită. Furia lui nu fusese îndreptată spre ea. Știuse asta, dar faptul că lui îi păsase atât de mult că ea ar fi putut avea de suferit din cauza lui Geoffrey făcuse ca îndoielile ei legate de aranjamentul lor să dispară ca luate de un val care se retrăgea.

Nu se îndoia deloc că, dacă Geoffrey ar fi abuzat-o, Rafe l-ar fi ucis. Sau cel puțin l-ar fi făcut pe Geoffrey să-și dorească să fi murit. Probabil varianta a doua.

Ar fi trebuit să se simtă îngrozită la gândul că Rafe era capabil de asemenea acțiuni cumplite, dar de fapt se simțea remarcabil de în siguranță. Avea s-o apere, s-o protejeze. Oare nu asta făcuse de la bun început? Întâi, de toți „gentlemenii” care veniseră la licitație, iar apoi de Geoffrey. Desigur, asta avea un preț, dar ea era dispusă să-l plătească.

Râsul lui fusese cel care o dăduse gata, care pătrunsese adânc în sufletul ei, care îi reverberase în inimă. Părusese aspru, ca balamalele

ruginite ale unei uși care nu mai fusese deschisă de foarte mult timp. Iar el păruse la fel de surprins ca ea.

Se îndreptă spre fereastră și privi în noapte. Îi dezvăluisese doar frânturi din el, însă ea începea să intuiască întregul. Asemenea ei, și el rămăsese singur, fără nimeni care să-i poarte de grijă. Însă izbutise să devină un om de succes. Nu se bazase pe moștenirea lui, ci doar pe sine. Era de admirat.

Poate că, într-o zi, avea să întâlnească un bărbat care s-o respecte că făcuse ce trebuise să facă pentru a supraviețui.

Capitolul 10

În dimineața următoare, Evelyn se bucură de un mic dejun luat de una singură. Se părea că Rafe plecase la clubul lui. Nu se întoarse în seara aceea și nici în următoarele. Nu primi nici o veste de la el. Oare atât de plină de incertitudine avea să fie viața ei?

Într-o noapte, curiozitatea o biruise și încercase să deschidă ușa de la dormitorul lui, dar descoperise că era încuiată. Încercase ambele uși, cea dinspre camera ei și cea dinspre coridor. Se întreba ce secrete se ascundeau acolo, ce ar fi putut afla despre el. Era atât de misterios, și, dacă nu se întorcea acasă, cum ar fi putut ajunge să-l cunoască?

Știa că tot ce-și dorea el era să se culce cu ea. Din păcate, ea visa la mai mult.

În a patra după-amiază, după ce luase prânzul, ea ședea pe un scaun la umbra unui ulm înalt de lângă zidul de cărămidă dincolo de care se afla întinsa grădină a proprietății vecine. De la o fereastră din capătul coridorului aflat în aripa unde era dormitorul ei, văzuse marea casă înconjurată de o grădină impecabilă.

Ca de obicei, își petrecuse dimineața rătăcind prin conac, imaginându-și că era al ei. Se decisese că avea să-l transforme într-un adăpost pentru femei aflate în situații similare cu a ei. Avea să se îngrijească să primească lecții pentru a dobândi cunoștințe care să le permită a-și găsi slujbe bine plătite, astfel încât să nu fie dependente de alții, cum era ea.

Deși era foarte posibil ca el să fi încheiat cu ea. Nu mai primise nici o veste de la el. Oare făcuse ceva care îl nemulțumise? Părea genul care să găsească nod în papură. Poate că ar trebui să se ducă la o librărie, să vadă dacă nu exista o carte cu regulile metrelor. Se simțea foarte ignorantă în legătură cu toată situația. Presupunea că ar trebui să încerce să fie seducătoare, dar cum se făcea asta?

Pe de altă parte, dacă el nu se culca totuși cu ea, reputația ei nu avea să fie distrusă. Se încruntă din pricina absurdității acestui gând. Faptul că locuia în casa unui bărbat era de-ajuns pentru a-i distruge reputația. Nimeni n-ar crede că un bărbat atât de viril și de masculin ca Rafe Easton nu se culcase cu ea.

Auzi râsete copilărești vesele, care o făcuseră să zâmbească în celălalte după-amiezi. Aceea devenise partea preferată a zilei.

– Lord Redley! strigă o femeie. Vino încoace, copile.

Urmără alte râsete, iar ea și-l imagină fugind de dădăcă. Judecând după stridența râsului, nu putea avea mai mult de doi ani.

Se strădui să nu regrete faptul că ea nu urma să aibă copii care să alerge prin acea grădină. Totuși, cum avea doar douăzeci și doi de ani, presupunea că Rafe avea s-o elibereze cât încă era tânără, și, cu toate cele pe care avea să le obțină de la el, putea să-și găsească un soț și poate chiar să aibă copii. Dar nu putea să rămână acolo.

Era surprinsă că Rafe își adusese metresa lângă o familie nobilă, dar lui nu părea să-i pese de convenții. Se gândise să se prezinte vecinilor, însă cum avea să explice poziția ei acolo? Bănuia că ei nu aveau să fie deloc încântați să știe că o femeie cu o moralitate atât de îndoielnică locuia alături de ei.

Așa că stătea în grădina ei, sorbindu-și singură ceaiul, fără a avea nici măcar tovărășia păpușilor de porțelan.

Îl privi pe Laurence, care se apropia de ea. El era incredibil de cumsecade. Poate că ar reuși să-l convingă să bea un ceai cu ea. Dacă avea să fie o femeie neconvențională, se putea purta cu servitorii fără convenționalism.

– Bună, Laurence.

Oprindu-se în fața ei, el făcu o plecăciune scurtă.

– Bună ziua, domnișoară. Câteva cutii mari au sosit de la Madame Charmaine. Le-am pus în salon, dacă doriți să le cercetați.

– Oh! Se ridică repede de pe scaun. Garderoba mea.

Deja? Nu-i venea a crede. Și nu-i venea să creadă nici cât de entuziasmată era de perspectiva de a purta altceva decât rochia ei neagră. Dacă Laurence n-ar fi avut picioare atât de lungi, se îndoia că ar fi putut ține pasul cu ea. Aproape că alerga pe pajiște.

– Este normal ca domnul Easton să lipsească atât de mult?

– Da, domnișoară. Uneori, mă întreb de ce se mai ostenește să țină o casă. Cred că preferă să stea la club.

Ea îl privi cu coada ochiului.

– Ai fost vreodată acolo, la clubul lui?

– O dată sau de două ori.

Răspunsul lui păru puțin evaziv, iar ea nu putu să nu se întrebe de ce. Se părea că toți cei din casa lui aveau secrete.

El deschise ușa către salonaș, iar ea se năpusti pe lângă el către hol.

– Trimite-o pe Lila la mine.

– Da, domnișoară.

Laurence se îndepărtă în vreme ce Evelyn își continuă drumul spre ușa salonului. Intră și se opri brusc.

Rafe stătea tolănit într-un fotoliu de lângă fereastră, soarele învăluindu-l în căldura sa aurie. Un picior îi era întins, iar celălalt, îndoit din genunchi. Un cot îi era sprijinit pe brațul fotoliului, iar un pahar în care se afla un lichid de culoarea mierii era în apropierea buzelor sale. Buze care o tachinaseră, o înfierbântaseră, îi stărniseră fiori de plăcere în tot corpul.

O plăcere foarte similară cu ceea ce simțea în clipa aceea, la vederea lui. Era atât de mare, atât de masculin, atât de incredibil de frumos, deși era evident că, de ceva vreme, nu se mai ostenise să se bărbierească. Dar barba crescută îl făcea să pară mai senzual, mai seducător.

Ea își împreună mâinile pentru a nu le întinde spre el. Se temea că nu avea să poată îndura chinul de a nu-l lua în brațe în zilele și nopțile care aveau să urmeze. Pentru că, dacă ea nu-l lua în brațe, era foarte probabil ca nici el să n-o ia pe ea. Iar asta părea aproape un păcat.

– Te-ai întors.

Vocea ei fusese mai răgușită, mai adâncă, iar răsuflarea îi păruse întretăiată. Din cauza grabei de a ajunge acolo, fără îndoială.

Nu datorită bucuriei stârnite de faptul că el era acolo, deoarece prezența lui însemna posibilitatea distrugerii ei totale.

– Așa s-ar părea, da, rosti el, privirea lui ascunzând ce ar fi putut simți el revăzând-o.

Probabil că oricum nu simțise nimic. O întristă gândul că era posibil ca el să n-o considere niciodată altceva decât o partidă de sex. El arătă cu paharul spre cutii.

– O parte dintre hainele tale sunt gata. Celelalte vor fi terminate până la sfârșitul săptămânii viitoare.

Ea se uită la puzderia de cutii înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre el. Păreau neimportante, acum, că el se afla acolo. Își dorea să-l întrebe unde fusese, ce făcuse, de ce stătuse departe de ea, dacă era sănătos, dar nu avea nici o îndoială în privința răspunsului pe care l-ar fi primit.

– Ți-ai dat osteneala să le aduci.

El ridică din umeri.

– Mi-a fost în drum. Uită-te să vezi dacă lucrurile sunt pe locul tău.

Ea își dorea cu disperare să-i spună că n-o putea lăsa pur și simplu acolo, fiindcă îi era dor de el, își făcea griji din pricina lui – dar nu voia ca el să știe că fusese îngrijorată. Oare era posibil ca bărbații să devină violenți când pierdeau mulți bani? Avusese viziuni neli-niștitoare cu el acostat de cineva care pierduse la cărți în clubul lui. Cineva precum Geoffrey.

Dorea să-l informeze că se aștepta la o anumită considerație din partea lui, dar în minte îi apărură o imagine, una la care nu se mai gândise de mult timp. Mama ei șezând lângă o fereastră, îmbrăcată atât de frumos, privind afară.

– Ce faci, mama? o întrebase Evelyn.

– Îl aștept pe conte, draga mea.

Privind retrospectiv, își dădu seama că mama ei își petrecuse foarte multă vreme așteptându-l. Iar acum se părea că destinul ei era să-l aștepte pe Rafe. Dar să-l aștepte pe el era mai bine decât să aștepte ca Geoffrey să descuie ușa dormitorului ei.

De asemenea, își aminti cum mama ei se grăbea spre ușă în clipa în care zărea trăsura contelui. Cum se arunca în brațele lui de îndată ce el cobora. Cum el, după ce o mângâia pe Evelyn pe cap și îi dădea

o păpușă, urca împreună cu mama ei la etaj. Se întrebă dacă ea avea să simtă vreodată o asemenea încântare la sosirea lui Rafe. Încântare, nu ușurare, fiindcă se gândi brusc că ar trebui să facă ceva mai mult decât să stea acolo ca o proastă și să se minuneze de perfecțiunea lui fizică, deși era evident că revederea ei nu stârnise nimic în el.

Conștientizând rolul pe care-l juca ea în viața lui, se îndreptă spre prima cutie, îndepărtă capacul și scotoci prin hârtia subțire până găsi fusta bleumarin de călărie cu cămașa albă și jacheta albastră tivită cu argintiu. Costumul era elegant, dar sobru. Se așteptase ca hainele cumpărate de el să fie indecente, să arate în mod fățiș ce era ea, însă aceasta era o ținută pe care ar fi purtat-o o lady de viță nobilă. Se uită cu atenție la el, convinsă că lui nu i se clintise nici măcar un mușchi.

– Mulțumesc. Este minunat.

Cu mâna în care ținea paharul, el arată spre o cutie circulară aflată pe o sofa.

– Iar acolo ai pălăria care se asortează cu el.

Avea aceeași nuanță de albastru. O fâșie de alb era răsucită pe bor și prinsă într-o fundă la spate.

– Se pare că ai gusturi minunate.

– Te-am ales pe tine, nu-i așa?

Ea își întoarse brusc capul și constată că Rafe studia lichidul din pahar de parcă acesta vorbise în locul lui, așa că acum îl dojenea. Nu-și amintea ca el să-i mai fi făcut vreun compliment, să fi recunoscut că o considera atrăgătoare sau seducătoare. O dorise pentru că alți bărbați o doriseră, iar el decisese că erau cu toții nepotriviti. Sau asta crezuse ea.

Deschise o altă cutie. Înăuntru era o rochie într-o nuanță foarte asemănătoare culorii rochiei pe care o purtase în seara când Geoffrey o prezentase, însă materialul era mai mătăsos, de mai bună calitate. Când avea să o îmbrace, toate terminațiile nervoase din trupul ei aveau să danseze.

În fiecare cutie era o surpriză – o rochie neagră de doliu simplă, dar totuși elegantă. Nu se așteptase ca el să-i ia ceva de purtat când nu era cu ea, ceva care să-i permită să-și onoreze în continuare tatăl.

Una de un verde intens pentru cină. Cu decolteu destul de adânc. Alta de un roz delicat, cu un corsaj spumos. Un halat din mătase violet. O cămașă de noapte diafană. Deși împăturită, când băgă mâna sub ea, își putu vedea degetele. Nu avea să lase nimic pe seama imaginației lui.

O puse la loc în cutie fără să se uite la el, nedorind ca Rafe să vadă teama și freamătul care o cuprinseseră când se gândi că avea să se culce cu ea și că dorea ca ea să fie ispititoare atunci când avea să se întâmple asta.

Printre capace și hârtii subțiri, mai rămăsese doar o cutie. Încă înainte de-a îndepărta hârtia, își dădu seama ce se afla în ea. Roșul vibrant nu putea fi ascuns. Când scoase rochia din cutie, icni, cu răsuflarea întretăiată.

O detesta... pentru că era atât de frumoasă. Era din mătase și dantelă, cu funde din satin și volane elegante. Strângând-o la piept, își dori să fi știut cum să șteargă de pe chipul lui acea expresie de mulțumire îngâmfată.

– Este... este superbă. O făcu ghem și o îndesă la loc în cutie. Dar tot n-o s-o port.

Un colț al gurii lui se ridică.

– Ai un dram de încăpățănare în tine.

Ea nici măcar nu știa de ce era atât de înverșunată în privința roșului. Poate că pur și simplu își dorea să decidă în privința unui lucru din viața ei.

– Probabil ar trebui să le duc sus și să le probez, să mă asigur că îmi vin bine.

– Începe cu costumul de călărie, rosti el bătând în pahar cu un deget. O să mergem să călărim prin parc.

Respirația ei se poticni, și, cu toate că știa că era foarte posibil ca el să aibă un grajd plin cu cai, nu se putu abține să nu-l întrebe:

– L-ai luat pe Snowy?

El ridică paharul în semn de salut, apoi bău ce mai rămăsese în el.

– Acolo ai fost, asta ai făcut.

El își înclină ușor capul și o studie.

– Dar tu unde ai crezut că am fost?

– La clubul tău. M-am gândit că îmi oferi răgazul de-a mă obișnui cu tine.

– Ar fi puțin cam greu să te obișnuiești cu mine în lipsa mea.

Ea râse ușurel, cu stângăcie.

– Nu sunt sigură că voi fi o amantă bună. Nu mi-a plăcut să nu știu unde ești și când te vei întoarce. Nu mi-a plăcut să te aștept, să nu știu ce ar trebui să fac. Îmi dau seama că nu-ți pasă de mine și că nu am decât un singur rost, dar...

Cu o mișcare pe cât de rapidă, pe atât de plină de forță, el țâșni din fotoliu și se apropie de ea. Privirea lui rătăci pe chipul ei, iar ea o simți aproape ca o atingere.

– Nu mi-a trecut prin minte că îți vei face griji. Mai degrabă, am crezut că vei aprecia păsuirea oferită de absența mea. Îi mângâie obrazul cu încheietura arătătorului. Nu știu de fiecare dată când pot veni aici. Uneori, treburile mele mă vor ține departe.

– Dar acum nu te-au ținut departe.

– Acum, tu ești una dintre treburile mele.

Înainte ca ea să apuce a-i răspunde sau a desluși expresia din ochii lui, el se îndepărtă.

– Hai să mergem să călărim, vrei? Am avut mare bătaie de cap să aduc calul ăla aici.

El sugerase să meargă să călărească pentru că, din clipa în care ea intrase în salon, nu-și dorise altceva decât s-o ia în brațe, s-o ducă la etaj și să pună stăpânire pe ea. Ca un barbar cum toată Londra îl acuza că era.

Dorința lui față de ea nu făcuse decât să se amplifice în timp ce urmărise încântarea de pe chipul ei când admirase hainele una după alta. Iar rochia roșie – avea să o poarte. Văzuse tentația din ochii ei înainte ca ea să apuce a o alunga. Nici că ar fi putut să fie mai încântat de reacția ei la vederea darurilor lui.

Dar când ea văzuse calul...

Rafe avusese senzația că îl sfâșia ceva pe dinăuntru. Își dorea ca ea să-l privească pe el cu aceeași bucurie, cu aceeași încântare, cu aceeași... Nu era sigur ce emoție era aceea. Ei îi plăcea nespus calul. Îl iubea. Îl mângâiasă, îi murmurase cuvinte dulci și îi zâmbise.

El își dorea ca ea să-i zâmbească lui.

Nu să fie surprinsă și temătoare când intra într-o încăpere și îl vedea șezând acolo.

Strunindu-și calul să meargă încet alături de al ei, refuză să se gândească la faptul că era posibil să fie gelos pe animalul care avea parte de afecțiunea ei.

Nu-și dădea seama ce era în neregulă cu el. Se întorsese la Londra, trecuse pe la croitoreasă pentru a vedea ce haine erau gata, apoi se dusesse acasă. Nu la club. Din noaptea în care o obținuse, casa fusese mai importantă decât orice altceva din viața lui. În absența lui, ar fi putut să ardă până în temelii, dar lui nu-i păsa de asta. Tot ce-l interesa era s-o revadă pe ea.

Nu-i fusese dor de ea, fiindcă lui nu-i era dor de oameni. Dar se gândise la ea în permanență, neconținut. O visase goală și zvârcolindu-se sub el. O visase cuprinzându-l în brațe – fără ca pe el să-l cuprindă o transpirație rece, fără ca respirația să-i devină sacadată, fără ca inima să înceapă a-i bate nebunește. În vis, doar se afundase în ea în timp ce ea îl strânsese și mai tare în brațe, până când devenise imposibil de spus unde se termina el și unde începea ea.

Dar aceea era fantezie. Realitatea avea să fie mult diferită. Știa asta. Accepta asta.

Nu-și putu opri privirea să nu rătăcească din nou pe trupul ei. Costumul îi venea perfect, îi îmbrățișa pieptul, spatele, talia subțire. Stătea bine pe cal. Când intrară în parc, ochii ei se lărgiră.

– Sunt atât de mulți oameni, murmură ea.

– Este ceasul din zi când toți oamenii de seamă se plimbă pe-aici. N-ai mai fost niciodată în Hyde Park?

Ea deveni brusc foarte interesată de frâuri, trecându-le printre degetele înmănușate.

– Tata m-a adus aici cândva, cu trăsura, dimineața devreme. Nu-mi amintesc să fi văzut mai mult de zece oameni. Oamenii care se află aici știu ce-ți sunt?

El își dori să fi avut tactul tatălui ei și să n-o fi adus acolo după-amiază târziu, când era așa aglomerat.

– Mă îndoiesc. Desigur, bărbații pe care i-ai cunoscut în seara aceea știu, dar nu le-ar folosi la nimic să povestească altora ce s-a petrecut. Faptul că nu au plecat de-acolo cu tine îi face să pară slabi.

– Și totuși, mă aflu aici fără o doamnă de companie. Asta spune multe despre moralitatea mea, nu-i așa?

– Multe doamne vin aici neînsoțite, și asta pentru că sunt foarte mulți oameni în preajmă. În plus, nu contează ce gândesc ei.

– Nu, presupun că nu. De-acum, nu mai contează. Își îndreptă umerii și își ridică bărbia. După moartea mamei, tata m-a dus pe domeniul lui de la țară. Până anul acesta, nu m-am întors la Londra.

– Ai rămas pe domeniul de la țară?

Ea încuviință din cap și mângâie grumazul calului.

– Mi-a plăcut acolo.

El se gândi că probabil chiar îi plăcuse. Din câte reușise să vadă, era izolat, liniștit, plin de verdeață. Atât de multă verdeață.

– De ce te-ai întors anul acesta?

– Cred că tata a vrut să mă mărite, dar s-a îmbolnăvit... atât de repede, pe neașteptate. Sănătatea i s-a înrăutățit într-un ritm alarmant. Doctorul a spus că avea cancer al sângelui, de ceva vreme. Am crezut că mă voi duce la baluri. Se uită în jur și își struni calul cu o mână expertă. Acum, îmi dau seama că a fost un vis prostesc. Dacă nu m-a adus în parc la orele când vine toată lumea, e clar că nu s-ar fi ostenit să mă ducă la o petrecere.

El își dădu seama că ea se gândea că era posibil ca tatăl ei să nu fi fost atât de mândru de ea cum își imaginase mereu. O furie puternică îl cuprinse rapid. Se strădui să păstreze un ton neutru, nepăsător.

– Nu pentru că nu te-a prețuit nu te-a scos tatăl tău la plimbare. Bănuiesc că nu te-a adus fiindcă ținea prea mult la tine pentru a risca să fii rănită. Oamenii pe care îi vezi aici pot fi cruzi dacă își pun asta în cap.

– Ție nu prea-ți pasă de ei.

– Nu, și nici ție n-ar trebui să-ți pese. Nu sunt importanți.

– Dar oamenii care locuiesc în casa de lângă a ta? Cei care au un băiețel. Îi cunoști?

– Nu sunt importanți.

Ea arcui buzele într-un zâmbet ironic.

– Este ceva important pentru tine?

„Tu ești.“ Acel sentiment nu avea absolut nici un sens. Nici graba lui de a se întoarce acasă pentru a o revedea, nici aducerea ei acolo

pentru a prelungi timpul petrecut împreună. Nici nu-și mai amintea când fusese ultima dată într-un parc. Mersese cu o lady, dar se despărțiseră curând după aceea.

– Eve, am fost prea multă vreme singur pentru ca oricine altcineva să conteze.

– Crezi că voi ajunge și eu să simt asta? După un timp. Clătină din cap. Sper că nu. Mi se pare foarte trist. Și cred că m-aș simți și foarte singură.

– Nu și dacă îți place compania propriei persoane.

– Ție îți place a ta?

Nu prea mult, dar nu asta era ideea. El îi ignoră întrebarea, lăsând tăcerea să se aștearnă între ei.

– Crezi că o să-l întâlnim pe Geoffrey aici?

– Nu dacă ne vede el primul.

Ea zâmbi, un zâmbet strălucitor și vesel, care i se reflectă în ochi, făcându-i să scânteieze. El simți cum i se strânge ceva în piept. Bles-temata de vestă era prea strâmtă. N-ar fi trebuit să exagereze cu dulciurile. Nu era nevoie de prea multe pentru ca hainele să trebuiască a-i fi lărgite. Descoperise asta suficient de repede, cu ani în urmă.

– Ți-a făcut greutate până să-ți dea calul?

– A cerut o sumă, iar eu i-am dat-o.

Se gândise să-l ia pur și simplu, dar știa că banii aveau să ajungă oricum înapoi în buzunarul lui și se gândise că, dacă îl înfuria și mai mult pe Wortham, nu făcea decât să-i sporească resentimentele față de sora lui vitregă. Nu credea că Eve avea să-l mai vadă vreodată, dar nu era sigur.

– Crezi că a profitat de tine?

El râse sumbru.

– Eve, nimeni nu profită de mine.

– Nu mă pot decide dacă ești încrezător în tine sau arogant.

El îi întâlnește privirea și i-o susține. Culoarea ochilor ei era întunecată, nu tocmai violet. Aveau nuanța albastră a costumului de călărie. Ar fi trebuit să aleagă materialul violet, dar nu putea nega modul cum acesta îi cădea pe trup, făcându-l și mai grațios. Și nu înțelegea ce-l făcuse să comande o ținută care o acoperea atât de mult.

Oare nu era normal ca o metresă să fie provocatoare și îndrăzneată, dezvăluind cât mai mult? Eve părea absolut inocentă. Tânără. Atât de tânără.

– Câți ani ai de fapt?

– Ce contează?

Conta că acolo, mulțumită pe calul ei, relaxată, fără nici o grijă că el avea să-i ceară ceea ce ea fără îndoială încă nu era pregătită să-i dea, ea arăta mai mult a fată decât a femeie.

– Nu contează. Eram doar curios.

– Am paisprezece ani.

Înjurând sălbatic, el întinse mâna, înșfăcă frâiele ei și smuci calul, făcându-l să se oprească. O măsură cu privirea. Trăsăturile delicate, forma gâtului și a umerilor, arcuirea corsajului, talia îngustă, rotunjirea șoldurilor.

– Nu ești copil, decretă el, fiindcă nu dorea să fie, nu dorea să simtă acea fascinație deplină pentru cineva pentru care ar fi trebuit să aștepte ani de zile înainte de a o avea.

Ea își înclină capul puțin.

– Și dacă așa fi fost?

– Nu mă culc cu copii, iar tu minți.

– Mai degrabă, te tachinez. Te-am crezut un bărbat total lipsit de moralitate. Mă simt ușurată să descopăr că nu ești într-un totu meschin.

– Câți ani ai?

– Am douăzeci și doi. Cred că sunt o lady în toată firea, după majoritatea standardelor. Am exact vârsta potrivită. De aia m-am gândit...

Suspînând, clătină din cap.

– De aia te-ai gândit că tatăl tău intenționa să te mărite.

Ea încuviință din cap și strâmbă enervată din buze.

– Și Geoffrey. Când a spus că dorește să mă prezinte unor gentlemen... am presupus că se referea la căsătorie. Dar tu? Ai pe cineva la care ții?

– Căsătoria nu-i de mine. Dădu drumul frâielor ei. Din cauza strânsorii, degetele începuseră să-l doară. Gândul de a nu o avea ani de zile... Să nu mă mai tachinezi! îi porunci el îmboldindu-și calul.

– Îmi place să tachinez lumea.

– Ei bine, asta-i un obicei la care va trebui să renunți cât ești cu mine.

– Nu cred că vreau să fiu transformată în ceva ce nu sunt. Suspină adânc și privi în jur. Deși presupun că exact asta se întâmplă, nu-i așa?

El refuză să se simtă vinovat pentru că tatăl ei nu plănuise lucrurile mai bine.

– Crezi că mai sunt și alte amante aici?

– Bănuiesc că da, dar sunt bine deghizate în doamne.

– La fel ca mine.

„Nu ca tine“, gândi el. Se îndoia că, în toată Anglia, exista vreo femeie care să se poată compara cu ea.

Evelyn era conștientă că vorbea aiurea, spunând lucruri neimportante. O irita că își făcea griji din pricina părerii oamenilor și că se simțea de parcă pe fruntea ei ar fi scris „metresă“. Erau multe cupluri care se plimbau prin parc. Cu siguranță, nu toate erau formate din soț și soție.

Și tot cu siguranță, dacă tatălui ei nu i-ar fi fost rușine cu ea, ar fi adus-o când parcul forfotea de oameni. Nu se îndoia că o iubise, dar începea să-și dea seama că, probabil, nu fusese atât de mândru de ea cum susținuse. Niciodată nu o dusese la o croitoreasă. Nu călărise niciodată alături de ea printr-un parc.

Presupunea că Rafe Easton făcea asta fără nici o jenă deoarece el însuși avea o reputație scandalosă. Nu putea nega că el era foarte posibil întruchiparea visurilor majorității doamnelor – înalt, frumos, suficient de rezervat pentru a stârni curiozitatea. Probabil le făcea pe femei să vină la el. Se întrebă dacă nu cumva el aștepta ca ea să inițieze apropierea lor. Totuși, se îndoia de asta.

Dacă aștepta ca ea să fie pregătită, avea să aștepte mult și bine. Deși poate că nu atât de mult cât crezuse ea inițial. Nu-i plăcea că el era atât de singuratic. Nimeni nu se oprea să stea de vorbă cu ei, nimeni nu-l saluta de la distanță. Mai degrabă, oamenii păreau a se strădui să-i evite, de parcă erau în primejdie să se molipsească de vreo boală dacă se apropiiau prea mult.

Primul ei gând fusese că motivul era ceea ce devenise ea – o femeie lipsită de moralitate. Însă apoi își dăduse seama că mai curând

zidul cu care se înconjurase el îi ținea pe oameni la distanță. Nu le zâmbea, nu-i saluta, nu-i băga în seamă. Cu toate că era lord, nu era tratat cu deferență presupusă de rangul lui. Își dori să-i spună că pentru ea nu conta că afacerile lui îl făceau să nu fie foarte respectabil. Devenise cineva de unul singur, dar totuși era evident că efortul depus nu-l adusese înapoi în sânul aristocrației, nu-l readusese în poziția pe care o merita.

Înjurând cu sălbăticie, el se strâmbă. Probabil strânsese prea tare frâiele, căci calul său porni într-o parte și trebui să-l readucă pe alee.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

El scrâșni din dinți și clătină din cap.

– Cred că o să avem necazuri.

– Din cauza cui?

Uitându-se în jur, ea zări doi murgi apropiindu-se la trap de ei. Erau suficient de aproape pentru a nu mai exista nici o șansă de scăpare, dar, pe măsură ce îi vedea mai bine, începu a bănui cine putea fi gentlemanul. Ochii îl dădură de gol. Albastrul lor deschis care semăna cu gheața formată pe un lac – dar nu erau reci. Mai degrabă, erau plini de căldură, clipind cu un amuzament care se potrivea cu zâmbetul tinerei lady care călărea alături de el. Părul ei era atât de blond, încât aproape că părea alb. Ochii ei aveau culoarea argintului topit. Evelyn n-ar fi descris-o drept o mare frumusețe, dar avea o noblețe care o înfrumuseța și o făcea de neuitat.

Cei doi își opriră caii când Rafe și Evelyn făcură același lucru.

– Frate, nu m-am așteptat să te întâlnesc vreodată aici, zise bărbatul.

– E și Sebastian pe-aici?

– Pe undeva. Mary insistă ca el să apară în public. Își îndreptă atenția spre Evelyn. Nu cred că ne-am cunoscut.

– Îngăduie-mi onoarea de a ți-o prezenta pe domnișoara Evelyn Chambers. Evelyn, ei sunt Lord Tristan Easton și soția lui, Lady Anne.

Lord Tristan își scoase pălăria.

– Încântat să vă cunosc. Sunteți sora lui Wortham, nu-i așa?

– Sora vitregă, da.

– Îmi pare tare rău pentru moartea tatălui, spuse Lady Anne.

— Mulțumesc.

Deveni profund conștientă de faptul că ar fi trebuit să fie îmbrăcată în haine de doliu, dar nu era.

— Ar fi fost îmbrăcată în negru dacă n-aș fi insistat să poarte altceva, rosti Rafe. Îi stă îngrozitor în negru. Nu o avantajează deloc.

— Cred că exagerăm cu ținuta de doliu, spuse Lady Anne cu amabilitate. Și zic asta după ce am purtat negru doi ani.

— Și dumneavoastră v-ați pierdut tatăl? întrebă Evelyn.

Lady Anne zâmbi vag.

— Nu, tata se simte bine. Mi-am pierdut logodnicul în Războiul Crimeii. Eu și Tristan ne-am cunoscut când l-am angajat să mă ducă la Scutari, să vizitez mormântul lui Walter.

— Tristan a fost căpitan de barcă o vreme, rosti Rafe.

Lord Tristan mârâi într-un mod foarte asemănător cu al lui Rafe când nu era încântat.

— Căpitan de *vapor*. Există o diferență între un vapor și o barcă.

— Ambele plutesc pe apă.

— Și asta-i singura asemănare dintre ele. Dacă ai veni să navighezi cu noi, ți-aș demonstra diferența.

— Încă aveți vaporul? întrebă Evelyn.

Se gândi ce minunat ar fi să se poată duce oriunde dorea, oricând dorea.

Lord Tristan îi zâmbi cu amabilitate.

— Nu, am vândut *Revenge* unui tip despre care știam că-l va aprecia și va avea grijă de el. Dar proiectez și construiesc iahturi. Bănuiesc că iahtingul o să ajungă foarte apreciat în următorii ani. Săptămâna viitoare, o să-l scoatem pe primul în larg, pentru teste. Dacă Rafe vrea să vină cu noi, sunteți mai mult decât bine-venită.

— N-am fost niciodată pe mare.

— Mie mi se pare foarte captivant, spuse Lady Anne.

— Dacă îl testezi, există posibilitatea să se scufunde, rosti Rafe.

Lord Tristan râse.

Crezi că aș risca viața soției mele dacă n-aș fi sigur de el? În plus, știi să înoți.

— Nu asta-i ideea. Deși nu contează. Nu vom avea timp să venim pe barca ta.

— Ceea ce probabil că-i mai bine, fiindcă, dacă l-ai numi barcă atunci când te-ai afla pe el, te-aș arunca peste bord.

– Aș vrea să te văd încercând asta.

Evelyn nu văzuse niciodată doi bărbați care să-și arunce priviri atât de furioase. Aveau să se ia la bătaie? Nu mai asistase niciodată la o bătaie. Bănuia că supărarea lor nu avea nici o legătură cu vaporul sau cu barca. Era ceva mult mai profund. Lord Tristan era unul dintre frații care îl părăsiseră, care plecaseră fără el.

Lady Anne își dezvălui fermitatea întinzându-se și strângând brațul soțului ei.

– Mă tem că trebuie să plecăm.

Lord Tristan închise ochii și expiră lent și îndelung. Când îi deschise, în ei se vedea iar un licăr de tachinare.

– Indiferent dacă îți convine sau nu, faci parte din familie. Sper că te vei răzgândi și ne vei însoți pe iaht. Își acoperi părul negru cu pălăria. Mi-a făcut plăcere, domnișoară Chambers.

Apoi, el și doamna lui își îmboldiră caii și plecară mai departe de parcă nici un nor negru al primejdiei nu începuse să se formeze.

– Să nu spui nimic, murmură Rafe înainte de a-și întoarce calul și de a porni grăbit în direcția din care veniseră.

Ea aproape că nu-l urmă. Doar că știa cum era să te simți nedorit. Dacă tatăl ei o răsfățase, Geoffrey nu fusese niciodată încântat de prezența ei. Așa că își îndemnă iapa la trap și fu recunoscătoare când el își domoli calul la pas, îngăduindu-i să-l ajungă. Respira mai greu decât calul lui. Tatăl ei nu-i vorbise nicidecum cu asprime și nici nu-și manifestase furia față de ea. Nu știa cum să reacționeze la ea, cum s-o risipească.

– Nu prea mi-a plăcut de el, spuse ea în cele din urmă.

El își îndreptă brusc privirea spre ea, fruntea fiindu-i marcată de riduri de încruntare. Ea se întrebă ce ar face el dacă ar întinde mâna și i-ar netezi-o. Totuși, având în vedere distanța dintre ei, probabil ar cădea din șau înainte de a apuca s-o facă.

– Lord Tristan, clarifică ea în caz că el avea îndoieli.

Un colț al gurii lui se ridică.

– Ești loială, recunosc. Dar mie nu-mi displace.

– Atunci, de ce nu mergem pe barca lui?

– Iaht. Buzele lui se arcuiră și mai mult. Preț de o clipă, ea avu impresia că el avea să râdă, dar urma de zămbet dispăru. Eu nu sunt ca ei. Ca Tristan și Sebastian. Sebastian, ducele, a luptat în Crimeea.

A fost rănit grav în timp ce încerca să salveze pe cineva. Tristan a navigat pe mări. Am auzit că a salvat un băiat de rechini. Ei sunt oameni buni, iar eu nu sunt. Avem prea puține în comun. Ei au revenit în înalta societate, în vreme ce eu mă aflu în ungherele întunecate aflate la cât mai mare distanță de ea.

Își îmboldi calul la trap rapid, ceea ce făcu imposibilă continuarea conversației.

Ea îl urmă curioasă în privința acelor unghere întunecate ale lui, întrebându-se în gând de ce el le-ar prefera și dacă avea să vină vremea când acestea aveau să o acapareze și pe ea.

Capitolul 11

Încasase primul pumn pentru că îl merita.

Văzuse chipul lui Eve luminându-se la invitația lui Tristan și știa în adâncul sufletului că aceea era probabil prima invitație pe care o primise de la un nobil. Oricât de mult o iubise, tatăl ei o ținuse într-o colivie aurită, atât de frumoasă și atât de plină cu bunătate, încât ea nici măcar nu conștientizase unde se afla. Iar Rafe avea să-i refuze plăcerea de a accepta, pentru că, dacă își petrecea timpul în compania fraților lui, nu avea nici o îndoială că ei aveau să ajungă să vadă în sufletul lui întunecat și să afle ce făcuse pentru a supraviețui.

Se aplecă atunci când Mick dădu să-l lovească a doua oară. Apoi, îi trase o lovitură scurtă și rapidă în coaste.

— Ești în toane proaste, remarcă Mick.

Dacă ar ști măcar jumătate... De îndată ce Eve ajunsese cu bine acasă, el se duse la club pentru a o cruța de prezența lui. În sala de box, era dezbrăcat până la brâu. Era un loc unde nu trebuia să-și ascundă aversiunea față de purtatul hainelor. Dacă ar fi putut să-și dea jos și pantalonii, s-ar fi simțit ca în paradis.

Balansându-se pe picioarele goale, Rafe îi dădu ocol lui Mick. Era furios pe sine pentru că-i dezvăluise lui Eve că frații lui erau oameni buni, spre deosebire de el. Era ceva ce recunoștea în adâncurile întunecate ale sufletului său, dar nu mărturisise niciodată cu voce tare.

Fusese atât de mândru de realizările lui, atât de mândru de ceea ce obținuse.

Plănuise să le arate amândurora...

În schimb, ei îi arătaseră că erau oameni de onoare, că nu întorseseră spatele moștenirii lor, că nu făcuseră nimic care să aducă rușinea asupra numelui familiei. În timp ce el izbutise să facă rău după rău.

Nu se gândea la păcatele lui, nu le lăsa să treacă dincolo de zidul conștiinței. În aceleași circumstanțe, ar fi făcut aceleași lucruri.

Îl atacă pe Mick, rată, iar ticălosul profită pentru a-i trage o lovitură în abdomen, care aproape că-l făcu să se încovoie.

– Nu te concentrezi în seara asta, spuse Mick.

Rafe își îndreptă trupul și își ridică pumnii. Nu vorbea niciodată despre trecutul lui, nu făcea confidențe, nu avea niciodată încredere că cineva urmărea altceva decât propriile interese. Era lumea în care ajunsese bărbat, în care supraviețuise, în care niciodată nu-l interesase altceva decât propriile nevoi și dorințe. Faptul că îl preocupa ce dorea Eve îl neliniștea. Nu dorea s-o țină într-o colivie aurită, dar s-o scoată din ea însemna să frecventeze cercuri în care nu se simțea nici pe departe confortabil.

– Tu te gândești vreodată cum de-am ajuns aici?

Lansă o lovitură. Mick se feri și se retrase.

– Deci ai auzit și tu zvonurile.

– Ce zvonuri?

Mick îl atacă, Rafe pară cu dreapta și lovi puternic cu stânga. Mick se clătină, își recăpătă echilibrul și rosti:

– Că Dimmick nu e mort.

Dimmick, fostul proprietar al clubului Rakehell, mentorul lui Rafe, dar și torționarul lui. O creatură mai diabolică nici că se născuse vreodată. Se crezuse că omul sărise de pe Tower Bridge, cu câțiva ani în urmă, dar rămășițele umflate găsite pe malul Tamisei nu putuseră fi recunoscute cu certitudine. Fuseseră identificate după inelul distinctiv pe care Dimmick îl purtase mereu la mâna stângă.

Evitând un pumn în maxilar, Rafe se feri într-o parte, apoi se lansă din nou spre adversarul său.

– Ar fi stilul lui să-și însceze moartea, iar apoi să stea ascuns o vreme.

– Șase ani?

Dumnezeule mare, chiar trecuseră șase ani de când îl silise pe Dimmick să semneze actul prin care îi ceda clubul Rakehell? Avusesese paisprezece ani când începuse să lucreze pentru Dimmick. Trei ani mai târziu, devenise omul lui de încredere, rupând oase fără nici o remușcare, amenințând fără nici o reținere. „Ai conștiința unui cadavru”, îi spusese Dimmick cândva. „Acesta-i motivul pentru care ești atât de bun la ceea ce faci.” Primea ordinele și le îndeplinea deoarece constatase prea târziu că Dimmick nu era genul de om căruia să-i fii dator.

– Dimmick a avut întotdeauna răbdare.

Mantra lui fusese că, dacă te hotărăi să distrugi un om, trebuia s-o faci astfel încât să-l distrugi complet.

– Dacă trăiește, va veni după tine.

Mick îl lovi pe Rafe în umăr.

– Dacă mi se întâmplă ceva, du-te la un avocat pe nume Beckwith. El are testamentul meu și actele clubului. După moartea mea, clubul Rakehell îți va aparține.

Mick încremeni, se holbă la el, iar Rafe, dintr-o îndelungată obișnuință de a profita întotdeauna de avantajul unei slăbiciuni, îl lovi pe Mick sub bărbie, făcându-l să se dea îndărăt răsucindu-se, ca apoi să se prăbușească.

La naiba! Asta avea să pună capăt antrenamentului. Îngenunche lângă bărbatul care, când fusese mai tânăr, se aflase mereu în preajma lui, adunând toate resturile pe care Rafe avusesese chef să i le arunce. Nu fuseseră prea multe, dar de-ajuns pentru ca Mick să-i fie loial. Când Rafe pusese mâna pe acel iad al jocurilor de noroc, îi oferise lui Mick un loc unde să muncească. Nu se împrieteniseră. Nu-i legau decât afacerile. Mick conducea clubul și avea grijă de toate în absența lui Rafe. Ceea ce, până de curând, se întâmplase rar.

– Nu că aș plănuî să pătesc ceva, îl asigură el pe Mick când privirea acestuia se limpezi.

– De ce mi l-ai lăsa mie?

– Cine altcineva ar ști să-l conducă?

– Pot să-l conduc și fără să fie al meu. Cu siguranță, există cineva mai bun căruia să i-l lași.

– Dacă o exista, eu, unul, nu l-am cunoscut. Dar, după cum am spus, plănuiesc să mai stau pe-aici vreme îndelungată. Totuși, trimite niște iscoade, să vedem ce pot afla. Dacă Dimmick trăiește, ar fi în avantajul meu să ajung eu la el înainte să ajungă el la mine.

„Trezește-te, trezește-te“, șoptea mintea lui, însă nu îndrăznea să rostească vorbele cu voce tare. Nu era sigur că dorea ca ea să afle că el era acolo, sprijinindu-se de stâlpul de la picioarele patului, privind-o din nou cum dormea. Cât lipsise, se gândise la noaptea de dinaintea plecării lui, când se uitase la Eve în timp ce ea dormea. În fiecare noapte, dorise să fie din nou acolo, să-i privească fața, expresia dulce pe care o avea.

Toate femeile pe care le cunoscuse intim fuseseră aspre și dure, modelate de viață astfel încât să fie imposibil de frânt. Ea putea fi frântă. După toate probabilitățile, el chiar avea s-o distrugă până la urmă, asta dacă nu găsea puterea de a o elibera.

Îi admira încăpățânarea, îi plăcea să se dueleze în cuvinte cu ea. Tocmai când se credea învingător, ea fanda spre el și-i trăgea o lovitură rapidă, care-l consterna. Uneori, doar de câteva ori când se aflate în compania ei, îl întrezărise pe omul care ar fi putut deveni dacă soarta ar fi fost mai blândă cu el. Un bărbat care ar fi meritat s-o aibă pentru tot restul vieții.

Ochii ei se deschiseră cu o fluturare din gene, și îi zâmbi.

– Cât ai fost plecat, m-am trezit în fiecare noapte așteptându-mă să te văd acolo.

El stătuse treaz în fiecare noapte dorindu-și să se afle acolo. Era primejdios, atât de primejdios. Putea să devină dependent de ea. Știa foarte bine ce păteau bărbații care nu se mai săturau de jocuri de noroc, de băutură sau de opiu. Trebuia să pună capăt acestei obsesii în creștere pe care o avea pentru ea, dorinței de a fi în compania ei.

– Mi-ai lipsit la cină, spuse ea, iar ceva în pieptul lui se strânse.

Cuvinte, erau doar cuvinte. Ceva ce zicea cineva când altcineva nu era undeva. Nu dorise să spună că-i fusese dor de el. Ar fi trebuit să țină la el pentru a-și dori prezența lui. Dar ea se afla acolo pentru

că fusese silită să rămână. Dacă ar lăsa-o să plece, n-ar mai vedea-o niciodată.

Acel gând era insuportabil.

Ea dădu să se ridice în șezut, dar încremeni și își miji ochii.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta?

El ridică din umeri.

— M-am antrenat la box.

— Te-ai bătut?

— Ca sport. Am o sală de box la club.

— Sport? De ce gentlemanilor li se pare distractiv să fie loviți?

— Nu să fie loviți. Să lovească.

Ea își dădu exasperată ochii peste cap, trase de șnurul clopoțelului, dădu plapuma la o parte și coborî din pat.

— Ce faci? întrebă el alarmat de acțiunile ei.

Doar nu se gândea să-l îmbrățișeze pentru a-l alina?

— Un om atât de bogat ca tine are fără îndoială o ladă cu gheață.

O să cer să fie adusă niște gheață pentru rana ta.

— Abia dacă-i o vânătaie. Mick nu lovește atât de tare.

Ea se opri în fața lui, se ridică pe vârfuri și îi studie chipul de parcă era o curiozitate, ceva neobișnuit, ce trebuia văzut. Ea ridică mâna, dar el o apucă de încheietură. Ea se încruntă.

— Este zgâriată și se umflă.

El îi dădu drumul și își atinse ușurel cu degetele obrazul sensibil, lângă ochi.

— Nu e chiar așa rău.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Ia loc într-un fotoliu de lângă foc, îi porunci ea pe un ton autoritar, înainte de a se îndrepta spre ușă.

El rămase exact acolo unde se afla. Nimeni nu-i porunca lui. Absolut nimeni.

Ea întredeschise ușa și îi vorbi servitoarei de pe coridor. Când reveni în cameră, își strânse buzele și arătă spre fotolii.

— Stai jos!

Se apropie de lavoar, luă un prosop și îl înmuie în apă. El se uită la fotolii, apoi se uită la ea. În fond, nu era nimic rău în asta. Nu se supunea unei porunci. Dorea să stea jos. Din acest motiv, se îndreptă spre ele și se așeză într-un fotoliu moale, cu spătar înalt.

În timp ce Eve se apropia de el, Rafe urmări fascinat unduirile cămășii ei de noapte. Îi întrezări forma picioarelor. Își dorea să-și plimbe mâinile pe coapsele ei, apoi ca buzele să urmeze același drum.

Ea îngenunche în fața lui și ridică prosopul.

– Asta îți va fi de-ajuns până sosește gheața. Apa era rece.

– Pot face asta și singur, rosti el întinzând mâna, ca să ia prosopul.

Ea feri prosopul și se uită urât la Rafe.

– O să fac eu asta. Așteptă o fracțiune de secundă. Te rog. Tu ai făcut atât de multe pentru mine, iar eu n-am făcut nimic pentru tine. Pot face măcar atât lucru.

Trecuse atât de mult timp. Nu știa cum să accepte bunătatea cu delicatețe. Acesta era motivul pentru care darul lui Tristan aproape că îl demasculinizase.

Nu-i răspunse, dar nici nu obiectă și nu se feri când ea îi atinse cu mare delicatețe obrazul. În schimb, o privi – îngrijorarea din ochii ei, concentrarea de parcă, dacă greșea ceva, îi făcea un rău ireparabil.

– Nu înțeleg de ce se bat bărbații, rosti ea încetișor. L-ai învins?

El simți cum o ciudată mândrie îi crescuse în piept.

– L-am făcut să se prăbușească.

– Cum poți să-ți rănești un prieten?

– Nu mi-e prieten. Lucrează pentru mine. A reușit să-mi dea una sau două lovituri zdravene.

Ea suspină. Se auzi o altă bătaie în ușă.

– Ține prosopul pe obraz.

O altă poruncă. În timp ce ea se duse să deschidă ușa, el își dădu seama că trebuia să discute cu ea despre treaba asta cu datul poruncilor. El nu avea să tolereze așa ceva. Însă, când ea se întoarse, îi luă prosopul și puse bucăți de gheață în el, Rafe nu rosti nici un cuvânt. Eve i-l puse cu atâta blândețe pe obraz, încât el se gândi că nu avea să mai simtă niciodată ceva atât de sublim.

– Ți-e foame? întrebă ea. I-aș putea cere bucătăresei să prepare ceva.

– Nu, am mâncat.

Nu era obișnuit să-i pese cuiva de cum se simțea el. Era neli-niștitor.

— De ce, într-un tripou, e nevoie de o sală de box? întrebă ea cu privirea concentrată asupra a ceea ce făcea.

Stătea astfel încât, din când în când, atunci când trăgea aer în piept sau își schimba puțin poziția, unul din sâni atinge brațul lui. Asta aproape că-l înnebunea. Gura i se uscă. Ar fi fost atât de ușor să se ridice din fotoliu, s-o întindă pe dușumea, să-i salte poalele cămășii de noapte...

Nu, nu i le-ar ridica. Le-ar sfâșia. Dorea s-o vadă în toată splendoarea goliciunii ei, pentru că fără îndoială era o splendoare.

— Bărbații au anumite frustrări, spuse Rafe, el însuși măcinat în clipa de față de acele frustrări. Au nevoie de un loc unde să se descarce, așa că am amenajat o sală unde pot boxa sau pot face lupte. Iar uneori...

Se opri. Dorea ca ea să se simtă bine în preajma lui. Nu să știe adevărul despre el.

Ea își ridică privirea spre el.

— Uneori...?

— Îi duc acolo și le dau o lecție.

Răceala gheții se îndepărtă de obrazul lui când ea se lăsă pe călcâie.

— Ce fel de lecție?

— Îi fac să înțeleagă că nimeni nu-și bate joc de lucrurile care îmi aparțin.

Eve se încruntă.

— Ce fel de lucruri?

De ce pornise pe acest drum? Poate fiindcă simțea nevoia ca ea să știe unele dintre cele mai rele lucruri despre el, astfel încât să nu-i mai pese dacă îi era foame sau dacă îi apărea o vânătaie pe obraz. Nu dorea să înceapă să-i placă să aibă cineva grijă de el.

— Femeile care lucrează pentru mine... unele se prostituează. E alegerea lor, adăugă el repede. Își practicau meseria pe străzi, dar în clubul meu le este mai bine. Sunt curate, camerele sunt curate, clienții care le vizitează sunt curați. Însă, din când în când, unii indivizi uită unde se află și devin un pic cam duri. Când le fac rău fetelor, eu le fac rău lor.

Ea îl privi chiorâș.

— Tu însuți?

– Da, eu însumi. Nimic nu este mai înfricoșător decât să te confrunți cu un om căruia nu-i pasă de nimic.

O notă de blândețe apăru în ochii ei. Îl făcu să se rușineze. Detesta să discute despre orice aspect al vieții lui. N-ar fi trebuit să vină acolo, ca să se uite la ea.

– Mi-ai spus că o să-l faci pe Geoffrey să regrete modul cum s-a purtat cu mine. O s-o faci în sala aceea?

– Nu, în cazul lui m-am gândit la altceva.

– La ce anume?

– Încă n-am stabilit toate detaliile. O să te anunț când o voi face.

Rafe aflase cu mult timp în urmă că răzbunarea cea mai bună nu implica suferință fizică. O astfel de suferință se vindecă. Amintirea agoniei dispărea cu vremea. Cel mai bun lucru era ceva care să amintească permanent de greșelile făcute.

– Îți mulțumesc pentru asta, pentru că vei avea grijă ca Geoffrey să regrete.

Recunoștința din ochii ei aproape că-l convinse să-i ceară să-l facă să-i promită și altceva. Nimeni nu se mai uitase așa la el. Era obișnuit să inspire frică, însă acum se gândi pentru prima dată în viața lui că era posibil să existe ceva mai puternic decât frica. Nu știa sigur ce anume era, dar îl speria al naibii de tare.

Ridicându-se din nou în genunchi, ea puse cu grijă prosopul cu gheață pe vânătaia care se înnegrea, iar apropierea ei îi distra se gândul de la iritarea pe care o simțea. Sânul ei era lipit cu fermitate de brațul lui, iar el îi simțea sfârcul dur prin cămașa ei și prin mâneca lui. Își dori să-i dea ocol cu limba, o dată, de două ori, apoi iarăși...

– Mi-ar plăcea să vizitez clubul tău cândva.

Vocea ei păruse și mai răgușită. Oare gândurile ei călătoriseră în aceeași direcție ca ale lui? Se îndoia că avea habar de libertățile pe care un bărbat și le-ar îngădui cu un trup ca al ei. Se încruntă.

– Doamnelor nu le este permis accesul.

– Dar eu nu sunt o doamnă, nu?

Îi susținu provocatoare privirea. El dori să nege cuvintele ei, dar nu putu.

– Nu ți-ar plăcea prea mult. Este o mare de negru și verde. Și întotdeauna e o pâclă de fum. Miroase a tutun scump, a băuturi bune și a femei și mai bune.

– Totuși, aș vrea să văd unde îți petreci atât de mult timp.

Înainte ca ea să intre în viața lui, Rafe își petrecuse tot timpul acolo.

Ea îi luă prosopul de pe obraz și, cu o atingere ușoară ca un fulg, îi dădu la o parte părul de pe frunte. El nu-și amintea să mai fi simțit vreodată o mângâiere atât de delicată. Totuși, deși ușoară, avusese multă forță.

– Aș vrea ca el să nu te fi rănit, rosti ea.

– Am pățit-o și mai rău.

Ochii ei se îndreptară spre ai lui.

– Da, presupun că da. Trăiești într-o lume foarte dură. Te-ai gândit vreodată s-o lași în urmă?

– Aici mi-e locul.

– Dar ești fiul unui duce.

– Dacă ar fi trăit, m-ar fi repudiat.

Dar, dacă ar fi trăit, Rafe n-ar fi ajuns în situația de a face lucrurile pe care le făcuse.

– Bănuiesc că și tata ar face același lucru dacă ar ști că am decis să rămân aici. Deși presupun că niciodată nu am fost cu adevărat fiica lui.

– Nu acorda prea multă însemnătate unei plimbări în parc.

– Dar tu nu mă ții ascunsă. Ție nu ți-e rușine să fii văzut cu mine.

El îi cuprinse fața în palme, recunoscător că ea nu observase că încheieturile pumnului îi erau puțin zgâriate și ușor umflate. Îl deranjau mai mult decât obrazul, dar, când o atinse, durerea i se diminuea de parcă ea ar fi fost un pansament. O dorea chiar în clipa aceea, pe loc. Dorea ca toate durerile să dispară. Ce gând atractiv! Unele dintre ele erau impregnate atât de adânc în el, încât nu aveau cum să fie mângâiate, alinate, alungate. Urma să le ia cu el în mormânt.

Își trecu degetul mare peste obrazul ei. Îi promisese că avea să o învețe cum să supraviețuiască de una singură. Trebuia să înceapă

s-o învețe despre investiții, dar își dădea seama că ea avea nevoie de mai mult de-atât.

– Cât de obosită ești?

Ochii ei se măriră puțin, chipul i se îmbujoră, și, din reacția ei, el își dădu seama ce crezuse că urmărirea întrebarea lui.

– Sunt complet trează.

El desluși tremurul slab din vocea ei, dar cel puțin ea nu mințise. Începea să se simtă tot mai în largul ei alături de el. Se gândi să se culce cu ea, dar nu era în cea mai bună formă în noaptea aceea. Îl frământau prea multe gânduri sumbre. Fețe pe care le lovise, oase pe care le rupseseră. La ordinele lui Dimmick. La început, fusese prea tânăr și prea înspăimântat ca să nu se supună poruncilor nemiloase. Dacă îl dezamăgea pe Dimmick, avea un preț cumplit de plătit. Apoi, după o vreme, chiar ajunsese să-i placă. Să-i zdrobească pe oameni, să-i intimideze, să se facă temut. Până când, într-o zi, trecând pe lângă un magazin, văzuse un derbedeu într-o oglindă mare aflată în vitrină. Îi trebuise o clipă până să recunoască bruta – lucru care se întâmplase abia când privise în ochii de un albastru înghețat, care îi erau familiari, iar conștientizarea a ceea ce devenise îi întorsese stomacul pe dos. Se ridică din fotoliu.

– Îmbracă-te! Hidoasa ta ținută de doliu e numai bună. Mergem la club.

– Acum?

– E mai puțin probabil să te vadă cineva la ora asta.

Iar la club era mai puțin probabil s-o trântescă pe pat și să-și îndrepte atenția spre o activitate care nu avea nici o legătură cu boxul.

Evelyn făcu eforturi să nu se simtă dezamăgită. Când sosiseră, el o duseseră la parter, iar ea crezuse că se îndreptau spre bârlogul depravării. În schimb, el o conduseseră într-o sală care avea în mijloc un careu înconjurat cu funii, de-a lungul pereților aflându-se bănci. Își imaginează că oamenii ședea acolo și urmăreau ce se întâmpla între funii.

Spera să vadă sala de jocuri, să privească jocurile la care bărbații pierdeau averi, mai ales cel care îl îndatorase pe Geoffrey față de Rafe, făcându-l să-l invite pe proprietarul tripoului la petrecerea

pe care o dăduse pentru a o face metresa unui bărbat. Nu dori să se gândească la locul unde s-ar fi aflat în clipa aceea dacă Rafe n-ar fi fost acolo în acea seară.

— Dă-ți jos pelerina, îi porunci el, iar ea îl privi pentru a vedea dacă el își scotea haina.

Își dori ca el să renunțe la obiceiul de a-i tot porunci fără să-i explice ce avea de gând. Totuși, își desfăcu pelerina, și-o dădu jos de pe umeri și o puse pe o bancă.

Când se uită din nou la Rafe, văzu că își dezbrăcase vesta și trăgea cămașa peste cap. O aruncă pe jos. Ea privi minunându-se mușchii lui care se unduiau, abdomenul lui plat. El se mișca de parcă era alcătuit din poezie, lin și fluent. Cândva, vizitase împreună cu tatăl ei un muzeu și văzuse statui ale zeilor. Dar nici chiar ei nu erau atât de zvelți, de fermi, de frumos sculptați ca Rafe.

— Trebuie să-mi scot și eu hainele? întrebă ea.

El își îndreptă brusc privirea spre ea.

— Poftim? Nu, firește că nu. Asta m-ar distrage, și-ar oferi un avantaj nedrept. Ridică una dintre funii, creând o boltă. Haide. Intră.

— Ce facem aici?

— Până la urmă, vei fi pe cont propriu. Cineva ar putea încerca să profite de tine. Trebuie să știi cum să te aperi.

— Mă vei învăța să boxez?

El clătină din cap, iar cârlionți negri îi căzură pe frunte, făcându-l să pară și mai tânăr, și mai primejdios.

— Nu, o să te învăț să te bați.

— L-aș putea bate pe Geoffrey.

— Dacă vrei. Eu o să ți-l țin.

— Asta n-ar fi cinstit.

— Nu cred în luptă cinstită, cred în luptă pentru a câștiga. Haide. Intră în ringul de box.

Ei nu-i venea să creadă ce se întâmpla, după cum nu-i venea să creadă nici entuziasmul care o cuprinsese. Bănuia că acel entuziasm nu era legat exclusiv de ceea ce urma el s-o învețe, ci și de faptul că simțise o senzație ciudată în stomac în clipa în care-l văzuse fără cămașă. Apropiindu-se de el, îi zări petele întunecate din dreptul coastelor.

— O, Dumnezeuule, ești vânat!

Fără să se gândească, întinse mâna și îl atinse cu degetele în-mănușate. El încremeni și inspiră cu putere, aerul șuierând printre dinții lui.

– De ce nu mi-ai spus? Te-aș fi îngrijit.

Cuprinzându-i încheietura cu degetele lui lungi, el îi îndepărtă mâna.

– Abia mă stăpânesc, Eve. Dacă mi-aș fi dat jos cămașa în dormitorul tău, ai fi rămas și tu fără cămașă de noapte.

Ea îl privi cu ochii lărgiți.

– Cu siguranță nu rănit fiind.

– Rănit fiind, bolnav fiind, pe patul de moarte fiind.

– Așa sunt toți bărbații?

El o privi cu o exasperare pură.

– Habar n-am. Nu discut despre asta cu alți bărbați. Știu doar cum sunt eu. Haide, treci în ring!

Aplecându-se pentru a trece pe sub funie, Eve se gândi că era puțin probabil ca el să discute cu cineva despre asta, dar, având mai multă experiență decât ea, probabil se gândea mult la cum ar fi între ei. Constată că și gândurile ei se îndreptau tot mai des în acea direcție. Nu dorea să se trezească atrasă de el, dar nu putea nega că era un bărbat frumos. Nu dorea să se uite la el, dar îi era foarte greu să privească în altă parte. Brațele lui erau ferme și musculoase. Vânjoase. Deși el nu dorea să-i simtă brațele în jurul lui, Eve își dădu seama că ei i-ar fi plăcut foarte mult ca brațele lui s-o cuprindă.

– ... Îl dobori în genunchi.

– Poftim?

Își dădu seama că el vorbise în timp ce ea fusese pierdută în gânduri.

El suspină.

– Fii atentă, Eve! Îți explicam că un bărbat este cel mai vulnerabil între picioare. Dacă îl lovești acolo, îl faci să se prăbușească precum un copac tăiat.

– Înțeleg.

– Din cauza fustei și a juponului, este improbabil să-l poți lovi atât de sus...

– Ei bine, poate-i pitic. Atunci, aș putea izbuti chiar foarte bine.

El se holbă la ea, apoi scoase un râs ca un lătrat. Auzul acelui sunet răsunând în jurul ei o făcu să zâmbească.

— Dacă e pitic, probabil că fugi mai repede decât el, așa că să presupunem că nu-i pitic. Veni lângă ea și îi îndoi degetele în palmă, ca să nu-l mai poată atinge. E bine să-l lași să se apropie. Își puse mâinile pe umerii ei. Îți păstrezi o expresie inocentă...

Ea făcu ochii mari și clipi. El zâmbi.

— Foarte bine. Va fi atras de ochii tăi și nu va observa când îți vei strecura piciorul între ale lui. Apoi, îți ridici genunchiul cât de repede și cu câtă forță poți.

Ea îi dădu ascultare. Mărâind, el îi dădu drumul și căzu în patru labe, respirând anevoie, cu capul lăsat în jos.

— Nu... trebuia... să... faci... asta.

Ea îngenunche.

— Cum să aflu dacă o fac așa cum trebuie? Te simți bine?

— Lasă-mă o clipă, să-mi revin.

Ea ar fi vrut tare mult să-l aline, să-i mângâie spinarea și umerii, să se aplece și să-i sărute fruntea. Când încetase a-și mai dori ca dezastrul să se abată asupra lui? Stânjenită de gândul că poate dorea să fie cu el, se uită în jur.

— Presupun că, până îți revii, aș putea să arunc o privire în sălile de joc.

— Nu!

— După ce mă înveți să mă bat, mă vei învăța să joc.

El își ridică privirea spre ea.

— Nu!

— Văd că-ți place foarte mult cuvântul ăsta, nu-i așa?

El trase adânc aer își piept și se așeză pe vine.

— De ce ai risca să pariezi pe o carte și să pierzi ceea ce te va costa atât de mult să obții?

— Presupun că pare o prostie.

— Da, așa pare. Se ridică și o ridică și pe ea. Acum, strânge pumnul.

Ea își îndoi degetele în jurul degetului mare și le strânse pe toate în palmă. El o luă de mână și îi desfăcu degetele.

— E bine ca degetul mare să fie afară, acoperind primele două degete. Iar pumnul trebuie ținut în linie dreaptă cu încheietura,

nici în sus, nici în jos. În felul acesta, este mai puțin probabil să-ți rupi vreun os. Își ridică palmele. Acum, lovește-mi o mână.

– O să te doară.

– N-o să pățesc nimic.

Ei nu-i plăcu prea mult sunetul făcut de pumnul ei când lovi palma lui.

– Bine, rosti el. Din nou.

Ea lovi iarăși, iar cumplitul zgomot al cărnii lovite răsună din nou în jurul ei.

– Mai tare și mai repede, îi ordonă el.

Ea îl lovi iar și iar. El începu să se retragă prin ring, iar ea îl urmă.

– Dacă chiar vei vrea să faci rău cuiva, lovește-l în nas. Doare ca naiba. Dacă poți să-i spargi nasul, cu atât mai bine. Dacă se răsucește cu spatele la tine, lovește-l în rinichi. Îl va doborî la fel de sigur ca o lovitură în vintre.

– Unde sunt rinichii?

La următoarea lovitură, el îi cuprinse pumnul cu mâna lui mare și puternică, oprindu-l fără nici un efort, iar ea își dădu seama de ce el zâmbise în seara în care îl amenințase că avea să-i scoată ochii. N-ar fi avut nici o șansă împotriva lui.

El își duse cealaltă mână la spatele ei și schiță un mic cerc.

– Aici. Și în partea cealaltă. Dacă o faci cum trebuie, lovitura poate paraliza un om pentru scurt timp.

– Tu o faci cum trebuie?

El încuviință din cap.

– N-are rost s-o faci dacă n-o faci corect. În general, așa stau lucrurile și când te apuci să te bați: o faci cu toată dăruirea. Nu te retragi niciodată, nu ierți niciodată. De multe ori, am văzut bărbați scunzi doborând unii mari doar pentru că erau hotărâți să câștige.

– Deci ai asistat la multe lupte.

Ea nu-și amintea să fi fost martoră la vreuna. Cu siguranță, nici tatăl ei, nici Geoffrey nu veniseră niciodată acasă învineții sau în-sângerați. Niciodată nu mai ținuse un prosop ud pe fața unui bărbat, nu începuse niciodată să numere firele de barbă ale unui bărbat de teamă că, dacă avea să continue a se uita în ochii lui, s-ar putea pierde în adâncurile lor.

Prin cuvintele și acțiunile lui, Rafe dădea impresia unui bărbat căruia nu-i păsa de altcineva decât de el, dar, ajungând să-l îngrijească, își dăduse seama că era mult mai mult decât atât. Însă nu era sigură dacă ar fi înțelept să exploreze acel teren necunoscut.

— Am văzut mulți oameni străduindu-se să supraviețuiască, zise el. În general, nu este o priveliște frumoasă.

— Să vezi așa ceva probabil că te afectează la fel de mult ca implicarea directă.

— Nu la fel de mult, spuse el încet, privirea rătăcindu-i pe chipul ei de parcă ar fi vrut să-i simtă mătasea pielii, gustul buzelor. Își dresе glasul. Să revenim, dacă un bărbat vine pe la spate și te cuprinde în brațe... Se răsuci în spatele ei și o apucă de umeri. ... Apleacă-ți capul în față, apoi repede-l spre spate cu câtă forță poți și lovește-l în nas. Cu puțin noroc, o să i-l spargi.

— Nu cred că ești suficient de aproape de mine ca să ajung la nas.

— Dacă nu te superi, prefer să evit această demonstrație.

— N-o să lovesc cu putere, dar trebuie să simt cum funcționează lovitura.

Cu degetele mari, el îi mângâie mușchii încordați aflați de o parte și de alta a gâtului. Brațele lui n-o cuprinseră, însă îi simți răsuflarea caldă pe ceafă.

— Sunt suficient de aproape.

Vocea îi fusese joasă, seducătoare. Respirația ei deveni superficială, stomacul i se strânse. Se gândi că, pentru a se putea controla, ar trebui probabil să-și repeadă capul spre spate.

— Îmi voi da seama dacă i-am spart nasul? întrebă ea cu voce răgușită.

— Da. Vei auzi un trosnet puternic.

Un cerc de căldură umedă formă un fel de rouă pe pielea sensibilă de lângă urechea ei stângă. Trebui să facă un mare efort pentru a nu se întoarce spre el. Gura lui trecu în partea cealaltă. Ea își închise strâns ochii și se gândi la dimineți ploioase petrecute sub o plapumă groasă.

— Și dacă nu-mi dă drumul?

Se lăsă o tăcere grea, iar ea se întrebă dacă el o plăcea, dacă încerca să-și dea seama la cine se referea ea — la atacator sau la bărbatul

aflat în spatele ei, care îi mângâia atât de delicat, atât de încet ceafa cu buzele, făcându-i firisoarele de păr să se ridice.

– O să-ți dea drumul, rosti el în cele din urmă, iar ea ar fi putut jura că simțise regret în vocea lui. Se îndepărtă de ea. Cred că ai prins ideea.

Ea se răsuci și îl văzu trecând pe sub funie și îndreptându-se spre hainele lui.

– N-am exersat prea mult. Nu pricep de ce ne-am deranjat să venim până aici.

El își luă cămașa și își băgă brațele în mâneci.

– Podeaua e mai moale în ring, nu există lucruri care pot fi sparte și era mai puțin probabil să te poți răni dacă mergeam cu lecțiile mai departe.

– Și de ce n-o facem? Adică, de ce nu mergem cu lecțiile mai departe? Cred că începeam să mă descurc.

El nu se osteni să-și pună vesta sau haina. Doar le luă în mână.

– Ești chiar atât de naivă?

Ea zări încordarea de pe chipul lui, încheieturile albe când își încheștă pumnul liber. Se apropie și ridică funia cu un gest care sugera că ar fi vrut s-o folosească pentru a strangula pe cineva.

– A fost o idee proastă, zise el. Trebuie să plecăm.

– Mie mi s-a părut o idee bună. Se strecură pe sub funie. Acum, știu cum să-l lovesc pe Geoffrey, data viitoare când îl văd.

– Ține minte să nu îndoi încheietura. N-aș vrea să-mi faci probleme rămându-te.

Ea își dori ca el să fi zâmbit când spusese asta, pentru a fi sigură că glumise.

– Dacă tot suntem aici, aș putea arunca o privire?

El o studie preț de o clipă.

– Presupun că o privire rapidă n-are ce rău să facă.

Ea îl urmă afară din sală, pe două rânduri de scări și printr-un coridor de-a lungul căruia se aflau câteva camere. Ar fi putut crede că aceea era aripa în care se afla bordelul, doar că ușile erau deschise. Pereții aveau un tapet roșu de Burgundia cu vrejuri aurii. Mai elegant decât s-ar fi așteptat. Lămpi cu gaz licăreau de-a lungul pereților. Privind într-o cameră printr-o ușă deschisă, Eve se opri.

– Ți-a biroul tău, aici lucrezi.

Intră. Era mobilat spartan. O masă de lucru. Un scaun dincolo de ea. Un bufet pe care erau carafe cu băuturi. Ferestrele erau neacoperite, privind în noapte.

– Ce te face să crezi asta? întrebă el.

Privind peste umăr, ea văzu că Rafe era sprijinit de tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept.

– Globurile. Erau răspândite pe numeroase rafturi de pe trei pereți. Cred că sunt o sută.

– Mai exact, o sută două.

Stupefiată, se răsuci.

– Cu tot cu cele de-acasă?

– Nu.

– De ce le colecționezi? De ce te fascinează?

El rămase locului, privind în camera slab luminată.

– Fiindcă plănuiești să călătorești prin lume și vrei să studiezi unde te-ai duce? Poți avea încredere în mine. Nu voi spune nimănui.

– Nici n-ai cui să spui.

– Presupun că așa este. În copilărie, colecționeam păpuși. Nu fiindcă voiam, ci pentru că tata îmi dăruia mereu. Așa că poate nu colecționeam păpuși, ci simboluri ale iubirii lui. Poate că de aia am spart atât de multe. Eram furioasă și nu puteam să-l lovesc pe el.

Se îndepărtă de el. Nu dorise să călătorească în trecutul vieții ei. Ci în trecutul vieții lui.

– Globurile îmi dădeau speranță.

Cu inima bubuind, Eve se răsuci spre el. Dorea să arunce măcar o privire în sufletul lui. Așteptă. Cu siguranță, avea să spună mai multe. Iar răbdarea îi fu răsplătită.

– Îmi dădeau speranță că exista un loc mai bun decât cel în care mă aflam.

– Deci le-ai colecționat pe toate în copilărie?

– Nu, Eve, mai colecționez blestemățiile astea. Se întoarse în hol. Vrei sau nu să vezi tripoul?

El căuta în continuare un loc mai bun decât cel în care se afla – la fel ca ea. Nu voia să fie metresă, nu dorea să locuiască într-o casă împreună cu un bărbat care n-o dorea decât pentru distracție. Își dorea mai mult de-atât: un soț, o familie, un cămin.

Casa lui nu avea să fie niciodată un cămin.

După cum n-avea să fie nici biroul lui. Nu-l satisfăcea. Oricât de confortabil părea, nimic de-a colo – cu excepția globurilor – nu spunea nimic despre el. Ea crezuse că avea să descopere ceva care să o ajute să-l înțeleagă, dar chiar și acolo el avea mare grijă să nu dezvăluie nimic despre sine.

– Da, vreau să-l văd.

Poate că acolo avea să-l înțeleagă în sfârșit.

Rafe avea bănuiala neliniștitoare că n-o adusese la club pentru a o învăța cum să se apere. Că se folosise de asta ca pretext – el, care nu tolera absolut deloc pretextele – deoarece dorise ca ea să vadă localul lui. Nu păcatele care se perpetuau acolo, ci ce reușise să facă din el – ceva care garanta că nu avea să mai datoreze niciodată nimic altui om, că nu avea să mai sufere vreodată, că niciodată nu avea să mai fie silit să facă lucruri pe care nu le dorea.

Ea putea învăța de la el. Da, pentru o vreme, avea să fie nefecitită, însă, după ce scăpa de el, urma să aibă mijloacele necesare pentru a face orice-și dorea. Până atunci, trebuia să înțeleagă exact ce anume dorea. El își imagina că, din clipa în care primise prima păpușă, singurul lucru pe care îl visase legat de viitorul ei fusese să devină soție.

Exact la fel cum el își petrecuse primii zece ani din viață crezând că avea să devină un gentleman.

În timp ce o conducea printr-un coridor întunecat spre un balcon cufundat în umbre, în minte îi reveni o amintire pe care o ferecase cu multă vreme în urmă. Ședea în poala tatălui său, la biroul acestuia, și urmărirea cu câtă grijă întorcea bărbatul foile atlasului și îi arăta locurile pe care Rafe avea să le viziteze într-o bună zi. „Pembroke ne aduce un venit anual consistent, așa că vei avea o alocație. Nu vei intra în armată și nici popă nu vei deveni. Știu că nu-ți convine când Sebastian și Tristan pleacă fără tine, dar, într-o zi, tu vei călători prin toată lumea, în timp ce Sebastian va fi silit să rămână aici.“

Până la urmă, toți trei fuseseră siliți să plece.

Dădu la o parte draperiile groase și grele, inhală parfumul de trandafiri al lui Eve când ea trecu pe lângă el și o urmă în balcon.

Eve se apropie de margine și cuprinse în palme balustrada sculptată. Dar, chiar și așa, umbrele o fereau de ochii celor aflați la etajul de jos. Nimeni nu avea să știe vreodată că ea fusese în vizită acolo. Deși el bănuia că fantoma parfumului ei avea să bântuie coridoarele prin care trecuseră. Faptul că o adusese acolo era o greșeală – risca să aibă o amintire cu ea în clubul lui. După ce avea s-o lase să plece, dorea ca nimic din ea să nu rămână în urmă. Nu voia să aibă alte amintiri decât cele din pat.

Totuși, îi făcea plăcere să-i vadă silueta în vreme ce ea studia tot ce se petrecea sub ochii ei – un festin al păcatului. El auzea cum cărțile erau amestecate, cum zarurile erau aruncate, cum ruleta era învârtită. Auzea exclamațiile de bucurie și gemetele de disperare. Nu trebuia să se uite spre sala de jocuri pentru a ști ce ar vedea.

– Este atâta activitate. E atâta însuflețire, nu-i așa?

El nu avea nevoie de lămuriri. Știa foarte bine ce voia ea să spună. Era o încăpere care fremăta de activitate. Întotdeauna se petrecea ceva. O carte era întoarsă, un zar se oprea clătinându-se, o bilă cădea într-o fantă.

– Ce ți-a plăcut la acest loc?

Oare cunoscuse vreodată o femeie care să-i pună atât de multe întrebări? Oare cunoscuse vreodată o femeie care să-l facă să dorească a-i răspunde? Întrebările îl iritau. Erau deranjante, inoportune. Totuși, când ea îl chestiona, o fărâma din sufletul lui intra brusc în alertă și se întreba prosteste, ridicol, dacă nu cumva ei îi păsa de el.

– Banii pe care îi puteam câștiga.

Ea îl privi cu atenție și îi adresă ceea ce el bănuia că ea considera a fi un zâmbet înțelegător.

– Dar puteai să-i și pierzi.

– În cele din urmă, casa câștigă întotdeauna, Eve. N-ar fi ceva neobișnuit ca, în noaptea asta, un milion de lire să treacă de la cineva la altcineva, iar cea mai mare parte din sumă să ajungă în vistieria clubului.

Ea se răsuci spre el și făcu ochii mari.

– Glumești!

El clătină ușor din cap.

– E obscen!

– Există obscenități și mai rele.

Ea îl studie și își dori ca el să-și fi ținut gura.

– Cum ar fi...? întrebă ea în cele din urmă.

Să pui copii la muncă. Să-i trimiți în mine, în beznă, singuri – cu excepția șobolanilor, a gândacilor și a creaturilor cu multe picioare, care mușcă – și să te aștepți ca ei să stea cuminiți acolo, ca să deschidă și să închidă câte o ușă pentru cai și vagonete atunci când este nevoie. Să-i trimiți și mai adânc, în puțurile minelor, târându-se prin spații în care abia încap, pereții grotelor apăsându-i până când le-ar da senzația că mai aveau puțin și se sufocau.

Dar nu-i putea spune nimic din toate astea. Așa ceva nu era de zis. Trebuia să rămână îngropat la fel de adânc precum cărbunii.

– Wortham, de pildă, rosti el sec.

Poate că și ceilalți lorzi care fuseseră acolo în noaptea aceea. Rafe consideră că era vremea să plece.

– Cred că nu mai avem ce face aici.

Ea crezuse că el avea să o conducă la trăsură. În schimb, începură să urce un alt rând de scări.

Trebuia să admită că Geoffrey era o obscenitate, cel puțin având în vedere modul în care se purtase cu ea. Totuși, nu credea nici măcar o clipă că Rafe se gândise la Geoffrey cât timp ea îi așteptase răspunsul. Trăsăturile lui nu se clintiseră, dar ea văzuse ceva – doar o licărire – în ochii lui de un albastru înghețat, ceva profund, puternic și stăruitor. Poate ceva din trecutul lui, un incident, o persoană, un loc care jucase un rol important în modelarea lui ca bărbatul care devenise.

Preț de o clipă, se gândise că avea să-i spună. Dar nu știa dacă voia asta. Dorea foarte mult să-l înțeleagă, însă începea să creadă că acest lucru avea un preț mare – coșmarurile lui puteau deveni ale ei.

După ce urcară scările și ajunseră la mijlocul unui coridor, el deschise o ușă grea, de mahon. Ea intră într-un salon mare, nu chiar la fel de sumar mobilat ca biroul lui, dar era evident că lui nu-i păsa de fleacuri. Văzu holurile care se desprindeau din el într-o parte și în cealaltă și presupuse că duceau spre alte camere, dormitoare probabil.

– Apartamentul meu.

– Ce rost are, având în vedere că deții o casă minunată? întrebă ea apropiindu-se de o fereastră neacoperită.

Privi spre strada aflată dedesubt. Ceața începuse să se formeze, făcând ca toate lucrurile pe lângă care șerpuia să pară amenințătoare.

– Prefer să stau aici. Casa... am luat-o pentru că mi-a stat în putere s-o fac.

Ea îl privi cu atenție.

– Aici vei locui după ce îmi vei da mie casa?

– După toate probabilitățile, da. Deși poate că voi cumpăra alta înainte de asta.

Se sprijini de pervazul ferestrei.

– Se pare că nu-ți plac draperiile.

– De ce să pui sticlă într-un perete, iar apoi să acoperi priveliștea?

Atenția ei se îndreptă din nou spre stradă. Văzu gentlemeni care veneau și care plecau.

– Nici unul din cei care pleacă nu pășește atât de însuflețit precum cei care sosesc.

– Când vin aici, cred că norocul îi însoțește.

– Presupun că descoperă repede că nu este așa.

El își ridică mâna și îi trase după ureche câteva șuvițe rebele. Un fior cald o străbătu, dar își menținu privirea ațintită asupra străzii. Se putea dovedi foarte primejdios să-l privească în clipa aceea, având în vedere că în apropiere existau acele camere... dormitoare.

– Norocul nu există. Este doar o plăsmuire a imaginației vreunui sărman prost. Știi care-i cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui om când vizitează prima dată un tripou?

– Să piardă totul?

– Să câștige.

Ea își îndreptă repede privirea spre el. Rafe se uita cu intensitate la ea, dar Eve începea să își dea seama că el o studia mereu de parcă ar fi dorit să descifreze fiecare aspect, fiecare nuanță din ea. Ea călătorise prin viață acordând prea puțină atenție lucrurilor importante, în timp ce el nu îngăduia să-i scape nimic. El supraviețuia în timp ce ea bâjbâia încercând să-și afle calea. Avea ce învăța de la el.

– Câștigul declanșează obsesia, zise el. Acea exaltare trecătoare care te face să te crezi deasupra lumii, de neînfrânt, invincibil. O trăiești o dată și n-o uiți nicicând. Oricât de adesea pierzi după aceea, continui să cauți acea euforie înșelătoare care te-a făcut să uiți o vreme de toate necazurile din viața ta.

– Atunci, în seara aceea de la Geoffrey, eu ce-am fost? Ceva ce-ai vrut să ai pentru că puteai? Sau ceva ce-ai vrut să câștigi pentru o bucurie de moment?

El se apropie și mai mult de ea, luă șuvițele care se eliberaseră din nou și le trecu printre degete de parcă nu le-ar mai fi văzut până atunci.

– Într-o zi, un bărbat îți va câștiga inima, iar euforia pe care o va simți atunci va depăși cu mult orice va simți la întoarcerea unei cărți sau la oprirea unui zar. Nu-i va păsa că reputația ta e distrusă și că tatăl tău nu s-a însurat cu mama ta.

Încheieturile degetelor lui îi mângâiară obrazii, apoi el îi cuprinse bărbia în palmă. Cu buricul aspru al degetului mare, presără senzații pe buza ei de jos.

Ea își dădu seama că el evita cu abilitate să-i răspundă la întrebare creându-i speranța că încă ar putea avea toate lucrurile după care tânjea.

– Tu te vei însura vreodată?

Cuvintele se auziseră ca o șoaptă a aerului. Nu știa de ce conta dacă el avea să-și ia o soție, dar dintr-odată conta. Avea să-și aducă doamna acolo, s-o învețe cum să se apare, să-i arate apartamentul lui? Avea să-i îngăduie să pună draperii?

El își ridică privirea spre ochii ei și, înainte de a vorbi, văzu resemnarea și adevărul din ei.

– Nu.

Un cuvânt simplu, care nu lăsa nici o îndoială, care nu îngăduia apariția neprevăzutului.

– Și dacă îți câștigă inima?

– Mai întâi, ar trebui s-o găsească.

Gura lui o acoperi cu hotărâre pe a ei, limba lui fiind nerăbdătoare să danseze cu a ei. Intensitatea o făcu să se clatine, și întinse mâinile pentru a-l cuprinde ca să-și regăsească echilibrul, pentru a-și ajuta genunchii să nu cedeze, făcând-o să cadă.

El o apucă de încheieturi înainte ca mâinile ei să apuce a-i atinge umerii, îi duse brațele la spate și le strânse ferm, în tot acest timp continuând să-i stăpânească gura, ținând-o cumva aproape, deși se distanța de ea.

Oare de ce un bărbat atât de senzual, care săruta atât de vorace, încât amenința s-o devoreze, avea o asemenea aversiune față de încercările ei de a-l lua în brațe? Cum de putea observa fiecare mic gest pe care îl făcea ea, deși era cufundat în frenezia de a o face să-i răspundă la fel, să-l exploreze, să-l savureze?

Într-un colțișor îndepărtat al minții ei apăru gândul că stăteau în fața unei ferestre neacoperite și că ofereau un spectacol pe cînte pentru cei care soseau și plecau, dar nu-i păsa. Nu. Îi. Păsa.

Conștientizarea acestui fapt o izbi cu o hotărâre înspăimântătoare. Dorea acel sărut. Sărutul lui. Dorea gura lui pe a ei. Dorea să-i simtă gustul, atingerea aspră a maxilarului său nebarbierit pe pielea ei fină, ecoul gemetelor lui în jurul ei.

Sau ea era cea care gemea și suspina?

Când începuse ea să-și dorească sărutările lui? Când începuse să dorească prezența lui? Când decisese că-și dorea cu disperare să dezlege misterul care-l înconjură?

El nu avea inimă. Nu era bun. Nu avea să se însoare niciodată.

Era categoric cea mai nepotrivită persoană pentru care să înceapă a nutri sentimente, dar totuși acestea apăruseră. Abia înmugureau, dar aveau să înflorească, iar apoi ce avea să se întâmple cu ea? Avea să fie o femeie cu trupul pângărit și cu sufletul zdrobit.

Numai că ea nu credea că el avea să-i facă rău. Avea prea multă grijă să nu se întâmple asta, să n-o grăbească, să n-o silească înainte să fie pregătită.

Își desprinsese gura de a ei și, respirând anevoie, o studie de parcă îl năucise. Încet, foarte încet, îi dădu drumul, descleștându-și câte un deget. Privirea lui se îndreptă spre hol și păru că se gândește din câți pași ar putea s-o ducă până acolo și mai departe, în dormitorul lui.

- Nu aici, rosti ea încet.

Nu știa de ce conta, dar conta. Nu dorea ca el s-o aibă într-un loc al păcatului, al viciului și al depravării.

Privirea lui reveni și zăbovi asupra ei, ochii lui de un albastru înghețat nemaifiind parcă atât de reci.

– Nu, nu aici.

Apoi plecară, el conducând-o pe scări și prin coridoare până la ușa din spate, aceea pe unde intraseră, cu ceea ce părea a fi o eternitate în urmă.

– Este așa cum ți-ai imaginat? Întrebă el deschizând ușa.

– De fapt, mi s-a părut cam plictisitor și banal. Nu știu de ce m-am așteptat la mai multă distracție.

Coborâră treptele spre trăsura care îi aștepta la grajduri. Un lacheu deschise ușa. Rafe o ajută să urce, dar n-o urmă înăuntru.

– Vizitiul va avea grijă să ajungi în siguranță acasă, spuse el.

– Tu nu vii?

Se întrebă de ce se simțea atât de dezamăgită.

– Sunt niște lucruri pe care trebuie să le rezolv.

– Când te vei întoarce acasă?

– Nu sunt sigur.

După ce închise ușa, el urcă scările și rămase acolo, privind trăsura, privind-o pe ea. Ea îl putea vedea prin geam.

Trăsura se clătină și porni. Coti, iar ea nu-l mai văzu pe Rafe. Nu credea că mai văzuse vreodată pe cineva care să pară atât de înșingurat.

Capitolul 12

Când se trezi, ceasul de pe polița căminului arăta aproape ora 11. Niciodată nu dormise până la o oră atât de târzie. Presupuse că asta se întâmpla când îți petreceai nopțile cu gentlemanii.

Se dădu jos din pat, sună după cameristă, se apropie de fereastră și trase draperiile, descoperind deloc surprinsă că era o zi îngrozitor de mohorâtă. Totuși, nu egala nici pe departe starea ei de spirit. Într-una din nopțile următoare, el avea să vină la ea, și aveau să facă mai mult decât să vorbească. Erau condițiile pe care le acceptase. Avea să le onoreze. Nu mai avea ea multe, dar cuvânt avea.

Ușa se deschise, iar ea o privi peste umăr pe cameristă. Atmosfera din încăpere nu păru să se încarce cu energie, nu păru să se rarefieze sau să se însufletească la intrarea ei.

– Doresc să schimbăți așternuturile azi.

Lila păru surprinsă.

– Da, domnișoară. În fiecare zi, schimbăm așternuturile.

Sigur că le schimbau.

Lila se apropie de șifonier și scoase rochia de doliu pe care o purtase în acea seară fatidică în care sosise acolo. I se părea că trecuse o eternitate de-atunci. Brusc, Evelyn simți repulsie față de acea rochie.

– Nu, cea nouă. Am de mers undeva. O să te rog să mă însoțești, și vreau ca trei lachei solizi să vină cu noi.

– Da, domnișoară.

– Și doresc să vorbesc cu bucătăreasa. Vreau să verific meniul din seara asta. Doresc să fie ceva special.

Camerista o privi chiorâș, iar Evelyn își dădu seama că nu era nevoie să-i spună fetei tot ce intenționa să facă, mai ales că tocmai se hotărâse să stabilească ea programul zilelor și al nopților, în măsura în care era posibil.

Până să urce în trăsură și să pornească spre destinația ei, se făcu aproape după-amiază. Îi trecu prin minte că, în decurs de o săptămână, viața ei se schimbase neașteptat de mult. Acasă la tatăl ei nu ceruse niciodată o trăsură. Ieșea doar când el o însoțea. Nu îi instruisese niciodată pe servitori în privința preferințelor ei culinare. Nu fusese niciodată stăpâna casei.

Cu o noapte în urmă, în semiîntinericul din camera ei, aflate ceva de preț despre Rafe. El spusese că nu-i păsa deloc, dar îi păsa. Mult mai mult decât își dădea el seama sau decât era dispus să admită chiar și față de sine. Dacă nu i-ar fi păsat, nu i-ar fi pedepsit pe bărbatii care le abuzau pe femei în stabilimentul lui, nu ar fi învățat-o cum să se protejeze singură. Bănuise de la bun început că el nu avea să-i facă rău fizic, dar acum era convinsă de asta.

Că era posibil să-i rănească inima era o cu totul altă discuție. Se temea că, spre deosebire de el, ea nu avea forța de a și-o fereca. A ei era ușor de găsit și de rănit. Îi permisesese până și lui Geoffrey s-o îndurereze. El nu-i dăduse niciodată motive să creadă că îi păsa de ea, dar ea nu-și dăduse seama că o disprețuia. Adorația necondiționată a tatălui ei îi permisesese să aibă fantezia că era specială. Geoffrey îi distrusese cu cea mai mare cruzime acea fantezie.

Trăsura coti pe o alee și se opri în fața unei case care nu i se mai păru la fel de elegantă și de impresionantă cum fusese cândva. Ușa trăsurii se deschise, iar un lacheu o ajută să coboare. După ce și ceilalți veniră lângă ea, le spuse:

– După ce ușa se va deschide, s-ar putea să trebuiască să forțați intrarea, deoarece mi s-a spus că îmi este interzis să vin aici. Dar eu vreau să intru.

Străbătu hotărâtă aleea, urcă scările și încercă ușa. Spre marea ei surpriză, aceasta se deschise. Evident, nu se așteptaseră ca ea să se mai întoarcă vreodată.

Intră urmată îndeaproape de escorta ei. Manson apăru repede de pe unul dintre coridoare. Ochii lui se măriră, iar gura i se căscă înainte de a apuca să se controleze. Se grăbi să se apropie.

– Îmi pare rău, domnișoară, dar...

Unul dintre lacheii ei îl blocă. Ea se îndreptă spre scări și începu să le urce.

– Nu stau mult, Manson. Am nevoie de câteva lucruri. N-ai decât să-l alertezi pe lord că sunt aici.

Ajunsa la etaj, porni pe un coridor care ducea spre aripa estică, ajungând lângă camera aflată în colț. Dormitorul ei. Puse mâna pe clanță și ezită o clipă înainte de a deschide ușa. Pași hotărâți înăuntru, dar se opri clătinându-se. Măsuța de toaletă, noptierele, scrinul – toate fuseseră golite de lucrurile ei. Cele câteva păpuși care rămăseseră după ce le spărsese pe celelalte nu se vedeau nicăieri. Se apropie repede de șifonier. Era gol. Eleganta rochie mov pe care o cumpărase în speranța că avea să o poarte la bal, cea pe care Geoffrey insistase s-o îmbrace în cea mai umilitoare seară din viața ei, dispăruse.

Auzi ropot de pași furioși. Surprinsă de calmul care o cuprinse, se răsuci spre ușă. Geoffrey se năpusti înăuntru, cu chipul de un roșu pătat.

– Uite ce este...

Nu apucă să facă decât doi pași, că doi dintre lachei îl înșfăcă. Încercă să scape de ei, dar aceștia îl ținură zdravăn. În cele din urmă, încetă să se mai zbată și se uită urât la ea.

– N-ai nici un drept să vii aici.

– Mi-ai luat toate lucrurile. Unde sunt?

– Le-am vândut.

Cuvintele o lovira ca un pumn tras cu putere în stomac, însă refuză să arate asta. Putea fi la fel de stoică, la fel de impenetrabilă ca Rafe.

– Înțeleg.

– Tot ce se află în această casă îmi aparține acum. Fac ce vreau cu lucrurile.

Oare deslușise vină, remușcare? Nu putea fi sigură, dar nu avea de gând să-i mai acorde prezumția de nevinovăție. Ochii lui cenușii aruncau săgeți spre ea. Comportamentul lui o întrista din atât de multe motive.

– Te-am admirat atât de mult, întotdeauna. Fratele meu mai mare, viitorul conte. Dar, în clipa asta, nu-mi plăci prea mult. Tata te-a rugat să ai grijă de mine, iar tu nu i-ai dat ascultare. M-ai făcut să cred că îmi căutai un soț.

– N-am spus niciodată asta. Ți-am zis că te voi prezenta unor gentlemeni.

– Dar ai știut că asta credeam.

El rânji batjocoritor.

– Ai fost mereu o prostănacă.

– Mi se pare că ești cumplit de trist.

– Să nu-ndrăznești să mă compătimesți!

– O, nu te compătimesc! I-ai spus tatei că voi avea tot ce merit. În cele din urmă, Geoffrey, voi fi o femeie foarte bogată. Tu, pe de altă parte, vei fi insignifiant.

– Eu sunt lord, iar tu ești o bastardă.

De unde avea atâta ură în el? Cum de putea s-o disprețuiască în asemenea măsură? Își pierdea vremea. Geoffrey n-avea s-o asculte niciodată, n-avea să priceapă niciodată cu adevărat ce creatură abjectă era el.

– Noi o să plecăm acum, dar, dacă începi să faci scandal, lacheii mei te vor bate. Așa că te rog să stai potolit.

Cu capul ridicat, ea ieși din dormitorul care fusese cândva al ei, unde cândva fusese fericită. Presupunea că avea să descopere în curând dacă fericirea putea fi găsită în alt dormitor.

După-amiază târziu, Rafe stătea la fereastra biroului său, privind strada, privind oamenii care se grăbeau care încotro.

Nu știa de ce nu se întorsese acasă împreună cu Eve. O dori-se, Dumnezeu! cât de mult o dori-se! Acolo, în apartamentul lui luminat de felinarele de-afară, cu strălucirea slabă învăluind-o în umbre care descreșteau și se prelingeau odată cu mișcările ei, fusese absolut seducătoare. Vocea ei răgușită și râsul aspru îi sporiseră farmecul.

Ochii lui se închiseră când își aminti sărutul. Devenea foarte pricepută la a-i răspunde. Aproape că îi permisesese să-l cuprindă în brațe – aproape. Simțise mângâierea mâinilor ei, tânjise după atingerea lor aproape la fel de mult cât îi repugnase. Pieptul i se strânsese, sudoarea îi apăruse pe frunte, iar el își dăduse seama că avea s-o împingă de lângă el, poate chiar cu brutalitate, rănind-o, așa că o prinsese de încheieturi înainte ca răul să fie făcut.

Nu dori-se ca prima ei experiență intimă să fie în bârlogul lui de păcate, sau în trăsura lui, sau pe stradă. O dorea într-un pat, așa cum era bine – sau atât de bine cât putea să fie cu un bărbat care nu suporta să fie ținut în brațe.

Se întrebă ce-ar simți Sebastian dacă ar ști adevărul despre casele de copii unde cei mici erau obligați să muncească. Pe-atunci, nu știuse, de asta Rafe era sigur, dar poate că acum știa. În ziare apăruseră articole despre condițiile deplorabile, despre brutalitatea și cruzimea patronilor. Domnul și doamna Finch fuseseră deosebit de nemiloși. Casa lor fusese ticsită. Băieții dormeau pe saltele de paie puse pe dușumeaua unei camere încuiate. Nu aveau lumânări sau vreo altă sursă de lumină, cu excepția lunii și a stelelor.

Sebastian îi zisese să nu spună nimănui cine era, dar el era lord, iar lorzii nu dormeau pe podea. Așa că, în a doua noapte, ceruse un pat. Doamna Finch îl târâse într-o cămăruță. În ea se afla un pat. Un pat de lemn dur, fără saltea, fără vreun cearceaf. Și îl legaseră de pat.

Rafe își lipi un pumn de geam silindu-se să alunge amintirea, sentimentul de disperare, teama că avea să fie lăsat să moară acolo. Era doar una dintre camerele lor de pedeapsă, dar își făcuse treaba. În noaptea următoare, nu mai ceruse un pat.

Dormise între alți doi băieți.

Un sunet venit dinspre pragul ușii îl făcu să privească peste umăr. Mick intră cu un mers apăsător, iar falca sa umflată și vânătă îl făcuse pe Rafe să se simtă vinovat, dar, amintindu-și cât de umflat și de sensibil era propriul lui ochi, vina i se diminuează rapid.

– Tocmai ți-a fost trimis un mesaj, spuse Mick întinzându-i un plic.

Rafe îl luă. Nu recunoscuse scrisul cursiv care alcătuia numele lui. Nu era de la cineva care îi mai scrisese.

– Vizitiul tău l-a adus, zise Mick de parcă își dăduse seama de nedumerirea lui Rafe, în ciuda faptului că acestuia nu i se clintise nici un mușchi.

Se pricepea de minune să nu trădeze nici o reacție. Conștient de faptul că era posibil ca Eve să-i fi trimis un bilet, rosti sec:

– Asta-i tot.

Abia când fu singur, își trecu degetele peste buclele și întorsăturile elaborate. Avea o caligrafie frumoasă, în vreme ce a lui era crâncenă. Îi era mai la îndemână să scrie cu stânga... „Semnul diavolului“, decretase doamna Finch înainte de a porunci ca brațul stâng să-i fie legat la spate în timpul lecțiilor de seară. Nu scrisese niciodată bine cu dreapta, iar, când reușise să ajungă la Londra, revenise la ce i se părea mai firesc – cel puțin, în privința modului de a scrie cu tocul pe hârtie.

Deschise plicul și scoase mica foaie îndoită.

*Domnișoara Evelyn Chambers
Solicită onoarea prezenței dumneavoastră
La cina din această seară.
Ora 8*

Nu se putu abține să nu zâmbească văzând formalismul ei. Oare se temea de o altă absență îndelungată din partea lui? Oare tânjea după compania lui?

Ce gând nebunesc! Nimeni nu tânjea după compania lui. Nu se străduia niciodată să se prefacă și să fie plăcut. Nu dădea doi bani, nu-i păsa absolut deloc de nevoile altuia, ci doar de ale lui.

Studie din nou scrisul, își imaginează mișcarea lentă a mâinii ei în timp ce încerca să alcătuiască foarte precis fiecare literă, ridurile care

i se formaseră pe frunte când alesese fiecare cuvânt, astfel încât să nu dea impresia că îl invita pentru altceva decât cina. Fără îndoială, avea să-l bombardeze cu întrebări toată seara, ucigând dorința, făcând eforturi să amâne inevitabilul.

Partea cea mai proastă era că tânjea după sunetul vocii ei aproape la fel de mult ca după căldura pielii ei. După tonul alert care se ridica și cobora de parcă s-ar fi temut de răspunsul la întrebarea pe care nu se putea abține totuși să nu i-o adreseze. Uneori, își dorea să-i zică, să spună cu voce tare lucrurile despre care nu vorbise niciodată. Cum, imediat după plecarea lui Sebastian și a lui Tristan, doamna Finch îl înșfăcase de guler și îl târâse într-o cameră. Cu ajutorul soțului ei, care îl ținuse, îi răsese capul pentru a nu lua păduchi, apoi îl dezbrăcaseră de haine și îi porunciseră să intre într-o cadă cu apă. Stând în picioare în fața ei, încercând să-și ferească de ochii ei părțile cele mai vulnerabile, refuzase și îi ceruse să-i dea înapoi hainele.

Atunci apăruse bastonul.

Trosc! Peste fluierale picioarelor.

Trosc! Umerii. Trosc! Spinarea. Trosc! Fesele.

Nimeni nu-l mai lovise vreodată. Era lord, fiul unui duce. Nu putea fi atins.

Singura modalitate de a scăpa de loviturile ei fusese să intre în cadă. Așa că intrase. Apa fusese rece ca gheața, iar pielea i se stafidise aproape imediat, și el începuse să tremure. Apoi, ea îl atacase cu o perie aspră, frecându-l, frecându-l, frecându-l până când se temuse că avea să-l jupoaie complet.

Când totul se terminase, după ce se ștersese, ea îi dăduse pantalonii lui, o cămașă și o haină făcute dintr-un material aspru și peticit pe alocuri, care nu erau pe măsura lui. Abia când ajunsese să trăiască pe străzile Londrei, înțelesese că ea îi luase cămașa, haina și vesta pentru că nasturii erau prețioși. Fără îndoială că îi scosese și îi vânduse. Apoi, vânduse și hainele. Ce dacă nu aveau nasturi? Materialul era de cea mai bună calitate. Se puteau cumpăra alți nasturi – poate că nu la fel de frumoși precum cei originali, dar care să-și facă treaba.

Însă, în acea casă unde copiii erau puși la muncă, mai avusese lecții de învățat și își petrecuse restul nopții încuiat într-o cameră

cu ceilalți băieți, care dormeau. Rafe se făcuse ghem și încercase să-și dea seama cât de repede avea să treacă timpul până când își va revedea frații.

În dimineața următoare, după un mic dejun constând din porridge cu lapte – la toate mesele se mânca porridge cu lapte –, fusese dus într-o magazie, împreună cu câțiva băieți, unde fuseseră puși să destrame niște funii vechi. Cu cât mai subțiri erau firele obținute, cu atât mai mare era riscul să-și taie degetele când trăgeau de ele. Măinile le sângerau, dar nici unul din băieți nu se văita.

Deoarece bastonul era mereu pregătit.

Își trecu din nou degetele peste scrisul delicat al lui Eve. Abia atunci remarcă subțirile cicatrici încrucișate rămase în locurile unde firele mușcaseră din degetele lui. Aproape că părea abominabil ca asemenea mâini s-o atingă. Nu din cauza cicatricilor, ci a ceea ce ajunseseră să facă până la urmă. Mănuiseră arme pentru a face treburile murdare ale altora.

Rafe stătea în picioare în biblioteca lui, savurându-și băutura. Când sosise, Laurence îl informase că domnișoara Chambers ceruse ca Rafe să aștepte în bibliotecă.

El trebuia s-o aștepte. Nu așa se purtau metresele. Deși doar el era de vină. Omisese să-i prezinte o listă completă cu regulile lui.

Ușa se deschise. Ea intră parcă plutind, iar el aproape că își înghiți limba. Degetele lui se strânsă cu putere în jurul pahrului, iar el presupuse că, dacă sticla n-ar fi fost atât de groasă, s-ar fi spart. Miracolul miracolelor, negrul dispăruse în sfârșit. Purta rochia mov, cea pe care el o alesese pentru ea. Părul strâns în creștetul capului reflecta lumina, făcând-o să licărească pe buclele blonde, fascinându-l. Colierul primit de la tatăl ei îi strălucea la gât, tentându-l s-o sărute deasupra lui, sub el, de-a lungul lui, până ar fi ajuns la scoica urechii ei, unde ar fi zăbovit ciupind-o cu buzele.

Emana încredere în sine.

Totuși, când se apropie, el îi văzu îndoiala, nesiguranța. Își dori să fi fost un om căruia să-i placă poezia, dar cuvintele poetice îi fuseseră alungate din suflet. În plus, poezia era apanajul îndrăgostiților, iar el în nici un caz nu avea să fie incorect față de ea. Nu avea inimă,

ca să i-o poată dărui, și nu voia să-i creeze falsa speranță că ar putea să capete brusc una. Cu toate că, pentru o clipă trecătoare, se gândi că, dacă ar putea cumpăra una pe care să i-o ofere, ar face-o.

Întorcându-se spre masa pe care se aflau băuturile, scoase dopul unei sticle de vin și se concentra asupra umplerii cu generozitate a unui pahar, recunoscător că mâinile îi redeveniseră sigure și că nu se putea face astfel de râs.

– Ai idee cât de frumoasă ești?

– O metresă trebuie să se preocupe de înfățișarea ei, nu-i așa?

El îi dădu paharul și privi fascinat cum degetele ei cuprinseseră piciorul acestuia. De ce se stârniseră simțurile lui? Presupuse că datorită anticipării faptului că urma să o aibă în curând.

– O metresă nu are ce să caute la fra... la Wortham fără mine.

Ea își ridică bărbia.

– I-am luat cu mine pe Lila și pe trei lachei solizi. Bău o înghițitură și își trecu limba peste buze. El își dori ca limba ei s-o atingă pe a lui. În seara aceea, majordomul, Manson, mi-a zis că îi pare rău că nu mă poate lăsa să intru, dar astăzi, după felul cum s-a uitat la mine, de parcă eram un preș de șters picioarele, mi-am dat seama că doar pregătirea pe care o are l-a făcut să-mi spună că-i pare rău. De fapt, nu i-a părut rău deloc. I-am zis cameristei mele, Hazel, că este bine-venită la mine, dacă dorește. Chiar i-am dus lipsa.

Sorbi iar din vin, o înghițitură mai mare.

– Dar mi-a refuzat invitația de parcă ar fi fost mai prejos decât ea. Toată viața am știut ce sunt, dar tata mi-a fost scut. N-am înțeles niciodată în ce măsură. După moartea lui și după vizita de astăzi, am înțeles că lumea nu mă place atât de mult cum am avut impresia.

Toată viața lui, și el știuse ce era, dar nimeni nu-i fusese scut. Uneori, originea lui înrăutățise situația.

– Lumea nu contează, decretă el. Nu înseamnă nimic.

– Așa îți trăiești tu viața? Pretinzând că nimeni nu contează?

– Nu pretind, Evie. Chiar nu contează. Nu i-ar fi permis el să conteze. În fond, de ce te-ai deranjat să te duci acolo?

– Erau câteva lucruri pe care am decis că le vreau, niște fleacuri – un pieptene cu perle pentru prins părul, niște mănuși, o perie care

i-a aparținut mamei. Dar el a vândut totul. Când am intrat în camera aceea, n-am văzut nici un semn că aş fi locuit cândva acolo. Pur şi simplu, a eliminat cu totul prezența mea, de parcă nici n-aş fi existat vreodată, ceea ce presupun că şi-a dorit întotdeauna.

Pe Rafe îl înfurie din cale-afară faptul că ea se simţea umilită din pricina neplănuitei vizite pe care o făcuse în ziua aceea. Wortham avea să plătească, şi încă scump – în cele din urmă. Dar deocamdată Rafe avea nevoie de o modalitate de a-şi vărsa furia.

– Dacă îţi doreşti ceva, cumpără-l, pentru numele lui Dumnezeu! Poftim! Scoase o foaie împăturită de sub sugativa de pe birou. Nu ţi-a spus Laurence de asta? Este o scrisoare pentru tine. Poţi să te duci în oricare magazin din Londra, ba chiar din toată Marea Britanie, s-o arăţi patronului, iar nota de plată îmi va fi trimisă.

Bărbia ei se înălţă cu atâta forţă, încât el fu surprins că nu-i tros-nise gâtul.

– N-am de gând să-ţi cheltuiesc banii!

Femeie mândră şi încăpăţânată! Cât de tare îl înfuria şi îl intriga! Rareori îl înfrunta cineva, iar faptul că această femeie micuţă o făcea întruna îl uimea.

– De când ai venit aici, n-ai mâncat?

– Poftim?

– Din noaptea aceea în care ai venit aici pe ploaie, n-ai mâncat?

– Ştii bine că am mâncat.

– Foloseşti lămpi cu gaz? Laşi în fiecare noapte lângă pat o lampă care arde? Ai făcut vreo baie fierbinte? Ai foc în şemineul din camera ta, în nopţile friguroase?

– Eu nu...

– Deja îmi cheltuieşti banii, Eve. E ridicol să despici firul în patru, este acelaşi lucru dacă intri într-un magazin şi cumperi ceva ce-ţi doreşti sau dacă arzi gazul noaptea târziu pentru că vrei să citeşti. Eu plătesc gazul, mâncarea, salariile servitorilor care se îngrijesc de toate nevoile tale. Dacă vrei un nenorocit de pieptene de prins părul, cumpără-ţi unul.

Şocul se citi limpede pe chipul ei.

– Nu m-am gândit la toate astea, la nenumăratele motive pentru care deja îţi sunt îndatorată.

Se răsuci și se duse la fereastră, iar el își dori să se pocnească singur fiindcă nu se gândise că era posibil ca, în clipa când îi trimisese invitația, în după-amiaza aceea, ea să fi simțit că avea cât de cât control asupra propriei vieți. Din câteva cuvinte dure, el reușise s-o aducă înapoi la realitate, să-i amintească locul pe care-l ocupa ea în viața lui. Nu știa ce să-i spună, cum să îndrepte lucrurile, cum să-i readucă zâmbetul pe chip sau vioiciunea cu care intrase în bibliotecă.

– Evie, îmi...

„Pare rău.“ Când își mai ceruse el scuze? Dar nu-și amintea nici când greșise ultima dată.

Ea luă o înghițitură de vin ținând paharul cu ambele mâini, de parcă ar fi avut nevoie de el pentru a-și păstra echilibrul.

– Desigur, știu și înțeleg că lucrurile sunt cumpărate, că nimic nu este gratis, dar niciodată nu m-am gândit că totul trebuie cumpărat. Se întoarse spre el. Sunt lucruri care pur și simplu au existat întotdeauna. Tata avea grijă să fie. Nu vorbea niciodată despre faptul că trebuia să plătească pentru ele. Iar eu nu m-am gândit niciodată să-l întreb cum de aveam de toate. Suspină frustrată. Nu mă exprim cum trebuie. Înțelegeam că lucrurile erau cumpărate. Doar că niciodată nu m-am gândit cât costă o buturugă pe care o ard în șemineu sau niște cărbuni. Erau doar detalii. Nu m-am gândit niciodată la detalii. Dumnezeu, probabil îți datorez o avere deja.

El aruncă hârtia pe birou și se apropie de ea. Îi inhală parfumul, bucuros că se afla suficient de aproape de ea pentru a-l simți.

– Nici pe departe o avere, iar eu ți-am spus deja că nu țin socoteala. Așa că, dacă vrei ceva, cumpără-ți ori trimite-l pe Laurence sau pe unul dintre servitori să ți-l ia.

– Deci vorbim despre o alocație?

– Dacă așa dorești, dacă vrei s-o numești într-un fel...

– Ce sumă?

El nu se putu abține să nu zâmbescă.

– Ai vorbit ca o adevărată amantă.

– Din moment ce ai zis că nu ai avut niciodată așa ceva, nu-mi dau seama de unde știi asta.

– Când bărbații joacă, fac unul din două lucruri – fie se vaită, fie se laudă. Și, în ambele cazuri, exagerează. Nimic nu este atât de grav

cum vor ei să pară, și nici unul din ei nu excelează la aspectele despre care vorbesc, astfel încât să-i creadă cineva. Dar cel mai adesea subiectele se învârt în jurul soțiilor sau al amantelor.

Întinzând mâna, ea atinse un pliu al eșarfei lui, degetele ei îndreptând ceva ce el nu era convins că avea nevoie să fie îndreptat. Stomacul i se strânse de parcă ea ar fi mers mai departe și i-ar fi scos blestemăția aia de la gât, în anticiparea momentului când avea să-i scoată și restul lucrurilor.

– Nu mi-ai răspuns la întrebarea legată de sumă, spuse ea.

– Oricât vrei.

Ea își ridică privirea spre ochii lui, iar el fu recunoscător să zărească o mică scânteiere.

– O să ajungi la azilul săracilor din cauza mea.

– Cred că este extrem de improbabil. N-ai decât să faci cumpărături de dimineață până seară în fiecare zi, dacă vrei.

– Ești prea generos.

– Nu confunda tendința de a fi chelțuitor cu generozitatea. Un om generos își dă ultimul bănuț altcuiva. Mi-ai văzut tripoul. Crede-mă când îți spun că, atâta vreme cât oamenii vor crede că au o șansă să câștige o avere la diverse jocuri, în loc s-o câștige pe merit, nu voi rămâne niciodată doar cu un ultim bănuț.

Ea îi zâmbi sfioasă.

– Ei bine, cu siguranță nu așa am plănuit să decurgă această seară. Nu cu discuții despre bani. Sperasem ca această seară să fie a noastră.

„A noastră.“ Trecuseră ani de zile fără ca această expresie să mai facă parte din vocabularul lui. Fu cât pe ce să-i spună că ar trebui ca ei să se gândească doar la el și la nevoile lui, dar, dacă asta plănuise ea, el n-ar trebui să stea acolo îmbrăcat cu nenorocitele alea de vestă, haină și eșarfă, simțind că era pe punctul de a se sufoca. O făcuse pentru ea. Începea să-și dea seama că făcea foarte multe pentru ea. Să-i permită să cheltuiască oricât poftea? El nu fusese niciodată mână-spartă. Banii lui erau prea greu câștigați. Cu siguranță, niciodată nu se priva de ce își dorea, dar ce-și dorea cel mai tare erau și mai mulți bani. Luă paharul ei gol și îl puse deoparte.

– Hai să luăm cina, vrei? Mă gândesc la ea de când am primit invitația ta.

Mâncară în salonașul care dădea spre grădină. Mai devreme, ceruse ca portretul tatălui ei să fie luat de-acolo. Avea să fie pus la loc a doua zi. Dar, în seara aceea, dorea intimitatea unei încăperi mai mici. Sufrageria era prea mare, prea formală, prea rece.

Lumânările licăreau. Servitorii aduseră mâncarea, un fel după altul. Evelyn abia dacă se atinse de ceva, conștientă de privirea lui care nu se îndepărta de la ea. Indiferent dacă mânca sau sorbea din paharul cu vin, el se uita la ea.

Ea se agățase de speranța deșartă că lucrurile aveau să evolueze între ei, că i-ar putea deveni mai mult parteneră decât o amantă. Că ar putea să vorbească despre diverse fleacuri la cină, că ar putea să-i citească, așa cum îi ceruse în prima dimineață. Dar amploarea datoriei care se acumulase față de el o luase prin surprindere. Nu se gândise la lucrurile mărunte.

– Așa își pierd oamenii averile, nu? Pierd câte puțin și nu consideră că-i important, apoi se trezesc dintr-odată că nu mai au nimic.

El o studie peste buza paharului.

– De obicei, da.

Ea simți tensiunea intensificându-se în aer ca o furtună întunecată apropiindu-se peste câmpii. Când scrisese invitația, știuse încotro s-ar putea îndrepta lucrurile în seara aceea, că avea să ajungă să joace rolul seducătoarei. Dorința ei fusese să aline singurătatea pe care o simțise în el, să-i ofere mai mult decât ceruse, să fie mai mult decât îi impunea înțelegerea dintre ei.

– Ți-ai dat mare osteneală să pregătești totul pentru seara asta, spuse el cu voce joasă.

Ea încuviință din cap și își atinse colierul de la gât.

– Mi-am imaginat că o amantă ar trebui să se asigure că serile sunt bogate în gusturi și arome. Știu că nu mă curtezi, dar m-am gândit că ar trebui să creez o atmosferă în care să pară că o faci. Nu știa cum să-i explice fără să dea impresia că era o mare netoată. Noaptea trecută, mi-am dat seama că nu ești un om atât de rău...

– Într-adevăr, de mare laudă.

Zâmbetul lui avu ceva întunecat în el, iar ea se întrebă dacă avea să-i zâmbească vreodată cu bucurie pură. Ignorându-i întreruperea, ea continuă:

— În după-amiaza asta, am ajuns să înțeleg că, odată cu moartea tatei, am pierdut tot. Pur și simplu, am fost prea copleșită de durere pentru a înțelege pe deplin cât de mult mi se schimbase viața. Voi fi aici până când te vei satura de mine, așa că, până atunci, voi face tot posibilul ca aranjamentul nostru să fie plăcut pentru amândoi. Mă gândeam să-ți citesc după cină. Sau să cânt la pian, dacă preferi.

— Sunt sigur că te-ai putea gândi și la altă modalitate de distracție.

În timp ce își sorbea vinul, pleoapele lui coborâră pe jumătate într-un mod care îl făcu să se gândească la cum ar fi să soarbă gura ei, lent și relaxat, luând-o cu totul până când avea să se sature. Știa ce dorea el de la ea – distracție în pat –, dar nu avea de când să renunțe atât de ușor la virginitatea ei. Da, îi era îndatorată, da, îi promisese. Dar putea și el la fel de bine să-și joace rolul și s-o ademenească în pat.

— Ai prefera să jucăm șah? Sunt destul de bună. Jucam adesea cu tata.

Buzele lui se arcuірă într-un zâmbet malițios.

— Hai să începem cu cititul.

Ea bănuі că aveau să sfârșească în pat.

— Va fi în seara asta, nu-i așa?

Fu extrem de încântată că vocea nu-i tremurase.

— Am fost mai mult decât răbdător.

— Îndrăznesc să spun că ai fost răbdător ca un sfânt.

— Nu sunt nici pe departe un sfânt.

Era un păcătos, și, în curând, și ea avea să fie la fel.

— Mă străduiesc să nu devin prea agitată.

— Mai bea niște vin.

Ea bău și îi savură gustul pe limbă, căldura învârtelindu-i-se prin trup, o ușoară amețelă punând stăpânire pe ea.

— Nu reușesc să găsesc nimic de spus.

— Atunci, nu spune nimic. Nu trebuie să mă distrezi făcând conversație, nu în seara asta.

Pe fruntea ei apărură câteva cute.

— Dar în alte seri va trebui?

Un colț al gurii lui se ridică.

– Mă îndoiesc. Am impresia că, după ce te voi avea, va trece o vreme până mă voi satura de tine.

Oare la fel fusese cu mama și tatăl ei? Nu dorea să se gândească la ei în seara aceea, dar se pomeni zicând:

– Tata a iubit-o pe mama mai mult decât și-a iubit soția.

Paharul lui cu vin se opri la jumătatea drumului spre gură.

– Eu nu sunt tatăl tău.

Ea râse scurt.

– Slavă Domnului pentru asta!

El o studie cu o privire intensă.

– Ceea ce vreau să spun, Evie, este că eu nu iubesc. Să nu începi să crezi că lucrurile care se întâmplă între noi sunt mai mult decât ce sunt.

Ea încuviință din cap. El precizase adesea ce avea să fie ea pentru el. Totuși, se pomenise că spera să fie mai mult.

– N-ai iubit niciodată vreo lady cu care... ai fost?

El clătină încet din cap.

– Nu-mi stă în fire să iubesc.

Tristețea o cuprinse. „Ce om singuratic trebuie să fi!” Nu rosti cuvintele cu voce tare. Nu dorea să poarte conversația într-o direcție care avea să-i îndepărteze de plăcerea acelei seri.

– Ai dreptate. N-ar trebui să vorbim.

El o studie câteva clipe de parcă ar fi vrut să memoreze fiecare linie și fiecare curbă a chipului ei. Se întrebă dacă, în caz că avea s-o studieze cu aceeași atenție la micul dejun din dimineața următoare, avea să constate vreo diferență. Cât de mult avea să se schimbe în noaptea aceea? Avea să rămână înfățișarea ei neschimbată?

– Dacă aș fi genul care declamă poezie, rosti el în cele din urmă, aș face-o pentru tine.

Ea nu știu dacă să plângă la auzul sincerității lui sau să râdă de cuvintele alese. Se hotărî pentru un zâmbet blând.

– Să declami poezie? Dar tu n-ai o părere prea bună despre poeme.

– Mi-e greu să le urmăresc. Cuvintele nu înseamnă întotdeauna ce ar trebui să însemne. Nu sunt întotdeauna în ordinea corectă. Sunt amestecate.

– Preferi lucrurile simple.

El încuviință lent din cap.

— Așa este.

— Mie îmi place poezia. Chiar și atunci când nu-mi dau seama exact ce-a vrut poetul să spună, îmi place curgerea cuvintelor, mai ales când poezia este citită cu voce tare. Cred că o poezie trebuie citită cu voce tare pentru a fi apreciată cu adevărat.

— Poate că, dacă îmi citești, voi ajunge s-o apreciez.

Ea îi surâse, acceptând provocarea.

— Presupun că vom afla asta, din moment ce ai fost de acord să începem cu o lectură.

Ea nu-și amintea să mai fi văzut vreodată un zâmbet blând pe chipul lui. Păru nepotrivit, dar totuși natural. Aplecându-se, el puse arătătorul sub bărbia ei, iar cu degetul mare îi apăsă gura.

— Nu fi agitată.

— Îmi este puțin cam greu să nu fiu.

Nu izbutea să reducă la tăcere romantismul din ea. Își dorea mai mult decât atât. El urma să se culce cu ea, iar ea nu avea să mai fie niciodată la fel. Stomacul i se strângea și se răsuca precum funiile din pastă de zahăr pe care le văzuse cândva manevrate în vitrina unui cofetar.

El își împinse scaunul spre spate și o săltă în picioare.

— O să mergem în bibliotecă pentru lectură.

O păsuire. Ea nu știa dacă să fie recunoscătoare sau iritată. Se hotărî să fie recunoscătoare.

Capitolul 13

În bibliotecă, Rafe rămase în picioare lângă șemineu și bău din scotch-ul lui cel mai bun, un pahar după altul, în vreme ce ea ședea pe un fotoliu din apropiere, cu spatele perfect drept.

Până la urmă, nu-i citi poezie, ci o poveste despre câmpii bătute de vânt și iubire chinuitoare. Dar el nu asculta atât cuvintele, cât cadența vocii ei răgușite. Asprimea ei îl intrigase de la bun început. Eve ar fi putut să recite și literele alfabetului, că tot l-ar fi fascinat.

Era o situație primejdioasă, tare primejdioasă.

Își dorea s-o ia în brațe și s-o ducă la etaj, deși știa ce iad avea să stârnească o asemenea apropiere. Privind-o, aproape că uita de limitările lui, de faptul că existau atât de multe lucruri pe care nu i le putea oferi, și, pentru prima dată în viața lui, lipsurile sale îl umplură de regret.

Era suficient de vanitos pentru a recunoaște că, pe dinafară, era un bărbat suficient de frumos. Însă ceea ce se afla înăuntru avea s-o îndepărteze. Părțile lui întunecate, secretele, lucrurile pe care le făcuse. Dacă le-ar afla, nici măcar exteriorul nu i s-ar mai părea atrăgător. Iar apoi, s-ar spăla pe mâini de el. Nu i-ar mai trimite invitații, nu s-ar mai îmbrăca frumos, nu ar mai cere să fie pregătită o masă deosebită, nu l-ar mai plictisi cu lectură și cu muzică.

L-ar părăsi, iar el ar rămâne din nou singur, doar în compania propriilor gânduri.

Vocea ei devenea tot mai joasă, mai răgușită, mai seducătoare. O dorea cu fiecare răsuflare. Își goli paharul și îl puse pe polița șemineului.

Înainte de a înnebuni de-a binelea, se apropie de ea, se aplecă, îi luă cartea, o închise și o puse pe măsuta de lângă fotoliu, alături de paharul cu scotch neatins, pe care i-l turnase mai devreme. O ridică în picioare și îi observă privirea concentrându-se asupra acului din onix negru al eșarfei sale.

– Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Am crezut că e vorba de pielea ta, de păr sau de ochi. Dar este mai mult de atât. Dumnezeu mare, oare cât băuse? Se părea că nu putea să-și facă gura să nu se mai deschidă și să nu mai vorbească. Îi cuprinse chipul în mâini și îi săltă capul, pentru că voia să se uite în adâncul violet al ochilor ei. O să-ți fac rău, Eve. Asta fac eu. Fac rău oamenilor. O fac de atât de mult timp, încât nu știu cum să n-o mai fac. Te doresc cu atâta disperare – la naiba, aproape că îl îngenunchease, dar nu avea să-i spună asta, nu avea să-i permită să aibă putere asupra lui –, încât mă distruge. Nu vreau să-ți fac rău.

– Atunci, nu-mi face.

Făcuse să pară că era atât de simplu.

– Ar trebui să te las să pleci.

– Nu vreau s-o faci.

El își zise că motivul era tot ce avea de câștigat devenind metresa lui. După ce avea să termine cu ea, avea să fie bogată, puternică și, dacă își juca bine cărțile, influentă. Și liberă să facă orice dorea.

– Fă-mă cu adevărat amanta ta, rosti ea cu voce răgușită, care străpunsese rămășițele carbonizate ale sufletului lui înnegrit.

Un geamăt sălbatic profund pluti în aer în timp ce gura lui o acoperi pe a ei înainte ca ea să apuce a mai trage aer în piept. Măinile ei aproape că ajunseră pe umerii lui până să-și amintească prima lui regulă și să le lase în jos. Oh, își dorea să-l atingă, să-l strângă în brațe, să se agate de el pentru că era în primejdie să se topească și să se prelingă pe dușumea.

Nici vorbă de blândețe, de bunătate. Nu avea să-i arate așa ceva, dar modul întunecat și pătimaș în care o devora îi încinse sângele, îi înmuie genunchii, făcu deodată ca plăcerea să se reverse prin ea din cap până în picioare.

Nu era tocmai sigură când se decisese că îl dorea, că puțin îi păsa de distrugerea reputației. Știa doar că îl dorea. Erau doi oameni singuri, dați la o parte de înalta societate. Cu siguranță, aveau să găsească alinare unul la celălalt.

El își îndreptă trupul, iar ea văzu că obișnuita gheață din ochii lui dispăruse, fiind înlocuită cu tăciuni care ardeau mocnit. Albastrul devenise mai întunecat, asemenea celor mai fierbinți flăcări de la baza unui foc.

– Trebuie să te am, Eve, murmură el.

Ea încuviință din cap, își linse buzele și îi gustă scotch-ul și buzele lipite de ale ei.

– Să nu uiți regula mea.

– Nu te voi atinge.

El o ridică în brațe și porni spre ieșirea din cameră. Ea își dorea cu disperare să-și petreacă brațul pe după gâtul lui, să-i mângâie obrazul.

– Ce am voie să fac?

– Nimic. El porni pe coridor. Acceptă plăcerea pe care o capeți, nu încerca să oferi și tu.

– Dar dacă mă aplec și te sărut pe gât?

El se uită repede la ea, privirile lor ciocnindu-se înainte ca el să înceapă să urce scările.

– Nu!

Ea dori să-l întrebe de ce, să afle ce i se întâmplase de-l făcuse să nu suporte atingerea ei – nu, nu doar a ei, a oricui. Își dădu seama cu o claritate deplină că, în noaptea în care o cărase prin ploaie, nu se grăbise pur și simplu pentru a o aduce mai repede acasă, așa cum crezuse inițial. Dorise ca el să ajungă cât mai repede. Oare ce i se întâmplase? Însă nu era momentul să-l iscodească, să-l descoasă, să insiste. Dar avea să o facă ea cândva. După noaptea aceea, distanța dintre ei nu avea să mai existe. După noaptea aceea, totul urma a se schimba.

El deschise ușa cu umărul, intră și o închise cu piciorul. O puse pe pat cu blândețe, de parcă s-ar fi putut sparge. Apoi, începu să-și smulgă hainele de pe el. Auzi olanda rupându-se și nasturii sărind pe dușumea. Se gândi că ar trebui să fie înspăimântată de frenezia lui, dar, în schimb, era fascinată de faptul că putea stârni asemenea reacții la un bărbat. Era efectiv înnebunit de dorința pentru ea.

Era o constatare năucitoare. Eve se ridică într-un cot pentru a-l privi. El își scoase cămașa peste cap și o aruncă aiurea. Ridică un picior, își scoase cizma, își dădu jos șoseta, apoi trecu la celălalt.

Își descheie doi nasturi de la pantaloni înainte de a se opri și de a se uita la ea. Gura ei se uscaseră, iar inima îi bătea de parcă urma să-i spargă pieptul. El respira anevoie. Ea zări broboane de sudoare apărând pe fruntea lui.

– Închide ochii dacă vrei.

Vocea lui aspră îi stârni furnicături pe piele. Era desăvârșit. Pielea întinsă și mușchi puternici. Clătinând din cap, îndrăzni să spună ce nu avusese curajul să dezvăluie cu o noapte în urmă, când o dusesese în sala de box.

– Mi se pare că ești foarte frumos.

El scoase un fel de sunet care ar fi putut fi râs. Degetele lui descheiară rapid restul nasturilor, apoi el își scoase pantalonii. Dorința aproape că o copleși. Își dorea să-l atingă. Peste tot. Cu ardoare. Se gândi că ar trebui să fie înfricoșată de bărbăția lui erectă. Era singurul termen pe care îl cunoștea, dar cumva i se păru nepotrivit pentru

Rafe. Era nevoie de un cuvânt mai puternic, cu mai multă forță. Da, putea să-i facă rău, dar nu se temea.

Picioarele lui erau lungi, cu mușchi frumos reliefați și cu o cicatrice încrețită pe coapsa dreaptă. Ea se ridică în șezut.

– Ce-ai pățit acolo?

– Mai târziu, rosti el apropiindu-se de ea. O să-ți spun mai târziu.

Chiar avea să-i zică? Avea în sfârșit să înceapă a-i spune cu adevărat totul despre el, despre trecutul lui, despre prezent, despre visurile lui? Avea țeluri și ambiții? Avea atât de multe întrebări pe care dorea să i le pună, dar puteau aștepta, toate puteau aștepta.

Când ajunsese lângă pat, aduse cu el un parfum masculin, poate al sexului, moscat, dar nu neplăcut. Își puse o mână pe umărul ei și o culcă din nou pe perne. Strânse în pumni partea de sus a rochiei, apoi o sfâșie de la guler până la tiv și o desfăcu, lăsând-o la fel de expusă ca el.

– O, Dumnezeu mare! Am știut că ești...

Vocea i se stinse, iar ea se întrebă ce cuvinte ar fi rostit, dar, având în vedere aprecierea din ochii lui și ușoara ridicare a buzelor, se părea că era încântat.

– Să mă întorc pe burtă? întrebă ea cu voce firavă.

Privirea lui se îndreptă din nou spre ochii ei, iar pe frunte îi apărură cute.

– Nu te iau pe la spate. Îi zâmbi vag, dar zâmbetul îi atinse și îi încălzi inima. Nu suntem câini, iar eu îți promit că îți va face plăcere.

Încă stând în picioare, se aplecă din talie, își înclină capul și o sărută, gura lui făcând din nou acea magie cu care ea începea să se obișnuiască. Mișcări puternice ale limbii lui, care o încurajau pe a ei să răspundă la fel. Ea își dorea cu disperare să-și afunde degetele în părul lui să-l țină aproape de ea. În schimb, își ridică brațele și strânse perna în pumni. Era un înlocuitor jalnic, dar îi era de ajutor să se ancoreze de ceva.

Simți una din mâinile lui alunecând încet dinspre genunchi către coapsă, oprindu-se pe șold pentru a-l mângâia delicat, apoi urcând pe laterala trupului ei. O altă ezitare. Apoi, palma lui aspră ajunsese sub unul din sâni. Îl frământă cu blândețe, de parcă s-ar fi temut

să nu-i facă rău. Degetului lui mare – bănuie că era degetul mare – dădu ocol sfârcului, care se întări. Ea gemu.

El își îndepărtă gura de a ei, coborând-o pe gât, pe umăr, mușcând-o ușurel, ciugulind-o, mângâind-o cu limba. Ea deschise ochii și privi capul lui aplecat. El rătăcea pe trupul ei, doar gura și mâna lui atingând-o. Își dori să simtă apăsarea trupului său pe tot corpul ei. Oare așa se făcea? Nu știa. Știa numai că îl dorea cu totul.

În cameră se făcea tot mai cald, de parcă făcuseră un foc. Dar poate că doar ea se încingea pe măsură ce pasiunea – el – îi dezmiarda pielea.

Gura lui coborî mai jos, tot mai jos, peste rotunjimea sânu-lui, și mai jos, până când luă locul degetului mare, limba lui rotindu-se și excitând-o. Își strânse buzele pe sfârcul întărit și îl supse. Ea scoase un suspin răgușit, izbucnit din străfundul ei, și se arcui spre el.

– Îți place? întrebă el și suflă spre pielea umezită, înnebunind-o.

– Da. De ce nu te pot lua în brațe?

– Pentru că nu poți.

Acela nu era un răspuns. Dori să nu-i dea ascultare, dar oare toate aceste senzații minunate aveau să dispară dacă făcea ce el îi ceruse să nu facă? Să-l implore să-i permită doar o mică atingere, doar o mângâiere cu degetele pe spinare. Nu să-l țină cu adevărat în brațe. Dar nu îndrăzni să riște.

Măinile lui coborâră pe trupul ei și se opriră pe coapse. Degetele lui o mângâiară, se rotiră pe pielea ei.

– Oh! Rafe...

– Șșșt! Doar bucură-te.

Să se bucure? Avea senzația că urma să-și ia zborul. Nu înțelegea cum de rămânea lipită de pat.

Încet, foarte încet, el își strecură un deget în cel mai intim loc al ei.

– Dumnezeuule mare, dar ești deja atât de udă, atât de fierbinte... atât de afurisit de strâmtă. Își întoarse fața spre ea, iar ea putu să vadă încordarea de pe chipul lui. N-am mai văzut niciodată să fie atât de strâmt.

– E ceva rău?

El zâmbi larg.

- Pentru mine, nu, dar mă tem că ție ți se va părea neplăcut.
- Până acum, n-a fost neplăcut. Nu vreau să te oprești.
- Având în vedere ce ticălos egoist sunt și cât de tare te doresc, nici n-aș putea să mă opresc.

Ea nu-l crezu. Se gândi că, dacă ar spune nu, el ar pune capăt mângâierilor, însă atunci ea ar putea foarte bine să moară. Îi plăcea la nebunie să-i simtă mâinile și gura pe trupul ei, îi plăceau nespuse toate senzațiile pe care el i le stârnea.

Punându-și ambele mâini pe interiorul coapselor ei, el îi îndepărtă picioarele și își înclină capul.

Și o sărută acolo.

- O, Dumnezeu!

El rămase în picioare. Părea o poziție ciudată și teribil de incomodă, dar nu păru să-l deranjeze deloc când gura lui începu să urmeze calea pe care o luase mâna. Un alt sărut, o rotire a limbii, un supt delicat. Iar și iar. Mângâierile se schimbă, dar rezultatul era același - o presiune intensă, care devenea tot mai puternică și mai puternică, până când ea se gândi că avea să scape un țipăt.

Își răsuci capul dintr-o parte în alta, întinse mâinile spre el, dar își aminti că nu avea voie să-l atingă, așa că își înfipse degetele în așternut. Îl dorea. Era un chin să nu atingă carnea lui tare, să nu-i simtă căldura în timp ce el se străduia să o intensifice pe a ei.

Respirația ei începu să fie găfâită. Auzi mici țipete, ale ei, mici sunete pe care nu și le putea reține, nu și le putea controla. O nebunie, era o nebunie.

O mână urcă încet spre piept, îi acoperi sânul, îl strânse, îl ciupi, îl mângâie ușor. În tot acest timp, gura lui era neobosită. Presiunea se intensifică, trupul ei se încordă...

- O, Dumnezeu!

Plăcerea intensă îi străbătu trupul, țâșni din ea în vreme ce trupul îi fu cuprins de convulsii, iar spinarea i se arcui. Țipând, se agăță de cearceafuri, trebuind să se prindă de ceva. Respirând sacadat, se lăsă din nou pe pat, nevenindu-i a crede ce trăise.

El se mișcă rapid, băgându-se între coapsele ei, ajungând deasupra ei, cu brațele de o parte și de alta a umerilor ei, cu trupul drept, cu mușchii încordați, cu ochii cândva înghețați acum de un albastru aprins.

– Iartă-mă, rosti el cu voce răgușită înainte de a o pătrunde.

Durerea fu tăioasă, intensă, rapidă. Își mușcă buza pentru a nu țipa în timp ce el se uita la ea, brațele lui tremurând acum.

– Sunt în regulă, îl asigură ea.

Ei i se păru că el încuviință din cap, iar apoi începu să se legene cu mișcări prelungi și puternice. Rapid. Furios.

Rafe scoase un mârâit înfundat și își azvârli capul pe spate. Trupul lui se smuci, încremeni, apoi se mai împinse o dată în ea. După aceea, rămase nemișcat, privind-o de parcă nu știa foarte exact cine era.

Ea nu se putu abține să nu întindă mâna și să nu-i îndepărteze cu delicatețe șuvițele umede de pe frunte. Respirația lui începu să revină la normal în vreme ce ochii îi rămaseră ațintiți în ai ei.

– Trebuia să ies, rosti el cu vocea răgușită ca după un țipăt prelung.

– Poftim?

– Trebuia să-mi vărs sămânța în mână, nu în tine.

– Data viitoare.

El scoase un sunet care păru un râs obosit.

– Deci vrei să existe o dată viitoare?

Ea îi zâmbi.

– Da, cred că vreau.

El își îndoi brațele și izbuti s-o sărute rapid pe buze fără ca trupul lui să-l atingă pe al ei. Apoi, ieși din ea și se ridică.

– Pleci? întrebă ea.

– Încă nu. Rămâi acolo.

De parcă ar fi avut de ales, de parcă n-ar fi fost letargică, iar mâinile și picioarele ei n-ar fi fost precum gelatina. Îl studie în timp ce se îndreptă spre lavoar. Îi plăcea forma feselor lui, felul în care mușchii i se încordau în mers. Era deja o metresă. Probabil că putea admira un trup masculin fără să se simtă vinovată. Era treaba ei.

El se spală, apoi se întoarse la ea cu prosopelul în mână. Așezându-se pe marginea patului, începu s-o șteargă cu delicatețe pe interiorul coapselor.

– Nu este atât e mult sânge cum am crezut că o să fie, rosti el.

– Sunt prima ta virgină?

El își ridică privirea spre ochii ei, și, pentru o fracțiune de secundă, păru mai tânăr decât de obicei. Încuviință din cap înainte de a-și relua treaba.

- Te-a durut foarte tare?
- N-a fost chiar atât de groaznic.
- N-o să te doară întotdeauna.
- Ce a fost înainte a compensat durerea.

El îi zâmbi, iar ea își dori ca zâmbetul acela să nu dispară niciodată.

- Ți-a plăcut? întrebă el.

Ea încuviință din cap.

- Da, mi-a plăcut. Ești mai priceput decât dulăii.

El o privi nedumerit o clipă, se încruntă, apoi izbucni în râs. Un râs profund, plin de căldură. Nu dură mult, dar îndeajuns pentru ca ea să se îndrăgostească de el.

- Sper sincer!

Ea își mușcă buza de jos încercând să se decidă dacă să rostească vorbele cu voce tare. Dădu cu banul în minte. Nu funcționează la fel de bine ca în realitate, dar dorea ca el să știe.

- Mă bucur că ai fost tu.

El rămase complet nemișcat, studiind-o de parcă nu-i înțelesese cuvintele.

- Că tu ai fost primul.

Îi văzu mușchii gâtului când el înghiți, măru lui Adam ridicându-i-se și coborând. Se ridică și o acoperi cu cearceaful și cu plapuma înainte de a-și trece degetul mare în lungul bărbiei ei.

- Somn ușor!

Tristețea o cuprinse. Încă nu era pregătită să accepte plecarea lui. Avea impresia că trebuia să mai fie ceva. Își dădu seama că era vorba despre ținutul în brațe. După aceea, ar fi trebuit să se țină în brațe. Își aminti că se speriasc cândva de ceva și intrase în camera mamei sale când contele era acolo. Ea stătea cu spatele lipit de pieptul lui, iar brațul lui o cuprindea. Erau atât de apropiați, încât gândul îi zburase la două linguri stând într-un sertar. Dar ei se iubiseră. Rafe n-o iubea. Și nu era foarte sigură de ceea ce simțea ea pentru el.

– Pleci? întrebă ea încercând să nu se simtă rănită, să accepte ofensa.

– Da. Probabil ar fi trebuit să-ți spun mai devreme. Este una dintre regulile mele. N-o să stau niciodată în pat cu tine.

– De ce?

El doar clătină din cap, întinse mâna și micșoră flacăra lămpii.

– Măine-dimineață când te vei trezi, n-o să fiu aici.

– Unde te duci?

– O metresă nu trebuie să pună atâtea întrebări despre orice. Accepti ce spun eu.

Ea deslușise o notă de iritare în vocea lui. Nu dorea ca noaptea aceea să se încheie cu ei doi supărați unul pe altul.

– Măine-seară te voi vedea?

– Da. Să-ți pui rochia roșie.

Se aplecă, își luă hainele și căută prin ele până găsi buzunarul vestei. Scoase o cheie, se apropie de ușa dintre camerele lor, o băgă în broască, deschise ușa și dispăru fără un alt cuvânt. După ce ușa se închise, ea îl auzi încuind-o.

Se sili să nu se simtă tristă, dezamăgită, abandonată. El o avertizase de la început că existau reguli, că lucrurile trebuiau făcute după voia lui. Ea știuse că el nu era cel mai afectuos om. Dar, pentru scurt timp, chiar crezuse că între ei exista ceva special. Răsucindu-se pe o parte, privi spre fereastră. O viață cu totul diferită o aștepta dincolo de ea. Problema era că, brusc, o dorea foarte mult pe aceasta – sau cel puțin o bună parte din ea. Și nu se putu abține să nu creadă că, pe măsură ce avea să treacă vremea, urma a o dori pe toată.

Rafe își lipi urechea de ușă. N-o auzea plângând. Nu știa dacă să fie ușurat sau alarmat de asta. Dar, în fond, în afară de noaptea în care Wortham o dăduse afară, ea nu vărsase o lacrimă. Evie a lui era făcută dintr-o esență tare.

Își dorise să-i ofere mult mai mult, aproape că o implorase să-l atingă. Să pună o mână pe umărul lui, să-și treacă degetele prin părul lui. Dar nu putuse risca. În vâltoarea pasiunii, era posibil ca ea să uite de aversiunea lui față de ținutul în brațe, și-ar fi putut încolăci mâinile, picioarele, tot trupul în jurul lui...

Se răsuci și se sprijini cu spatele de perete, apoi se lăsă pe podea. O lampă cu gaz ardea, ca întotdeauna, pentru a ține departe demonii care pândeau în umbre, așteptând, gata să se repeadă la el. Și, în noaptea aceea, aveau să revină dacă adormea. O simțea cu fiecare fibră a ființei sale. Trebuia să se ducă la club, să audă zgomotul permanent al vieții, al activității, învârtirea ruletei, zornăitul zarurilor, foșnetul cărților împărțite. Nu putea rămâne acolo.

Oricât de mult își dorise să stea întins lângă ea, s-o privească cufundându-se în somn, nu putuse risca să adoarmă acolo. Dacă apăreau coșmarurile, nu dorea ca ea să fie suficient de aproape pentru a-i auzi țipetele.

„Mă bucur că ai fost tu.“

Se îndoia că ar fi fost bucuroasă dacă ar fi descoperit că fusese posedată de un nebun.

Capitolul 14

Chiar dacă nu i-ar fi spus că nu avea să fie acolo dimineată, și-ar fi dat seama. În casă era o altă atmosferă când el era plecat. Nu putea explica exact, dar părea mai goală, mai lipsită de viață, mai anostă.

După ce Lila o ajută să se îmbrace, ieși în coridor exact când un servitor scund și durduliu deschidea ușa camerei aflate vizavi de a lui. Pe brațul stâng avea cămăși călcate. Evelyn încercă să nu se uite la mâna ca o gheară pe care purta o mânăușă și care părea încremenită într-o poziție extrem de incomodă. Bărbatul se opri și făcu o plecăciune rapidă.

– Bună dimineată, domnișoară. Eu sunt valetul domnului Easton. Bateman.

Evelyn se sili să zâmbească pentru ca el să nu-și dea seama ce era în mintea ei. Se întreba cum de putea un valet care avea doar o mână să-și îndeplinească îndatoririle așa cum trebuia. Probabil că el își dădu totuși seama ce gândea ea, deoarece îi explică:

– Mâna mi-a fost zdrobită în tinerețe. Nu s-a vindecat bine. Încă mă doare puțin, mai ales când vremea este friguroasă sau umedă.

– Îmi pare teribil de rău, dar sunt sigură că ești un valet minunat.

El își îndreptă umerii.

– Stăpânul nu s-a plâns niciodată.

– Presupun că acelea sunt cămăși, nu?

– Da, domnișoară. I le pun în cameră. Croitorul i le-a trimis ieri. Îi place să fie spălate și călcate înainte de a le îmbrăca.

La o privire rapidă, Evelyn estimează că erau șase cămăși. Cămăși noi. Atât de multe. Deși, după isprava din noaptea trecută, cu siguranță că pe una trebuia s-o înlocuiască.

Evelyn se simți oarecum stângace când arată spre camera de lângă a ei, dar era de datoria sa să aibă grijă ca totul să fie bine făcut pentru el.

– Dar aceea este camera lui.

Bateman o privi chiorâș.

– Nu, domnișoară. Aceasta e camera unde îl ajut să se îmbrace. În camera aceea, nimeni n-are voie să intre.

– Și cum se face curat în ea?

– Din câte știu, nu se face.

– Înțeleg.

De fapt, nu înțelegea.

– Mai doriți ceva, domnișoară?

Evelyn clătină din cap.

– Nu, mulțumesc.

După ce valetul dispăru în cameră, ea se apropie de ușa despre care știa că era încuiată. Oare ce secrete ascundea el acolo?

Magazinul de bijuterii de pe St. James era unul dintre cele mai bune din toată Londra. Când Rafe intră pe ușă, nu fu surprinsă să vadă un duce în fața uneia dintre vitrine. Însă își dori să nu fi fost întocmai acel duce.

Din cauza locului unde se afla ușa și a câmpului său vizual limitat de peticul care îi acoperea un ochi, fratele lui trebui să se răsucescă aproape complet pentru a vedea cine intrase.

– Rafe.

– Sebastian. Își ridică bărbia. Scuze. Keswick.

Keswick ridică din umeri.

– Sebastian e în regulă. Ăsta-i ultimul loc unde m-aș fi așteptat să te întâlnesc.

Vânzătorul nu era acolo. Rafe se gândi să plece, dar trecuseră mulți ani de când simțise ultima dată nevoia de a încerca să evite o întâlnire neplăcută, așa că închise ușa și se apropie de vitrină.

– Unde este vânzătorul?

– Aduce un colier pe care l-am desenat special pentru Mary. Poi-măine-seară, dăm un bal. Este primul pe care îl dăm la Londra. Este puțin cam agitată din cauza lui. Cel pe care l-am dat la Pembroke, înainte de Crăciun, a decurs bine, dar știi cum e la Londra. Lucrurile sunt analizate cu ceva mai multă atenție.

– N-ar trebui s-o intereseze ce cred oamenii.

– Dacă n-ar fi existat fiul nostru, probabil nu i-ar fi păsat. La urma urmelor, s-a măritat cu mine.

Își îndreptă din nou atenția spre vitrina cu bijuterii, ceea ce însemna că nu-l mai putea vedea pe Rafe. Rafe se întrebă dacă n-ar trebui să se ducă în partea cealaltă a lui, dar, în fond, era alegerea lui Sebastian unde se uita.

– Ai primit invitația? întrebă Sebastian încet.

– La petrecerea de Crăciun? Da, am trimis un bilet prin care mi-am exprimat regretul că nu pot participa.

– La balul pe care îl dăm săptămâna asta.

– Am primit-o. Apreciez invitația, dar nici pe aceasta n-o voi putea onora.

– Ar însemna foarte mult pentru Mary dacă ai veni.

– Da, ei bine...

– Și pentru mine. Să fim cu toții în casă, cum am fost cândva.

Doar că Rafe nu mai era cum fusese cândva, așa că spuse:

– Îmi pare rău, dar afacerile mă împiedică să vin.

Sebastian doar încuviință din cap, iar Rafe începu să studieze bijuteriile din vitrină. Dorea ceva în nuanța pe care o avuseseră ochii lui Eve când el se ridicase deasupra ei și o privise. Pasiunea amplificase violetul din ei. Voia să-i poată arăta ce vedea când se uita în ochii ei. Nu era genul lui să aibă astfel de gânduri fanteziste. La fel cum se întâmplase cu ciocolata, dorința de a-i dărui bijuterii era o greșeală, făcând-o să creadă că ținea la ea într-un mod care nu era adevărat.

Îi oferea tot ce îi trebuia. Nu era nevoie de frivolități. Ar fi fost bine să plece de-acolo înainte să se facă de râs.

Draperiile care dădeau spre camera din spate fură date la o parte, iar un bărbat cu creștetul strălucitor înconjurat de o cunună de păr alb apăru și zâmbi.

– Bună ziua, domnule. Mă ocup de dumneavoastră imediat. Pof-tim, Excelență. Cred că ducesa dumneavoastră va fi încântată de el.

Puse o cutie de catifea pe tejghea și o deschise dând la iveală un colier cu pietre verzi intercalate cu diamante. Rafe fu șocat să constate că și el, și fratele lui doreau să cumpere coliere cu pietre în nuanțele ochilor femeilor lor.

– Ce părere ai, Rafe? întrebă Sebastian. O să-i placă lui Mary?

– Bănuiesc că i-ar plăcea și dacă ai face un colier de margarete și i l-ai pune la gât.

Vânzătorul își îndreptă spatele.

– Îndrăznesc să afirm că nu va găsi în toată Londra un colier mai pe gustul ei.

– Fratele meu este un cinic, domnule Cobb, așa că nu vă sim-țiți jignit.

Rafe rânji în timp ce vânzătorul se întoarse pentru a se uita la el.

– Îmi cer scuze, domnule. Nu mi-am dat seama...

– Nu ai de ce să-ți ceri scuze.

– Totuși, Lord Rafe are dreptate, rosti Sebastian. Ducea ar fi în-cântată de margarete. Dar știu că va fi mai încântată de acest colier.

Rafe se gândi că fratele lui ar fi făcut cu ochiul dacă nu ar fi avut unul singur.

– Trece-mi-l în cont, te rog.

– Da, Excelență. De îndată.

Sebastian îl băgă în buzunar, dădu să plece, apoi se opri pentru a susține privirea lui Rafe.

– Știu din sursă sigură că un gentleman nu poate da niciodată greș dacă îi cumpără perle unei lady.

– Tu n-ai cumpărat perle.

– Da data asta, nu, dar am făcut-o în alte ocazii. O să-i transmit lui Mary că ți-ai exprimat regretele că nu poți veni.

Rafe se gândi că, dacă vânzătorul n-ar fi fost acolo, era posibil ca Sebastian să-i fi spus mai multe. În schimb, acesta ieși din magazin fără un alt cuvânt.

Vânzătorul se grăbi să vină în fața lui Rafe.

– Deci, domnule, cu ce vă pot fi de ajutor în după-amiaza aceasta?

Rafe ezită un moment înainte de a rosti:

– Arată-mi ce bijuterii cu perle ai.

Seara se apropia. El avea să vină în curând. Sau cel puțin asta credea Eve. Spera.

Dorise să-l aștepte pe terasă, dar începuse o ploaie însoțită de ceață, așa că se așezase într-un fotoliu de lângă fereastra din micul ei salon, nefiind sigură când începuse să-l considere al ei. Încă nu credea cu adevărat că el avea să-i dăruiască acea casă. Nu putea decât să spera că urma să treacă mult timp până avea să afle. Totuși, o parte din ea își făcea griji că, dacă se culcase cu ea, avea să pună capăt relației. Orice femeie putea sta întinsă sub el cât își satisfăcea poftele trupesti. Ce conta dacă era ea sau alta?

Nu ținea la ea îndeajuns de mult pentru a-i rămâne alături după aceea.

– Văd că nu porți rochia roșie.

Ridicându-se din fotoliu și întorcându-se spre ușă, ea se disprețui pentru bucuria resimțită fiindcă el era acolo. Fu surprinsă de faptul că părea foarte obosit, de parcă nu dormise. Se întrebă dacă nu cumva avusese neazuri la club. Oare ce făcea acolo toată ziua și toată noaptea?

– Nu, m-am gândit că, pentru ca tu să-ți menții interesul față de mine, cel mai bine ar fi să nu fiu previzibilă.

Rochia de un galben pal sosise în acea după-amiază, așa că se decisese pentru ea.

– În nici un caz nu te-aș considera previzibilă.

– Nu sunt mai imprevizibilă decât tine. N-am știut sigur când să te aștept.

El se apropie de șemineu. N-ar fi trebuit să vină la ea, s-o sărute, s-o ia în brațe...?

– N-aveam de gând să vin până la miezul nopții, dar nu am reușit să stau departe atât de mult timp.

Un mic fior de fericire o străbătu.

– Mă bucur.

Se întrebă cum ar reacționa dacă i-ar mărturisi că îi fusese dor de el. Oare o metresă spunea așa ceva? Oare mama ei zisese? Lui Evelyn îi spusese adesea că îi era dor de conte, dar lui îi zisese? Detesta faptul că nu știa exact cum să se poarte. Pe de altă parte, el nu mai avusese o amantă, așa că nici el nu știa cum ar trebui ea să se poarte. Dacă ea făcea vreo greșală, el n-avea de unde să știe, nu-i așa? Știa doar că dorea ca ea să conteze, dar bănuia că nu era așa.

– Să sun ca să fie adusă cina?

– Nu. Vocea lui părea ușor crispată, iar ea își dădu seama că articulațiile degetelor lui deveneau albe din cauza forței cu care strângeau polița șemineului. Te vreau acum, înainte să cinăm.

Nu era tocmai o poezie, dar el nu avea de ce s-o curteze. Aranjamentul lor nu presupunea ca el să facă vreun efort pentru a o ademini în patul lui.

– Da, bine. Să mergem în dormitorul meu?

Căci, cu siguranță, el nu se gândea s-o posede acolo, sub portretul tatălui ei.

– Ți-am adus ceva de purtat.

Înainte ca ea să apuce să spună ceva, el băgă mâna în buzunar, scoase o casetă de piele frumos lucrată și i-o dădu. Ea o privi fix. Și tatăl ei îi dăduse cândva o asemenea cutie. Înăuntru se aflase un colier cu safire.

Rafe îi făcu un semn rapid.

– Ia-o!

Degetele ei tremurară puțin când o luă. Ca și cum ceva ar fi putut să sară din ea și s-o muște. Înăuntru, pe un așternut de catifea, se afla un colier de perle. Zâmbind, ea rosti:

– Ce frumos este!

El păru cumplit de stânjenit, de parcă se temuse că nu avea să-i placă. În ciuda atitudinii morocânoase, a regulilor și a distanței impuse, ea considera că el avea ceva teribil de înduioșător.

– Asta-i tot ce vreau să porți, spuse el. În seara aceasta.

- Am nevoie de cincisprezece minute, ca să mă schimb.
  - Zece.
  - Ești foarte dictatorial.
  - Dacă ai ști cât de tare mă abțin să nu te întind pe podea exact în clipa asta, ai ieși deja pe ușă.
  - Mă dorești atât de tare?
  - Simt că mor, Eve!
- Deși știa că probabil nu ea anume îl înnebunea, ci doar dorința de a avea o femeie, simți o oarecare satisfacție că el suferea.
- Douăsprezece minute.
- Înainte ca el să apuce a protesta, ea ieși grăbită pe ușă.

Rafe se răsuci, își puse mâna pe polița șemineului și se uită la ceas. Își ignora regulile din cauza ei. Nu-și trăia viața numărând minutele, dar își petrecuse ziua făcând exact asta, încercând să decidă cât de repede putea să se ducă acasă fără a da impresia că fusese un chin să stea departe de ea. Asta numai din pricină că nu o avusese decât o dată cu o noapte în urmă, preocupat fiind de durerea pe care fără îndoială că ea o simțise. Dar spera că în noaptea aceea nu avea să simtă nici o durere, iar el urma să se poată sătura de ea, înlăturând cumplita nevoie de a o vedea zâmbind, de a-i inspira parfumul, de a-i auzi vocea.

Colierul o luase prin surprindere. Iar el avusese satisfacția de a o lua prin surprindere, deoarece ea nu se așteptase la așa ceva. Fusese încântat de colier. Probabil că, a doua zi, avea să-i cumpere o brățară care să se asorteze cu el. Și, după noaptea următoare, cercei. Apoi avea să treacă la diamante, rubine și smaralde. Iar ea urma să aibă o colecție care să rivalizeze cu a reginei.

Un minut trecuse. Pe toți dracii! Cât fusese la casa de copii, încetase să mai țină socoteala timpului. Minutele treceau infernal de încet. Era o adevărată tortură. Era mai bine să existe pur și simplu, în loc să gândească: „Mai am de trăit o mie de minute în acest iad“. Să le numere descrescător nu era o ușurare. Să nu le numere deloc era mai bine. Timpul începuse să nu mai însemne nimic – până în noaptea în care așteptase întoarcerea lui Sebastian și a lui Tristan. Fusese cea mai lungă noapte din viața lui.

Minutarul ceasului se urni. Îi oferise destul timp lui Eve. Dacă nu era gata pentru el, avea să grăbească el lucrurile ajutând-o să fie gata.

Se opri în dormitorul în care își ținea hainele, unde servitorii aveau permisiunea să intre și să se ocupe de nevoile lui. După ce își scoase haina, o aruncă pe un scaun din apropiere. Eșarfa, vesta și cămașa o urmară. Se așeză și își scoase cizmele. Apa caldă îl aștepta în ligheanul de pe lavoar. Înainte de a o căuta pe Eve, ceruse să-i fie dusă sus. Se spălă repede. Când își trecu mâinile peste fața aspră se gândi să se bărbiească, dar nu avea răbdare pentru asta. Probabil că și-ar cresta falca sau, mai rău, și-ar tăia gâtul. Nu, era mai bine să nu riște.

Traversă coridorul, deschise ușa fără să bată și se opri brusc văzând-o întinsă pe pernele de pe pat, cu părul revărsat în jurul trupului. Singurul lucru pe care îl purta era colierul. Se așteptase să se încăpățâneze și în privința lui, la fel cum făcuse cu rochia roșie. Crezuse că avea s-o găsească în cămașă de noapte, cu bărbia ridicată, provocându-l să-i facă reproșuri.

Era imprevizibilă chiar și când făcea ce-i cerea, fiindcă el nu știa dacă avea să dea ascultare cuvintelor lui. O, era tare pricepută la acest joc de-a amanta. Dacă nu i-ar fi cunoscut trecutul, ar fi crezut că era o curtezană experimentată. Deși poate că se simțea oarecum influența mamei sale.

Nu lăsase aprinsă decât o lampă, care ardea cu flacără mică, aruncând asupra ei umbre provocatoare. Îi plăcea că nu era sfioasă, că deja se simțea suficient de în largul ei cu el pentru a nu se jena.

– Te rog, închide ușa, rosti ea, iar el abia atunci își dădu seama că încremenise locului, cu mâna încleștată pe clanță.

Închise ușa, își dădu jos pantalonii și se îndreptă spre pat. Se gândi că și a doua oară ar trebui să fie blând cu ea. Dar nu avea să fie. Și-o imagina sub el de câteva ore deja. Tânjise să-i simtă strângerea fierbinte și catifelată cuprinzându-l.

Când ajunse suficient de aproape, îi cuprinse chipul în palme, îi acoperi gura cu a lui și fu cât pe ce să-și piardă controlul. Gustul ei îl ameți mai tare decât cel mai fin scotch. Trupul lui îi porunca să-i ceară lui Eve să îl atingă, însă el nu îndrăzni de teamă că nebunia avea să-l cuprindă și că avea să o rănească. Ultimul lucru pe care și-l

dorea era s-o facă să sufere, dar știa că deja o făcuse. În mod egoist, o purtase pe un drum care făcea improbabil ca ea să aibă vreodată soțul și copiii pe care și-i dorea.

Copii! Pe toți dracii! Își luase protecții pentru a se asigura că nu-i făcea copiii pe care ea nu-i dorea în afara căsătoriei, dar rămăseseră în haină. Ar fi fost bine să se ducă să le ia, dar nu suporta gândul de a o părăsi în clipa aceea.

Își trecu mâinile peste trupul ei, îi depărtă coapsele, simți căldura umedă și își dădu seama că ea anticipa ce avea să urmeze. El nu făcuse mai nimic, dar totuși ea era gata pentru el. Gemetele și suspinele ei răsunau în jurul lui.

Mâinile ei trecură prin părul lui, iar el gemu având senzația că ea îi zgârie pielea capului cu unghiile. „Oprește-o, oprește-o!“ Dar n-o opri. Încă un minut. Când se scurtase timpul atât de mult? De ce însemna o eternitate când nu era cu ea, dar totuși gonia ca un tren când erau împreună? Își dorea să încetinească scurgerea timpului, să-l facă să dureze o veșnicie.

Degetele ei se îndoiră, strânseseră, apăsară...

Apucând-o de încheieturi, curmă sărutul. I le cuprinse cu o mână și i le ridică deasupra capului în timp ce se urcă în pat și se lipi de miezul căldurii ei. O sărută de-a lungul colierului, pe deasupra lui, apoi pe dedesubt. Cu mâna liberă, se ghidă și pătrunse în adâncul ei umed. Fu tentat să închidă ochii simțind minunatele senzații stârnite în el, dar asta l-ar fi împiedicat s-o vadă.

Mișcându-se ritmic în ea, își dădu seama când extazul o cuprinsese, citindu-i-se pe chip. Coapsele ei îi strânseseră soldurile. Le suportă pentru că nu dori să-i curme plăcerea. Era recunoscător că ea era atât de receptivă, că intra repede în ritmul acuplării lor.

Pierdut în admirație față de ea, o penetră repede și dur, până când ea începu să țipe și să se arcuiască spre el. Abia atunci își dădu drumul, permise miradelor de senzații izbucnite în el să-l sfâșie, să-i taie răsufierea, să-i întunece rațiunea și gândurile. Să-l mistuie.

Evelyn se temea că urma să aibă încheieturile învinețite dimineața. Știa că el nu-și dăduse seama de cât de tare o strânsese la ultimele penetrări. Prinsă în mrejele propriei pasiuni, nici ea nu conștientizase până când nu se ridicase din pat pentru a se spăla și a-și pune

halatul de mătase pe care el i-l comandase. El își pusese pantalonii și stătea sprijinit de tăblia de la capul patului, cu gleznele încrucișate și mâncând un pateu cu carne. Tava cu mâncare se afla între ei, pe pat. Cel puțin, nu plecase imediat. Deși, văzându-l cum o privea, ea bănuia că aveau să mai facă o partidă înainte de asta.

– Îmi place colierul, spuse ea.

– Măine o să-ți aduc altul.

O spusese de parcă nu era nimic deosebit. Ci doar un obiect care putea fi dăruit. După cum ea era doar o femeie care putea fi luată.

– Mi-ai oferit deja atât de multe. Nu mai trebuie să-mi cumperi bijuterii.

El încetă să mai mestece, studiind-o de parcă o vedea pentru prima dată.

– E normal ca amantele să vrea diverse lucruri.

– Rafe, eu nu mă aflu aici pentru a obține lucruri de la tine. Sunt aici pentru că vreau să fiu.

– Cum adică vrei să fii?

– Îmi place aici. Îmi place casa. Îmi plac servitorii. Îmi placii chiar și tu, oricât de imposibil ar părea.

Ferindu-și privirea, el luă o căpșună.

– Nu ți-am dat nici un motiv să mă placii.

– Probabil că așa este.

Doar că nu era. El o salvase de Geoffrey, o protejase, părea mereu hotărât să se asigure că ea avea tot ce-i trebuia, chiar dacă o făcea într-un mod dominator. Până și acea atitudine dominatoare începea să-i placă.

– Ce faci când nu ești aici? Întrebă ea.

– Îți cumpăr bijuterii.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Presupun că te duci la clubul tău. Ce faci acolo?

– Treburi plictisitoare. Mă ocup de contabilitate, calculez banii care intră, banii care ies, fac corecții astfel încât cei care intră să fie întotdeauna mai mulți decât cei care ies. Decid ce băutură să se cumpere, ce jocuri să fie adăugate, la care să se renunțe. Stabilesc cu care lorzi trebuie vorbit în legătură cu datoriile lor.

– Ai vorbit cu Geoffrey? Știu că îți datora bani.

El încuviință din cap.

– Acesta a fost motivul pentru care m-am aflat acolo în seara aia. El a vrut să-mi demonstreze că are un plan pentru a-și plăti datoriile. Am mers doar pentru a vedea despre ce-i vorba, dar când ai intrat pe ușă... efectiv mi s-a tăiat răsufierea.

Ea se ridică în șezut.

– Abia dacă ești cu mine în timpul zilei.

– Ai mare grijă ca nimeni să nu știe niciodată cât de mult îți doarești ceva. Asta oferă un avantaj asupra ta.

Ea încercă să nu dea cuvintelor lui mai multă însemnătate decât meritau. Semnificația lor era că el dorea să se culce cu ea, nu că o voia pentru cum era ea.

– Nu mi-ai spus cum te-ai ales cu cicatricea de pe coapsă.

– Nu este o poveste prea distractivă.

– Nu doresc să mă distrez. Aș vrea să aflu mai multe despre tine.

El luă tava aproape goală și o puse pe o masă. Când reveni în pat, se întinse pe spate, își puse un braț sub cap și privi baldachinul. Ea se răsuci pe o parte și îi studie profilul.

– S-a întâmplat după ce frații mei s-au întors la Londra. Sebastian își revendicase titlul, se întorsese la Pembroke cu mireasa lui și îmi ceruse să am grijă de casa din Londra. Într-o noapte, am văzut o siluetă furișându-se acolo, așa că m-am dus să-l confrunt pe intrus. Înainte să apuc a-mi da seama că avea un pistol, a tras în mine.

Ea avu nevoie de câteva clipe până să înțeleagă că el credea că își isprăvise povestea.

– Și mai departe ce s-a întâmplat?

El își întoarse capul și se uită la ea.

– M-ai întrebat de unde am cicatricea. Așa am căpătat-o.

– Dar cum ai scăpat? El ce căuta acolo?

– Unchiul nostru i-a angajat pe el și pe doi tovarăși de-ai lui să ne facă felul. Au apărut și ei din întuneric. I-am bătut până i-am lăsat inconștienți.

– Deși erai rănit, ai reușit să-i dobori pe toți trei?

– Eram furios. Încercaseră să-l omoare pe Sebastian. Dacă el moare, Tristan devine duce. Dacă moare și el, eu ajung duce. Nu vreau să fiu duce.

– Cred că ai fi un duce minunat.

El se încruntă.

– N-am nici o îngăduință pentru înalta societate și nici ea n-are pentru mine. Dar, pentru tine, pe de altă parte... Se răsuci spre ea, își strecură mâna pe sub halatul de mătase și îi cuprinse un sân. Pentru tine, am multă îngăduință.

– Nu știu ce să zic. Lucrurile s-au petrecut foarte repede ceva mai devreme.

– Bănuiesc că se vor repeta, murmură el înainte de a se apleca și a o săruta.

De data aceea, el avea gust de căpșune, iar ea nu reuși să se hotărască dacă prefera gustul fructului în locul celui amețitor al băuturii. Cel al băuturii părea să i se potrivească mai bine, pe când celălalt părea mult prea inocent pentru cineva ca el.

Fără să pună capăt sărutului, el îi desfăcu nodul cordonului și îi dădu la o parte halatul pentru a avea acces facil la tot ce își dorea, și se părea că dorea totul. Ea trebui să recunoască faptul că el era un amant atent. Înțelegând deja cum decurgeau lucrurile între un bărbat și o femeie, era conștientă că el și-ar fi putut satisface nevoia fără să-i pese de dorința ei. Deși se gândea că plăcerea ei ar fi mai mare dacă el i-ar permite să participe – să-l ia în brațe, să se urce pe el, să se rostogolească împreună cu el –, nu-i putea reproșa că nu-i oferea totul.

Nu dorea ca mâinile să-i fie din nou imobilizate, așa că se abținu să-l atingă, dar îi era greu, atât de greu să nu-i simtă căldura trupului, moliciunea părului.

El se ridică brusc de pe pat, iar ea își înăbuși un țipăt de protest. Desigur, trebuia să-și dea jos pantalonii. Cât timp el făcu asta, ea își dezbracă halatul și îl aruncă pe podea.

Când se răsuci spre el, îl văzu stând în picioare, arătând magnific în vreme ce flacăra lămpii făcea ca lumina și umbra să danseze pe trupul lui. Ea se ridică în genunchi, se sprijini pe călcâie și pur și simplu se bucură de imaginea lui, a corpului pe care tânjea să-l atingă.

Cu un rânjat diavolesc, el îi făcu semn cu degetul îndoit. Cu ochii măriți, ea se întrebă dacă nu cumva el reușise să-i citească gândurile, să-i afle cea mai profundă dorință: aceea de a împărtăși mai multe cu el.

– La ce te gândești?

– Vino aici.

Ea se trase spre marginea patului și dădu să coboare, dar el o opri punându-i o mână pe umăr.

– Întinde-te pe spate, cu picioarele jos.

Ea se gândi că ar fi extrem de expusă și că, deși el deja îi văzuse tot trupul și o atinsese peste tot, dându-i ascultare urma a se simți vulnerabilă. Dar cum să-l refuze? Se întrebă când anume dorințele și nevoile lui începuseră să fie mai importante decât ale ei. Făcu ce-i ceruse, se întinse pe spate și privi baldachinul.

El își trecu mâinile calde și aspre peste trupul ei, iar ea își aținti privirea în ochii lui. Cel puțin, îi permitea să-l atingă cu privirea.

– Ești perfectă! rosti el.

– Ai grijă că începi să vorbești ca în poeziile pe care le detești.

– Ești mult mai în largul tău cu mine decât am sperat că vei fi.

Era mult mai în largul ei cu el decât se așteptase să fie. Dar simți că în privința lui nu se putea spune nici pe departe același lucru. O, când era vorba despre contact intim, cu siguranță el nu avea nici o reținere în a o pătrunde, dar ea tânjea să-i vadă sufletul, să-i găsească inima.

Îngenunchind, el îi depărtă cu delicatețe coapsele și își îngropă fața în buclele ei fine. Ea suspină extaziată. Își dorea din tot sufletul să-și frece tălpile de spinarea lui, să le pună pe umerii lui. Își lipi limba de buza de sus și se strădui să se concentreze asupra propriei plăceri care se intensifica, în loc să se gândească la ce i-ar putea oferi lui.

El făcea magie cu limba, dându-i ocol și mângâind-o. Of, afurisit, afurisit om! Încântată de senzațiile care o răscoleau, își înfipse degetele în așternut. Fantastic, fantastic! Se întrebă dacă el nu o strica pentru a nu mai fi a altui bărbat. Avea impresia că începea să înțeleagă de ce o femeie era distrusă dacă ajungea în pat cu un bărbat înainte de a se căsători. Oare, după ce cunoscuse un bărbat, o femeie stricăta îl compara mereu pe următorul cu cel de dinainte?

El îi frământă sânii cu mâinile, iar senzațiile ei se triplară, amenințând s-o copleșească, să-i aducă lacrimi în ochi. Era atât de bine! N-ar trebui să îngăduie așa ceva, dar nu mai putea refuza

darul pe care el i-l făcea în clipa aceea, după cum nu putuse refuza perlele.

Când crezu că nu avea să mai suporte, trupul ei se arcui ridicându-se de pe pat înainte de a se prăbuși într-un vârtej de plăcere care o făcu să țipe. Pe sub pleoapele coborâte, îl văzu ridicându-se ca un fel de zeu apărut din dorință, având pe chip o mască a hotărârii, cu nărilor fremătând, cu ochii arzând de dorință – de dorință pentru ea. Cuprinzându-i coapsele, el o trase mai aproape înainte de a o pătrunde cu o singură mișcare fermă.

Era fascinată de mișcarea ritmică a șoldurilor lui, de vâlurirea abdomenului său plat. Îl vedea mult mai clar din acea poziție – încordarea fâlcilor, încheștarea dinților, legănarea părului pe frunte. Mușchii brațelor lui se contractară când o așeză mai bine, când îi ridică picioarele.

Dându-și capul pe spate, el scoase un mârâit înfundat și se mai împinse în ea de câteva ori. Trupul îi era acoperit de o peliculă fină de sudoare. Ochii îi erau strâns închiși, gura întredeschisă, respirația sacadată. Deși i se păru de neconceput, ea se gândi că el nu fusese nicicând mai frumos – într-un mod barbar. Neîmblânzit, necivilizat. Feroce.

Când el deschise ochii în cele din urmă, în ei strălucea victoria unui cuceritor. Trase adânc aer în piept înainte de a ieși încet din ea. Cu picioarele slăbite, ea se trase la locul ei. El se prăbuși pe pat și, încă respirând anevoie, privi baldachinul. Ea se întrebă dacă avea voie să-i pună mâna pe piept și dacă avea să-i simtă inima bubuindu-i cu furie.

Unul din ei trebuia să spună ceva. Dar ea rămase tăcută, ghemuită pe o parte, și pur și simplu se uită la el întrebându-se la ce se gândea.

Ea avea să fie pierzania lui. Era diferită de celelalte. Încercă să se convingă că asta se datora inocenței ei, faptului că era amanta lui și trebuia să fie altfel.

Dar de fapt era vorba de ea, de esența ei, nu de eticheta pe care i-o pusese el pentru a o face mai puțin primejdioasă. Era vorba de modul în care avea încredere în el, de felul în care se deschidea față

de el, de modul neafectat în care îi răspundea. Chiar și acum, era onestă și pură.

Se temea că avea să ajungă să țină la ea. Iar aceea era calea spre dezastru.

Răsucindu-și capul într-o parte, descoperi că ea adormise. Cât de delicat putu, fără s-o deranjeze, luă plapuma și o înveli încet. Ea suspină ușor și se cuibări sub ea.

El simți o durere tăioasă în piept, de parcă inima încetase să-i mai bată. Dorea cu disperare ca ea să se cuibărească lângă el, ca mâna să i se odihnească pe pieptul lui, ca respirația ei să-i unduiască părul de pe trup.

Ce prost era! Trebuia să înceteze cu astfel de gânduri zănatice. Ea nu era altceva decât o utilitate, una foarte încântătoare, desigur, însă nu reprezenta decât modalitatea de a obține ceva, nu acel ceva. Totuși, ea îl distrugea. După ce avea să fi terminat cu ea, avea să-și ia altă metresă. Descoperise că îi convenea să aibă o femeie la dispoziția lui. Când simțea nevoia, ea era acolo.

Problema era – în cazul ei cel puțin – că nevoia apărea tot mai frecvent. Nu-și mai petrecea la club atâta vreme cât trebuia. Își jură că, în seara următoare, nu avea să vină acasă până la miezul nopții.

Urma să recapete controlul asupra sieși, asupra situației.

Capitolul 15

Deoarece, dacă ar fi văzut-o cineva, ar fi crezut că era nebună, Evelyn se strecură afară din casă și ieși în noapte fără să spună nimănui – cu excepția cameristei, care o ajutase să se îmbrace – despre planurile ei. Luminile din grădină nu licăreau, ci erau stinse, astfel că numai luna îi ghidă pașii până la zidul îndepărtat. Când Rafe plecase în după-amiaza aceea, îi zisese că avea să se întoarcă târziu, așa că nu-l aștepta să vină până după miezul nopții.

De obicei, noaptea simțea cel mai acut singurătatea. În timpul zilei, se auzeau huriții trăsurilor și tropotul cailor pe stradă. Auzea zarva oamenilor care treceau pe-acolo, a copiilor care alergau

și râdeau. Dar, după căderea întinericului, se așternea liniștea, totul devenea tăcut, iar ea își petrecea timpul ca un bibelou aflat pe polița șemineului, care aștepta să fie luat și admirat, studiat, atins.

Însă în seara aceea singurătatea era și mai rea, deoarece existau sunete. Atât de multe zgomote minunate! Trăsurile veneau una după alta pe stradă, și, când se uitase pe una dintre ferestrele unui dormitor de la etaj, le văzuse cotind pe lungă alee a reședinței de alături. Vecinii dădeau un bal.

Nu reușise decât să-i întrezărească pe oamenii îmbrăcați în haine elegante. Erau prea departe pentru ca ea să discearnă detaliile. Necăjită, se îndepărtase de geam. Ea nu avea să participe niciodată la o petrecere atât de fastuoasă. Nu avea să primească niciodată invitații. Nu avea să fie niciodată bine-venită în casele decente. Avea să fie întotdeauna o proscrisă, pentru că, oricâte bunuri ajungea să aibă, nu avea să poată schimba niciodată circumstanțele în care se născuse. Iar asta avea să umbrească totul în viața ei.

Din cauză că acele gânduri triste amenințau să pună stăpânire pe ea, se dusesse în dormitorul ei și o chemase pe Lila. O oră mai târziu, în umbrele grădinii, asculta muzica purtată de adierea vântului. Își imaginea că ușile de la terasă erau deschise, îngăduind ca aerul să-i răcorească pe musafirii care valsau pe dușumeaua lustruită. Fu tentată să ia o scară, s-o sprijine de perete și să se uite spre casa vecinilor, dar nu mai era un copil care să nu știe cât de nepoliticos era să spionezi prin găurile din gard. Așa că se limită la a asculta și a-și imagina.

Auzi oameni vorbind, șoapte amestecate cu suspine ușoare. Fără îndoială, plimbări de îndrăgostiți. Iubitele erau acceptabile, amantele, nu. Nu părea deloc corect, dar exista îngăduință când inima era implicată. Muzica se stinse. Îi păru rău, teribil de rău. Poate că avea să angajeze o orchestră care să cânte pentru ea și pentru Rafe, într-o seară. Lui nu părea să-i pese de cum îi chelțuia ea banii. Preocupările lui erau legate doar de ce se petrecea în dormitor.

Acordurile vioaie ale unui vals plutiră peste zidul grădinii. Legănându-se în ritmul muzicii delicate, își ridică brațele așa cum

o învățase instructorul de dans, punându-și o mână pe umărul unui imaginar gentleman înalt, imaginându-și-l punând mâna pe talia ei și strângând-o ușor – secretul împărtășit că exista ceva intim între ei. El îi luă cealaltă mână și începu s-o conducă învârtind-o prin grădină, cu ochii ațintiți într-ai ei, pentru că era prea îndrăgostit de ea ca să se uite în altă parte.

Se înclină într-o parte, se răsuci, iar gentlemanul ei imaginar căpătă formă, o mână solidă cuprinzând-o de talie, o mână caldă cuprinzând-o pe a ei. Rafe! Fără să greșească un pas, el o conduse pe pajiște în perfect acord cu muzica. Ea nu-și amintea când puse-se mâna pe umărul lui. Poate pentru că deja se aflase la înălțimea perfectă ca el să se strecoare sub ea. Susținându-i privirea, Eve îi zâmbi ușor.

– Nu mă așteptam să vii înainte de miezul nopții.

– Nici nu plănuisem să mă întorc până după miezul nopții.

– Și totuși, iată-te!

– Iată-mă!

– Probabil crezi că sunt o găsculiță pentru că dansez în grădină.

– Cred că ești frumoasă când dansezi în grădină, luna luminându-te exact cât să te facă să pari misterioasă. Vocea lui fusese joasă, plină de patimă. Mirosea a tutun și a whisky. Porți rochia roșie.

– Am sperat că nu vei remarca.

– Îți place.

– O iubesc. Naiba să te ia! Ai știut că o s-o port.

El rânji, dinții strălucindu-i ca mărgăritarele în lumina lunii.

– Așa am sperat. Îți vine chiar atât de bine cum mi-am imaginat.

Muzica se opri, și, când începu următoarea melodie – un cadril –, ei continuară să valseze. Era atât de caracteristic lui. Era hotărât să nu se conformeze, ci să facă exact ce dorea, iar el evident prefera să valseze.

– N-am mai dansat niciodată cu un gentleman.

– Nici acum nu dansezi cu unul.

Ba dansa cu unul. El se considera un derbedeu, un om de nimic, dar firele bunătății erau întrețesute în materialul grosier al caracterului său.

– N-am fost niciodată la un bal, îi spuse ea. Cei de alături organizează multe?

– Acesta este primul pe care îl dau la Londra.

– Se pare că au atras mulți oameni.

– Pentru că reprezintă o curiozitate.

– Cine sunt?

El doar clătină din cap și o privi cu intensitate.

– Vrei să mergi?

În dormitor. Acolo ajunseseră să-și petreacă tot timpul, dar, cu toate că era minunat când el era cu ea, Evelyn își dorea uneori mai mult.

– Aș vrea să mai stau câteva minute în grădină înainte să intrăm.

– Mă refeream la bal. Ai vrea să mergi acolo?

Un fior de anticipare o străbătu înainte de a reveni la realitate.

– Și cum plănuiești s-o facem? Să trecem peste zid? Nu te poți duce pur și simplu acolo. Trebuie să fii invitat.

– Am primit o invitație.

Ea aproape că se împiedică de propriile picioare. Strânsoarea lui se întetă în timp ce o ajută să-și recapete echilibrul. Firește că fusese invitat. Era lord. Și, pe deasupra, disponibil. Toate mamele ar fi tăbărit pe el, străduindu-se să-l atragă spre fiicele lor respectabile. Își îndreptă atenția spre zid, gândindu-se la splendoarea de dincolo de el. Era o lume spre care ei abia dacă îi fusese îngăduit să privească. Desprinzându-se de el, se îndreptă spre umbrele mai întunecate. Visase adesea să meargă la un bal, dar prețul acum... Clătină din cap.

– N-ar fi încântați de apariția mea.

– Ba vor fi, altfel vor avea de-a face cu mânia mea. Își trecu un deget peste ceafa ei, apoi peste umărul gol. Evie, dacă vrei să mergi, te voi duce.

În timp ce ea se răsuci spre el, degetul lui rămase pe pielea ei, ajungând în scobitura de la baza gâtului.

– Oamenii vor ști că sunt metresa ta.

– Când vei pricepe că ei nu contează? Nici unul din ei nu contează. În plus, firește că nu vei fi anunțată astfel. Ci ca domnișoara Evelyn Chambers. Faptul că eu te voi însoți probabil că va face câteva sprâncene să se ridice, dar asta va fi din cauza reputației mele, nu a reputației tale. Bărbații care s-au aflat la Wortham în seara aceea

nu vor spune nimic. Nu vor recunoaște public faptul că n-au reușit să obțină premiul cel mare.

Dacă tot urma să aibă o reputație proastă și să-l facă pe Geoffrey să regrete modul în care se purtase cu ea, probabil că seara aceea era la fel de bună ca oricare alta.

– Da, în regulă. Hai să mergem!

Degetul lui coborî pentru a atinge șifonul care începea chiar sub rotunjimile sânilor.

– Roșul este pentru mine. Îți sugerez să te schimbi în rochia mov.

Și ea se gândise exact la același lucru. Rochia roșie era superbă, dar incredibil de scandaloasă cu decolteul ei înspăimântător de adânc. Părea că, dintr-o clipă în alta, sânii aveau să i se reverse din el.

– Vin imediat.

– Stai cât ai nevoie. Știu din surse sigure că acest bal o să dureze o veșnicie.

„Sau cel puțin o să pară de parcă ar dura o veșnicie“, gândi Rafe în timp ce valetul său îl ajuta cât de mult posibil să-și pună ținuta formală. Rafe își încheie singur nasturii vestei din brocard albastru deoarece era nevoie de o dexteritate care îl depășea pe Bateman. După ce termină, Rafe își băgă brațele în mânecile fracului negru pe care acesta i-l ținu.

– Nici nu-mi mai amintesc când v-ați îmbrăcat ultima dată atât de formal, spuse Bateman periind cu pricepere scamele de pe haină.

El își dorea să n-o fi făcut nici acum. Nu știa ce-l apucase de-i zisese lui Eve că avea să o ducă la blestematul acela de bal.

Plănuiise să se întoarcă acasă târziu, dar nu stătuse la club decât o oră până ce se pomenise că se gândea la ea, întrebându-se ce făcea. O găsisese valsând în grădină. Singură. Nici nu-și amintea când traversase pajiștea. Se trezise brusc cu ea în brațe, mișcându-se amândoi în ritmul muzicii.

Atingerea ei era ușoară, atât de ușoară pe umărul lui, încât abia o simțise, acesta fiind motivul pentru care o putuse îndura. Ignorând consecințele, aproape că îi spusese să se țină mai bine de el, să-l apuce strâns cu degetele. Oare avea să fie altfel cu ea? Putea fi ea diferită de oricare altă femeie?

Nu știa. Nu conta. Nu avea să riște.

Pentru că avea prea multe lucrurile pe care nu i le putea împărtăși, se decisese să-i ofere acel bal.

Evelyn se ghemuise adesea în capul scărilor și privise cum conțesa, în rochie de gală, coborâse în hol, unde contele de Wortham o aștepta. Întotdeauna se gândise că tatăl ei era cel mai frumos atunci când o însoțea pe conțesă la un bal sau la teatru. Însă Rafe efectiv l-ar fi pus în umbră pe conte. Când era îmbrăcat în haine de seară, era devastator de minunat. Bănuia că doamnele aveau să se îngheșuie să danseze cu el. La acest gând, fu străbătută de un fior de gelozie. Aveau să fie genul cu care el s-ar însura, și, când asta avea să se întâmple, fără îndoială că el avea să se despartă de ea. Dacă nu, avea să plece ea, deși asta ar însemna să renunțe la tot. Nu avea să-l împartă cu o altă femeie care să-i încălzească patul. Fu tentată să-i spună că se răzgândise, că nu mai voia să meargă la bal. Dar își dorise prea mult timp să participe la o astfel de petrecere pentru a renunța la visul ei. În plus, era posibil să nu mai aibă o altă ocazie.

Reputația ei încă nu era complet distrusă, dar, după ce avea să fie, ușile care nu i se deschiseseră niciodată urmau să fie zăvorâte pentru totdeauna.

Își imaginase mereu încântarea de pe chipul soțului ei când ea avea să coboare scările spre el, dar Rafe nu era soțul ei, iar din expresia de pe chipul lui în vreme ce o aștepta în hol nu se desluși nimic. Doar o studie cu pleoapele pe jumătate coborâte.

Evelyn își dori să-și poată ascunde și ea gândurile la fel de bine, însă bănuia că ochii i se aprinseseră la vederea lui. Deși îmbrăcat în fracul lui negru și cu fiecare șuviță de păr perfect pieptănată, tot părea sumbru și primejdios, un om pe care nimeni n-ar fi vrut să-l întâlnească pe o alee dosnică, în toiul nopții. Umerii lui largi erau frumos conturați de haină. Pantalonii negri îi îmbrățișau picioarele lungi. Își puse mânușile albe. Ale ei urcau până la coate și erau atât de strâmte, încât, până la sfârșitul serii, mâinile aveau să-i fie fără îndoială amorțite. Dar nu-i păsa. A avea să se ducă la o petrecere formală.

Când piciorul ei încălțat cu un pantofior din satin coborî ultima treaptă și atinse marmura din hol, el își luă jobenul de la Laurence și îl puse pe cap. Când ajunse lângă el, Rafe îi oferî brațul. Mai făcuse asta o singură dată, în noaptea în care merseseră prin St. Giles, iar ea presupusese că o făcuse pentru a o proteja. Oare el credea că avea nevoie să o protejeze și în seara aceea? Îi adresă un zâmbet strălucitor înainte de a-și pune mâna pe brațul lui.

– Nu-mi vine să cred că merg la un bal, rosti ea entuziasmată.

– Sunt sigur că îl vei găsi cumplit de plictisitor, spuse el pe un ton glumeț.

– Nimic din ce zici nu-mi va diminua entuziasmul.

Laurence deschise ușa, iar ei ieșiră în noapte. Ea fu surprinsă să vadă că o trăsură îi aștepta.

– Nu este departe, putem merge pe jos, zise ea.

– E suficient de departe.

Un lacheu deschise ușa, iar Rafe o ajută să urce. În vreme ce se așează pe bancheta moale, se gândi că, mergând pe jos, pantofii și poalele rochiei i s-ar fi murdărit, dar faptul că se duceau cu trăsura însemna că aveau să fie nevoiți să stea la lungă coadă formată de cele care soseau. Se temea că, dacă avea prea mult timp de gândire, urma să-și piardă curajul.

Rafe se așează vizavi de ea, însoțit de minunatul parfum masculin de tutun, lemn de santal și bergamote.

– Ai participat la multe petreceri? întrebă ea.

– La suficiente cât să știu că nu-mi plac.

– Atunci, de ce mergem?

– Pentru că n-ar trebui să dansezi într-o grădină, ci într-o sală de bal.

Nimic din ce ar fi putut spune el nu i-ar fi făcut mai multă plăcere.

– Ești sigur că nu se vor supăra că ai adus un oaspete?

– Iubito, vor fi atât de consternați că am sosit, încât n-ar obiecta nici dacă aș intra gol în sala de bal.

Ea râse ușurel.

– Aș îndrăzni să spun că la asta ar obiecta.

El își înclină capul.

– Poate că am exagerat puțin. Arăți minunat, să știi.

Ea își duse degetele la perlele dăruite de el.

– Și tu la fel.

El râse, doar un hohot scurt, care reverberă în jurul lor.

– Vorbesc serios, replică ea puțin ofensată de faptul că el nu părea s-o creadă. Este foarte posibil să fii cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată. M-am gândit la asta chiar din prima seară când te-am văzut. M-am tot uitat pe furiș la tine când vorbeam cu ceilalți gentlemen. Își împleti degetele strâns, sperând ca durerea să o facă să tacă. Nu știi de ce ți-am mărturisit asta. Probabil din cauza nervozității.

– Te asigur că n-ai nici un motiv să fii agitată, dar ar trebui să te avertizez că gazda noastră nu este un bărbat atât de frumos. A fost grav rănit în război. Are cicatrice pe față și poate fi tulburător când vezi prima dată cât de grave au fost rănile.

– Deci este militar, nu lord.

Simți o oarecare ușurare. Nu urma să aibă de-a face cu cei din înalta societate. Dar cum rămânea cu băiețelul? Oare fusese doar în vizită?

– Este duce.

Stomacul ei se strânse.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem.

– N-am avut niciodată impresia că ai fi lașă.

– Nu mă tem, dar nici nu vreau să stârnesc un scandal. Ai spus că este primul lor bal. Nu vreau să li-l stric.

– Nu-l vei strica.

Trăsura se legănă și se opri. Ușa se deschise. Rafe efectiv sări afară, apoi întinse mâna pentru a o ajuta să coboare. Trăgând adânc aer în piept pentru a se liniști, ea își puse palma într-a lui. Degetele lui o cuprinseseră, puternice și hotărâte. Ea coborî și se uită în jur, văzând numeroși lachei grăbindu-se să-i ajute pe oaspeții care soseau. Crezuse că toată lumea venise deja, că ei aveau să fie ultimii, dar se gândi că oamenii veneau și plecau toată noaptea. Casa era poate chiar mai mare decât a lui Rafe. În timp ce el o însoțea pe trepte, ea spuse:

– Ei au un fiu. Uneori, îl aud jucându-se în grădină.

– Are doar doi ani. Doarme deja.

— Pari să-i cunoști foarte bine.

— Nu chiar atât de bine.

Trecură pragul, iar el îi dădu jobenul unui servitor, în vreme ce ea privi prin holul de la intrare. Era superb. Portrete de familie se aflau pe pereți. Chipurile aveau ceva familiar. Presupuse că erau ochii. Toți gentlemanii aveau ochii de un albastru foarte deschis.

Însă, înainte de a apuca să se gândească mai bine, Rafe o conduse într-un coridor unde câteva cupluri așteptau la coadă. Se uitară la el, dar nu spuseră nimic, iar ea se întrebă dacă știa cine era el.

— Crezi că Geoffrey e aici? șopti ea.

— Mă îndoiesc. Când am plecat de la club, era cufundat în jocul de cărți.

Ea se bucură să audă asta. Făcându-și îndoială că s-ar fi luat de ea, deși bănuia că Rafe l-ar fi potolit rapid. Își dori să fi cumpărat câteva perle de prins în păr, dar nu se putuse hotărî să-i cheltuiască banii, să se îndatoreze și mai mult la el.

Apoi, trecură pragul unei uși, iar ei efectiv i se tăie răsuflarea. Era exact așa cum își imaginase. Scările coborau spre un salon enorm. Lumânări licăreau în candelabre. Un perete acoperit cu o oglindă îi reflecta pe oaspeții care se plimbau la marginea ringului de dans. Mulțimea de flori răspândite pretutindeni impregna aerul cu un parfum îmbătător. Tavanul era atât de sus, încât în salon exista un balcon în care cânta orchestra. Vizavi de locul unde se aflau ea și Rafe se vedeau ușile deschise spre terasă.

Aplecându-se, Rafe îi spuse ceva servitorului în livrea care stătea la intrare. Apoi, își puse palma peste mâna pe care ea o ținea pe brațul lui.

— Domnișoara Evelyn Chambers, anunță bărbatul cu o voce atât de bubuitoare, încât ei aproape că îi stătu inima în loc. Lord Rafe Easton.

Ea presupusese că el avea să se prezinte acolo drept lord, dar tot fu surprinsă să-l audă anunțat astfel. Era atât de ușor să uite că el făcea parte din acea lume, în vreme ce ea se afla doar la marginea ei. La baza scărilor, Eve văzu un domn și o lady ridicând deodată capetele și apoi observă chipul cu cicatrice al ducelui. Nici măcar avertizarea lui Rafe nu o pregătise pentru acel mănunchi de piele îngroșată care semăna cu ceara topită și care cobora de sub ochiul acoperit

cu un petic până pe maxilarul bărbatului. Spre deosebire de el, femeia de alături era întruchiparea perfecțiunii, cu ochi de un verde strălucitor și cu păr ca flacăra de roșu. Zâmbi cu căldură în timp ce Evelyn și Rafe coborâră.

Apropiindu-se, Evelyn își dădu seama că ochiul bărbatului avea aceeași nuanță ca ai lui Rafe, precum gheața de pe un lac albastru cristalin. Făcu un mare efort să nu caște gura, să nu se arate stupefiată. Nu dorea ca el să creadă că fața lui o surprinsese, când de fapt de vină era constatarea că era pe punctul de a-l cunoaște pe celălalt frate al lui Rafe. Era convinsă de asta. Dacă ignora cicatricea, se vedea că semăna foarte mult cu bărbatul pe care îl cunoscuse în parc. Se simți pe jumătate tentată să-l lovească pe Rafe cu pumnul în braț. De ce nu-i mărturisise?

După ce se opriră în fața celor doi, Evelyn făcu o plecăciune adâncă.

– Excelențe.

Ducele abia dacă îi aruncă o privire, văzând probabil cu unicul lui ochi mai multe decât vedeau oamenii cu doi.

– Domnișoară Chambers, ne bucurăm să vă cunoaștem, rosti ducesa. Iar tu... Lovi cu evantaiul umărul lui Rafe. Câtă răutate din partea ta să nu ne spui că vii!

– N-am fost sigur că voi reuși să-mi fac timp.

– Dar m-a găsit dansând în grădină...

– În grădina noastră? o întrerupse ducele.

Luată prin surprindere de asprimea tonului, Evelyn clătină din cap.

– Nu, în grădina lui. De partea cealaltă a zidului.

Ducele se uită urât la Rafe.

– Locuiești în monstruoșitatea de dincolo de zid?

– Nu. Domnișoara Chambers locuiește acolo. Eu locuiesc în apartamentul de la club. Acum, vă rog să ne scuzați, dar aud că începe un vals. I-am promis domnișoarei un dans.

Înaintea ca vreunul dintre ei să apuce a spune ceva, el îi cuprinse brațul cu degetele lui lungi și o împinse spre ringul de dans.

– A fost extraordinar de nepoliticos, murmură ea.

– N-am venit aici ca să vorbim. Am venit pentru a dansa.

– De ce nu mi-ai zis la petrecerea cui venim?

– Ce contează? Ai vrut să mergi la un bal, așa că iată-te la un bal. Un dans și plecăm. Bucură-te de el, iubito.

În mulțimea de cupluri care dansau, el o luă în brațe, și începură să se învârtă pe podeaua lustruită. Ea își dori să rămână supărată pe el, dar apoi se decise să lase supărarea pentru mai târziu. Nu înțelegea relația pe care el o avea cu frații lui – de fapt, credea că nu avea cu adevărat o relație. Însă deocamdată se afla la un bal și dansa cu un gentleman frumos. Nu dorea să strice momentul.

– De ce nu i-ai spus că te-ai mutat alături?

În regulă. Probabil că avea să-l strice.

– N-a venit niciodată vorba.

– Poți fi cel mai enervant om...

– Care te-a adus la un eveniment pe care îl disprețuiește, așa că ai putea să te distrezi totuși.

Acele cuvinte alungară toată revolta din ea.

– Chiar îl disprețuiești?

– Doar pentru că îmi amintește de rădăcinile mele și de faptul că au fost smulse cu mult timp în urmă.

– Însă rădăcinile revin întotdeauna la locul lor, nu-i așa? Se întorc în sol.

– O, micuța mea filosoafă, nu-ți dai seama că și ei sunt la fel de nemulțumiți ca mine de faptul că am venit aici? Mulți dintre acești domni îmi frecventează clubul. Îmi datorează mulți bani. Câtiva își petrec vremea cu fetele mele. Le cunosc cele mai murdare secrete.

– Care domni?

El îi zâmbi sarcastic.

– Vrei să mă faci să nu mai fiu un bun păstrător de secrete?

Muzica se opri, iar Evelyn fu cuprinsă de dezamăgire. Urmau să plece. Presupuse că ar trebui să fie recunoscătoare pentru timpul petrecut acolo. Numai că el nu o luă de pe ringul de dans, iar, când se auziră acordurile altui vals, Rafe o conduse din nou. Ea îi zâmbi. În ciuda îmbufnării și a văicărelilor lui, se îndoia că avea s-o ia de-acolo și s-o ducă acasă atât de repede cum spusese. El avea să-i ofere această noapte, iar ea urma să danseze până se sătura. Era sigură de asta.

– Madame Charmaine mi-a zis că tu și frații tăi sunteți cunoscuți în Londra doar de trei ani. Cu siguranță, ai clubul de mai mult timp.

– L-am luat când aveam șaptesprezece ani, dar am folosit numele Rafe Weston.

– Inteligent. Est. Vest. Dar nu te-a recunoscut nimeni?

– Aveam zece ani când noi... am dispărut, după cum cu atâta delicatețe s-a exprimat lumea. Nimeni nu ne-a căutat. Nimeni n-a încercat să ne găsească. Povestea cea mai populară a fost că ne-au mâncat lupii. Lupii, Evie! Poate pe unul dintre noi, dar pe toți trei? Ceilalți doi în nici un caz n-ar fi stat să aștepte să fie devorați. Totuși, oamenii asta au crezut.

Păru incredibil de ofensat. Ea se gândi că nu-l putea învinovăți pentru asta.

– Dar, cu siguranță, după ce v-ați întors, s-au bucurat să vă vadă.

– Nu atât de tare cum ai crede. Unchiul își făcuse prieteni. Noi nu eram foarte stilați, iar asta nu e lumea în care am crescut. Mă simt mult mai în largul meu în St. Giles.

Ceea ce ei i se păru foarte trist. El ar fi trebuit să se simtă în largul lui acolo. Ea n-ar trebui să-i ceară să mai rămână după acel dans. Așa că se decise să profite de cele câteva prețioase momente rămase. Cu o lună în urmă, cu o săptămână în urmă, s-ar fi uitat în jur, ar fi admirat acele rochii frumoase, i-ar fi privit pe gentlemanii bine îmbrăcați. Ar fi studiat coafurile și bijuteriile. S-ar fi uitat la orchestra care cânta, la flăcările licărind în candelabre. Acum, se concentra doar asupra lui. Asupra felului în care ochii lui de un albastru ca gheața rămâneau ațintiți în ai ei, asupra arcuirii gurii lui, pe care își dorea atât de mult s-o vadă zâmbind. Asupra apăsării mâinii lui pe talia ei. Asupra delicateții cu care îi ținea mâna. Asupra senzației din palma ei pusă pe umărul lui puternic. Asupra focului din ochii lui. În ei văzu că noaptea urma a se sfârși cu extazul de care se vor bucura în patul ei. Nu-și dorise niciodată să fie metresă, dar recunoștea că voia să fie cu el.

Când ultimele acorduri se stinseră, ea știu că avea să și le amintească întotdeauna, alături de darul pe care i-l făcuse el: ocazia de a valsa într-o sală de bal.

– Cred că ar trebui să plecăm acum.

El o privi cu intensitate și încuviință repede din cap. Apoi făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată. Își împleti degetele cu ale ei. Acel gest păru aproape la fel de intim precum împreunarea lor în pat. Croindu-și drum prin mulțime, el o conduse pe lângă cuplurile de pe ringul de dans până când ajunseră la margine. Mâna lui o strânse mai tare pe a ei când în calea lor apărură Lord Tristan și Lady Anne. Lord Tristan zâmbi larg.

– Am auzit că sunteți aici. Mă gândeam că noi doi am putea să bem un pahar în bibliotecă.

– Noi tocmai plecam.

– Atât de repede? întrebă Lady Anne, vizibil dezamăgită. Se uită la Evelyn. Am crezut că ne-am putea plimba puțin. Avem atât de multe în comun.

Evelyn nu prea știa ce să-i răspundă.

– Nu sunt sigură că avem.

– Amândouă suntem la brațul unui Lord Pembroke. Mi se pare ceva foarte interesant. Am putea să discutăm despre asta. Nu te superi, Rafe, nu-i așa?

– Un singur pahar, rosti Tristan. Doar de politețe.

– Nu sunt renumit pentru politețea mea.

– Nu fi încăpățânat. Nu-ți cerem decât cinci minute.

Evelyn nu dori să intervină, fiind o treabă între Rafe și frații lui, dar nici nu dorea ca o seară minunată să fie stricată pentru toată lumea doar fiindcă el îi dăruise un dans într-o sală de bal. Îi strânse mâna. El își coborî privirea spre ea și zâmbi.

– Dacă dorești să te duci, eu mă voi simți foarte bine cu Lady Anne.

El suspină profund.

– Nu vreau, dar presupun că doar câteva minute de întârziere n-au ce rău să facă. Degetele lui se desprinseseră de ale ei. Nu lipsesc mult.

Ea îl privi îndepărtându-se alături de fratele lui. Aveau siluete frumoase, amândoi fiind înalți, cu umeri largi și cu părul negru strălucind în lumina lumânărilor. Observă că oamenii întorceau capetele după ei pentru a-i privi.

– Atrag atenția oriunde se duc, rosti Lady Anne.

– Da, am auzit că reprezintă o curiozitate.

– O, și asta, dar cred că mai ales fiindcă sunt diabolic de frumoși și au un mers ce trădează siguranță de sine. Îi intimidează pe mulți.

Da, Evelyn își dădea seama de asta.

– Ai vrea să mă însoțești pe terasă, să respirăm puțin aer curat? întrebă Lady Anne.

Evelyn fu surprinsă de invitație. Era evident că Lady Anne nu înțelegea pe deplin rolul ei în viața lui Rafe.

– Ești foarte amabilă, dar...

– Nici să nu te gândești să mă refuzi. Își strecură brațul pe după al lui Evelyn și porni spre ușile deschise. Știu cum este să fii o curiozitate. Am fost în doliu vreme de doi ani după moartea logodnicului meu. Când, în cele din urmă, am revenit în societate, toată lumea îmi analiza comportamentul. A fost foarte enervant. Cred că avem tendința de a judeca mult prea mult.

Pășiră pe mozaicul de-afară și se îndreptară spre balustrada care mărginea terasa. De-acolo, Evelyn zări în depărtare acoperișul casei lui Rafe. Zidul de cărămidă, copacii și tufșurile o împiedicau să vadă curtea de alături, iar faptul că ambele case erau înconjurate de minunate grădini mari făcea ca distanța dintre ele să fie considerabilă.

– Nu-mi vine să cred că aceea este casa lui Rafe, spuse Lady Anne. Noi n-am știut.

– Eu locuiesc acolo. Chiar n-ar trebui să te împrietenești cu mine.

– De ce? Pentru că ești amanta lui? Nimeni nu este perfect pur. Te-ai simți mai bine dacă ai ști că eu și Lord Tristan am fost amanți înainte de a ne căsători?

Evelyn își dădu seama că ochii i se măriră. Din fericire, reuși să nu caște gura.

– Îți spun asta, începu Lady Anne, fiindcă îmi dau seama ce însemni pentru el. Am fost nepoliticoasă și v-am urmărit în timp ce dansați. Cred că ține la tine, așa că vreau să te simți în largul tău cu noi.

Evelyn o privi chiorâș.

– Sunt foarte sigură că habar n-am despre ce vorbești.

– Rafe este un singuratic. Și totuși, iată-te! Alături de el.

– Nu e ce crezi, o asigură Evelyn.

Nu putea risca să creadă că ar putea fi mai mult deoarece știa că el i-ar putea frânge foarte ușor inima.

– Atunci, iartă-mă. Sunt o romantică. A, uite, Mary vine spre noi. Îi cunoaște pe lorzii Pembrook mai bine decât oricare dintre noi. A crescut alături de ei.

– Nu mai sunt băieții pe care îi cunoșteam, rosti ducesa alăturându-li-se. Dar sunt foarte bucuroasă că Rafe se află aici, în noaptea asta. Zâmbi. Bănuiesc că ție ți se datorează asta.

– Am vrut doar să dansez.

– Ei bine, poate că veți mai dansa înainte de plecare. Sebastian nu-l va reține prea mult, dar, pentru că Rafe n-a mai trecut de mult pe la conac când Sebastian era aici, n-a putut rata ocazia de a sta de vorbă cu el.

– Am înțeles că s-au despărțit în copilărie.

– N-au avut de ales.

Iar Mary începu să-i spună povestea.

– De când locuiești acolo? întrebă Sebastian.

Se aflau în biblioteca frumos mobilată și ticsită cu cărți. Se așeză pe marginea biroului. Tristan se tolăni într-un fotoliu aflat în apropiere, iar Rafe se sprijini de polița șemineului. Fiecare avea în mână un pahar cu whisky.

– Am luat-o cu trei ani înainte ca tu să vii să locuiești aici. Rafe ridică din umeri. Mi-a îngăduit să-l supraveghez pe unchiul nostru.

– De ce nu ne-ai spus? Toată lumea crede că Lord Loudon locuiește acolo, deși nu mai stă în oraș de ani de zile, din câte am înțeles.

– N-am vrut ca unchiul să știe că stăteam acolo, așa că eu și Loudon am încheiat tranzacția foarte discret. I-am plătit o sumă anuală pentru a pretinde că acea casă încă îi aparține. Faptul că nu mai vine în oraș înseamnă că nimeni nu-l vizitează, așa că nimeni n-a aflat.

Totuși, bănuia că de-acum nu mai trebuia să-l plătească.

– Dar ai fi putut să ne zici, insistă Sebastian.

– După cum am spus, în mod normal locuiesc la club. Este doar o casă. În plus, nu consider că proprietățile mele sunt treaba voastră.

Și nici nu dorea ca Sebastian să apară la el când i se năzărea și să se amestece în viața lui, și se temuse că exact asta ar fi făcut dacă

ar fi știut că sunt vecini. În plus, îi plăcea ca oamenii – chiar și frații lui – să știe cât mai puține despre el.

– Cât de bogat ești? întrebă Tristan.

– Fac pariu că sunt mai bogat decât tine.

– Iar femeia cu care ai venit în seara asta..., începu Sebastian.

– Domnișoara Chambers.

– Este metresa ta?

– O spui de parcă ai dezaproba asta. Având în vedere scandalul care a dus la căsătoria ta, mi-aș reconsidera tonul dacă aș fi în locul tău.

– Nu te învinovățesc. Pur și simplu, încerc să înțeleg...

Trecându-și mâna prin păr, își strâmbă peticul de pe ochi și se încruntă când îl aranjă la locul lui. Rafe nu se gândise că, după atâta vreme, fratele lui încă nu se obișnuise pe deplin cu schimbările aduse de război.

– De ce trebuie să păstrezi distanța asta între noi, să fii atât de secretos? Ești fratele nostru. Nu ți-om fi fost alături timp de doisprezece ani, dar îți putem fi alături acum.

– Acum nu am nevoie de voi.

– Un om are întotdeauna nevoie de familia lui, murmură Tristan privind în paharul său.

– Nu aveți de ce să vă simțiți ofenșați. Am fost pe cont propriu...

– Cu toții am fost pe cont propriu.

– Nu așa cum am fost eu. Sebastian și-a avut camarazii de arme, tu ți-ai avut echipajul de pe vas. „Eu n-am avut pe nimeni. Am fost complet singur.“ Nu vreau să discut despre asta.

– Vreau să știu cum a fost viața ta, ce s-a întâmplat câtă vreme am fost plecați, zise Sebastian.

Rafe clătină din cap.

– Nu, Sebastian, nu vrei.

Sebastian bău restul de whisky din pahar.

– Am citit în ziar lucruri foarte urâte despre unele dintre casele de copii și despre condițiile de-acolo. Ai fost bătut?

– Ce contează?

– Deci ai fost bătut.

Rafe suspină.

– Te simți mai bine știind asta? Cel puțin, nici una din bătăi nu mi-a lăsat cicatrice. Tristan nu poate susține același lucru.

– Nu te-aș fi lăsat acolo dacă aș fi știut ce se petrecea cu adevărat între pereții ăia. Am crezut că este un loc unde au grijă de orfani și de copiii abandonati. Nu că îi abuzează.

Rafe nu dorise niciodată ca frații lui să știe cât de mult suferise. Faptul că nu se putuse apăra, că nici măcar descendența sa, de care fusese atât de al naibii de mândru, nu avea nici o însemnătate acolo îl făcuse să se simtă slab. Ba chiar înrăutățise lucrurile, pentru că nimeni nu-l credea. Toți cei de-acolo nu făcuseră decât să-i întărească bănuiala că frații lui îl lăsaseră acolo pentru că era necorespunzător, fiindcă nu-i putea ajuta cu nimic să scape. Fiind incapabil să-și poarte singur de grijă, era o povară.

– Sincer, nu văd nici un rost pentru această discuție. Nu face decât să aducă la suprafață ceva ce este mai bine să rămână îngropat.

Sebastian îl studie preț de câteva clipe, timp în care Tristan cerceța conținutul paharului său.

– Cum dorești, spuse Sebastian în cele din urmă. Nu vom vorbi despre trecut. Dar putem să ne ocupăm de viitor. Vreau ca fiul meu să te cunoască, să-și cunoască ambii unchi, să înțeleagă ce moștenește, să știe că asta se datorează doar faptului că tu și Tristan ați fost dispuși să luptați alături de mine pentru a ne redobândi drepturile din naștere. Trebuie să înțeleagă pe deplin moștenirea care îi este transmisă.

Rafe aproape că replică: „Nu, nu trebuie. În orice caz, nu moștenirea de la mine“. În schimb, spuse:

– După ce am plecat – „scăpat“ – din casa aceea și am ajuns la Londra, nu tot ce am făcut a fost legal.

– Ai impresia că lucrurile pe care le-am făcut eu au fost? Întrebă Tristan. Am fost în marina militară a Maiestății Sale. Am fost pe un vas al cărui căpitan considera că trebuie să respecte legea doar când se afla pe uscat și doar când avea chef. Pe vasul lui, el era Dumnezeu. Nu întotdeauna obțineam ce voiam pe căi cinstite.

– Dar cum a fost când ai ajuns tu căpitan pe nava ta?

Tristan clătină lichidul din pahar.

– O navă pe care am câștigat-o la cărți. Dacă vrei să știi adevărul, am trișat ca s-o obțin. Pentru că o doream cu disperare, doream să dețin eu controlul. Ideea este că toți am făcut lucruri pe care trebuie să le acceptăm, dar măcar trăim ca să le putem accepta. Eu, unul, sunt bucuros pentru asta. Chiar și să mă cert cu tine este mai bine decât să nu fii aici ca să ne putem contra.

Rafe se uită la Sebastian.

– Întotdeauna vorbește atât de mult?

– Mă tem că da, dar, din când în când, spune ceva ce merită auzit.

– N-ar fi trebuit să îndur povara acestei conversații dacă tu n-ai fi fost atât de prost dispus. Din cauza ororilor cu care s-a confruntat în război, adăugă Tristan pentru Rafe. În orice caz, nu se poate spune că am avut vieți plictisitoare. Poate că ar trebui să considerăm că unchiul ne-a făcut o favoare.

– Nu! mârâi Sebastian în timp ce Rafe rosti:

– Niciodată!

Tristan păru foarte încântat de sine, de parcă tocmai dovedise că, în ciuda diferențelor dintre ei, aveau și lucruri în comun.

– Haide cu noi pe iaht, vineri.

Rafe răspunse reticent:

– O să mă gândesc.

– Ei bine, facem progrese. Tristan își termină băutura și se ridică. Acum, domnilor, vă rog să mă scuzați, dar trebuie să dansez cu soția mea.

Rafe îl urmări ieșind din cameră, apoi își puse paharul pe polița căminului.

– Și eu ar trebui să plec.

– Nu este atât de neafectat cum pare, rosti Sebastian. Știai că l-am vândut?

Rafe nu știuse, dar, înainte de a apuca să răspundă, Sebastian continuă:

– Pentru o pungă de bani, ca să-mi pot cumpăra brevetul militar. N-a zis nici un cuvânt. După ce am ajuns pe chei. Pur și simplu, a rămas acolo stoic și tăcut. Asta o să mă bântuie mereu.

– Spre deosebire de mine, care m-am smiorcăit și m-am milogit.

– Tu aveai doar zece ani. Mi s-a sfâșiat inima să te las acolo, dar n-aveam de ales decât între a te duce la casa de copii și a te lăsa

la țigani. N-am știut cum altfel să te protejez. Iar pentru suferințele pe care bănuiesc că le-ai îndurat și în ciuda lucrurilor rele pe care bănuiesc că a trebuit să le faci, sunt extrem de mândru că ești fratele meu. Nu doar că ai supraviețuit, dar te-ai descurcat foarte bine în viață.

Rafe nu știu ce să spună, cum să răspundă.

– Trebuie să mă duc să văd ce face Evelyn.

– Atunci, du-te.

Rafe ajunsese la jumătatea camerei când se opri și rosti peste umăr:

– Ești un om mai bun decât mine. La fel și Tristan.

Doar atât îi putu oferi fratelui său deocamdată, dar poate că era un început.

Capitolul 16

Ea era deja în cămașa de noapte când îl auzi ieșind din dormitorul lui. Se așteptă să vină la ea, dar, în schimb, îi auzi pașii îndepărtându-se pe coridor, sunetul lor stingându-se în timp ce el coborî scările. Se gândi să se bage în pat, dar hotărâse că povestea asta cu amanta presupunea mai mult decât ce se întâmpla în așternut. N-o fi vrând el să fie așa, dar era. Din cine știe ce motiv, se înstrăinase de frații lui, și, cu toate că nu voia să recunoască, asta îi provoca o mare durere.

Își luă halatul, îl îmbrăcă și legă strâns cordonul în talie înainte de a ieși din cameră și a porni pe urmele lui. Poate că se dusesse la club, dar ea spera să nu fie așa. Știa că era locul unde el își găsea alinarea, deși Eve își dorea ca ea să fie cea care să-l poată alina. Nu știa cu certitudine când ajunsese să țină atât de mult la el. Era încăpățânat, cu toane și nu avea nici măcar un strop de frivolitate în el, dar, cel puțin deocamdată, era al ei.

Până se sătura de ea, intenționa să aibă un rost în viața lui, nu doar să arate bine și să fie la dispoziția lui când dorea să-și satisfacă dorința carnală. Deoarece era trecut de miezul nopții, servitorii dormeau deja, așa că deschise singură ușa bibliotecii, fără a ști cum

de avea certitudinea că urma să-l găsească acolo – admitând că încă era acasă.

Era. Îmbrăcat într-o cămașă lejeră de olandă și cu pantaloni, se sprijinea cu un braț pe polița căminului, în vreme ce în mână cealaltă avea un pahar aproape gol. Privea în șemineu, unde focul era stins. Întoarse capul și se uită la ea cu pleoapele pe jumătate coborâte.

– Du-te la culcare, Evie. Nu te voi deranja în noaptea asta.

Stomacul ei se strânse dureros, iar pieptul i se umplu cu o tristețe care aproape că îi frânse coastele. Oare asta credea el despre ce se întâmpla între ei – că atunci când venea la ea o deranja? Oare țipetele ei de plăcere nu însemnau nimic? Nu înțelegea că ajunsese să țină la el? Oare ea chiar nu însemna absolut nimic pentru el?

Se apropie de masă, scoase capacul unei carafe și o ridică.

– Ce faci? întrebă el.

– Simt nevoia să beau ceva.

Își turnă într-un pahar. Cu carafa în mână, se apropie de el și îi turnă puțin lichid chihlimbărie în pahar. Simți privirea lui întrebătoare ațintită asupra ei, dar nu îndrăzni să se uite în ochii lui. Ar fi putut-o îndepărta cu ușurință de la scopul ei. Puse carafa la loc pe masă, își luă paharul și se așeză într-un fotoliu din apropiere, cu picioarele strânse sub ea. Își ridică paharul.

– Noroc!

Bău o înghițitură mică și lăsă căldura să o cuprindă, să-i dea curaj.

– Să știi că ei n-au vrut să te părăsească.

El scoase un râset gătuț.

– Știu.

Își îndreptă din nou atenția spre șemineul gol.

– Înțeleg că asta nu face să-ți fie mai ușor. Faptul că știi, îl lămurește. Când eram mică, iar mama încă trăia, contele venea să ne viziteze. Ori de câte ori el pleca, ea stătea la geam și plângea câteva minute. Apoi, se oprea, își ștergea nasul cu batista de mătase și spunea: „Nu vrea să ne părăsească, Evelyn, dar nu are încotro. E vorba de datorie și de celelalte prostii de genul ăsta“. Eu mă gândeam că trebuia să existe ceva care să-i permită să rămână, iar apoi, mama a murit, iar eu am putut sta cu el.

El își întoarse brusc capul, străpungându-i sufletul cu privirea.

— Nu din cauza ta a murit mama ta.

— Știu, dar tot a fost o prostie să mă gândesc la asta. Crezi că lor le-a fost mai ușor decât ție?

— Nu. Atenția lui se îndreaptă din nou spre șemineu. Dar nu cred că vreunul din ei a fost nevoit să facă ce am făcut eu pentru a supraviețui.

Ea mai luă o înghițitură de scotch înainte de a-și cuprinde picioarele cu brațele.

— Ce ai făcut, Rafe?

El clătină încet din cap.

— Nu vrei să știi, Evie.

— Mai faci și acum asemenea lucruri?

— Nu. Se uită urât la ea. Categorie nu!

— Atunci, poate că nu contează.

Mai luă o gură de băutură. Era uimitor cât de relaxată devenea.

— Crezi că ar fi chiar atât de groaznic să mergem pe barca fratelui tău?

— Iaht.

Ea chicoti, apoi deveni serioasă.

— Soțiile lor par foarte drăguțe. Știai că...? Își privi paharul și se încruntă. O, e gol!

Cu pași lungi, el se apropie de masă, luă carafa și îi turnă încă o porție de băutură. Se așază pe fotoliul aflat în fața ei.

— Ce să știu?

Coborându-și vocea de parcă astfel dezvăluirea unui secret nu mai era atât de gravă, ea rosti:

— Lord Rafe și Lady Anne au fost intimi înainte de a se căsători.

— Da, știu. Toată Londra știe. Deși el a negat mai târziu, cred că toată lumea și-a dat seama că negarea lui era o minciună spusă din dorința de a o proteja, cu toate că era mult prea târziu.

— O! Gânditoare, bău o gură zdravănă de scotch. Atunci, de ce me-trelele sunt văzute cu ochi răi? Dacă și alții o fac fără a fi căsătoriți.

— Probabil fiindcă este vorba despre iubire.

— Tu ai iubit vreodată pe cineva?

Uitându-se la el peste buza paharului, luă o altă înghițitură. Era o chestie nostimă, dar, cu cât bea mai mult, cu atât dorea să bea și mai mult.

– Pe tata. Pe mama n-am cunoscut-o. A murit la nașterea mea.

Își trecu degetul mare peste buza de jos, o buză pe care ea își dorea s-o sărute. Oare ce-ar face el dacă ea s-ar ridica, s-ar apropia de el, s-ar apleca și i-ar acoperi gura cu a ei?

– Presupun că ea a fost prima persoană pe care am omorât-o.

Cuvintele lui pătrunseră lent prin amețeala ei letargică.

– Poftim? Nu. Nu-i vina ta că a murit. Așa a fost să fie.

– A născut gemeni, dar n-a murit. Atunci, cu mine de ce a fost atât de dificil? Nu cred că tata m-a învinovățit, dar eu totuși mă gândesc uneori la asta.

– N-ar trebui. Nu așa. Sunt sigură că ea te-a iubit. Ar fi vrut să fi fericit.

El chicoti în surdină.

– După toate câte ți s-au întâmplat, cum poți să rămâi atât de afurisit de optimistă?

– Nu prea mi-ar fi plăcut să fiu altfel. Își miji ochii. Nu mai bea. Începi să gândești înțețosat.

El zâmbi, iar ea se gândi că era un zâmbet adevărat, însă îi era atât de greu să-l vadă. Camera începea să se întunece pe la margini, iar ei îi era cumplit de greu să-și țină ochii deschiși.

– Cred că privirea ta e înțețosată, rosti el, iar ea ar fi putut jura că deslușise amuzament în vocea lui.

– Cine este cealaltă persoană pe care ai ucis-o? Ai zis că mama ta a fost prima.

– Nu știu cum îl chema.

– Bănuiesc că a meritat-o. Altminteri, nu l-ai fi ucis.

El își înclină capul într-o parte, parcă pentru a o vedea mai clar.

– Nu ești îngrozită?

Ea se strădui să clatine din cap cu fermitate, deși acesta părea a dori să se legene din proprie inițiativă.

– Și eu am vrut să-l omor pe Geoffrey, cu toate că nu merita cu adevărat. Dar cred că ar fi trebuit să-l pocnesc.

– Dacă dorești, pot aranja asta.

Ea auzi un hohot de râs. Deoarece gura lui era închisă, presupuse că era al ei.

— Am decis că de fapt îmi pare rău pentru el. Este un om slab, nu de admirat. Nu merită efortul de a-i trage o palmă. În plus, nu cred că mă pot ridica din fotoliu.

— Da, am presupus asta când ai scăpat paharul.

Ea își privi mâna, degetele.

— Îl țineam în mână, nu?

— Cred că te-ai cherchelit.

Ea își ridică privirea și îl văzu aplecat deasupra ei. Își ridică mâna și își trecu degetele peste buzele lui.

— Îți place de mine?

— Foarte mult. Țasta-i ghinionul tău. Am crezut că mă voi sătura de tine până acum.

— Și eu am crezut asta. Nu cred că tu te apreciezi prea mult.

— Iar tu, scumpa mea, te-ai îmbătat.

O ridică în brațe, iar ea își puse o mână pe umărul lui.

— N-o să te îmbrățișez, dar așa este ca și cum am valsa. Îmi place valsul.

— O să te mai duc la bal.

Ea era vag conștientă de pașii lui lungi care îi purtau afară din bibliotecă.

— Mi-ar plăcea să mergem pe barca fratelui tău.

— Va trebui să-l numești iaht.

— Așa voi face, promit. Mergem?

— Nu știu. Nu m-am decis încă.

— Ai o monedă? Întrebă ea.

— Ce legătură are?

— Ai o monedă? Insistă ea.

— Da. Cea pe care ai mai folosit-o.

— Atunci, lasă-mă jos.

— O să cazi în nas.

— Nu, n-o să cad. Pune-mă jos.

El făcu așa cum îi ceruse, iar picioarele ei atinseră marmura rece. Se aflau în holul de la intrare. Ea se clătină puțin înainte ca el să-și pună mâinile pe umărul ei și să o ajute să-și găsească echilibrul.

– În regulă, scoate moneda. Tu vei da cu banul. Cap înseamnă că mergem pe iaht, pajură, că nu. De acord?

– Nu cred în a lăsa soarta...

– Ai încredere în mine. Ești de acord cu variantele pe care le-am propus?

El o privi cu ochii mijiți.

– De acord.

– Arunc-o în sus, dar nu te uita când aterizează.

– Atunci, de unde voi ști...?

Ea își puse degetele pe buzele lui.

– Nu te gândi la asta. Doar fă cum îți spun. Se strădui să se concentreze asupra feței lui, asupra ochilor lui. Arunc-o!

El o aruncă, apoi moneda căzu învârtindu-se.

– Nu te uita, rosti ea ridicând mâna astfel încât el să nu poată vedea moneda căzând cu un clinchet pe marmură, rostogolindu-se și căzând pe o parte. La ce te-ai gândit în acea fracțiune de secundă de dinainte să se oprească?

– Că e ridicol.

El dădu să se urnească, dar ea îl opri punându-și o mână pe brațul lui. El se uită urât la ea. Fusese o vreme când asprimea privirii lui ar fi făcut-o să se retragă speriată la etaj, dar asta înainte de-a ajunge să-l cunoască.

– Tata m-a învățat că, atunci când dai cu banul, există întotdeauna o fracțiune de secundă, chiar înainte să aterizeze, când te gândești că este fie cap, fie pajură. Acea e clipita în care știi cu adevărat ce vrei să fie. Așa că spune-mi la ce te-ai gândit. Am văzut în ochii tăi. Știu că te-ai gândit fie la una, fie la alta.

– În prima seară când ai venit aici, ai dat cu banul.

– Da, dar nu ți-am spus că, dacă va cădea cap, voi rămâne aici. De fapt, pajura însemna să rămân, așa că te-am mințit când am zis că era cap. Dar, vezi tu, asta-i frumusețea. Nu contează cum cade. Ce contează este cum ai sperat tu că o să cadă. Iar acesta e răspunsul. Deci, ce ți-ai dorit, Rafe?

– Nu contează ce mi-am dorit. O ridică în brațe. O să mergem pentru că o să mă tot bați la cap dacă nu ne ducem.

Brusc epuizată, ea își sprijini capul pe umărul lui.

– Când te-am mai bătut eu la cap?

Rafe o puse cu blândețe pe pat și îi desfăcu cordonul halatului. Ea abia dacă se mișcă în timp ce el i-l scoase. Acoperind-o cu plapuma, se simți incredibil de tentat să se strecoare alături de ea. Dar trecuseră ani de zile de când nu mai suporta greutatea unei plăpumi pe trupul lui.

Ea nu-l cicălea, nu se văicărea. Cu cât o cunoștea mai bine, cu atât mai clar își dădea seama că ea n-ar fi sfârșit în St. Giles, cum presupusese el inițial. Ea avea o hotărâre, o forță a voinței care ar fi făcut-o să găsească o cale de a evita mahalaua. Rămânând cu el, alesese calea cea mai simplă, dar fusese și cea mai inteligentă alegere. Cu atât mai inteligentă cu cât îl făcuse să creadă că soarta decisese, când de fapt ea o făcuse. Se afla acolo pentru că ea hotărâse să rămână. Ceea ce însemna că, la fel de bine, ar fi putut alege să plece.

Îl trecură sudorile. Nu-i păsa dacă ea pleca. Ea nu însemna nimic pentru el. Nu-i plăcuse să danseze cu ea. Nu fusese încântat s-o vadă în roșu. Nu era bucuros că ea acceptase să poarte perlele de la el. Era pregătit s-o părăsească, să-și vadă de treburile lui. Totuși, stătea acolo, privind-o cum dormea, gândindu-se că merita un bărbat care s-o țină strâns în brațe, răsufierea lui mângâindu-i gâtul în timp ce ea dormea.

Și se pomeni dorindu-și cu disperare să poată fi el acel bărbat.

După ce stinse lampa, ieși din cameră și se întoarse în holul de la intrare. Moneda încă era pe dușumea, pajura făcându-i cu ochiul. Tatăl lui îi dăduse moneda, într-o dimineață vântoasă. „Du-te în sat și cumpără niște bomboane cu mentă. O să le mâncăm diseară, când îți voi spune povești despre vânătorile noastre.” Apoi tatăl lui încălecă pe calul său și se duse la fratele lui mai mic, Lord David. Rafe nu mai ajunsese la magazinul de dulciuri. Fusese o zi rece, așa că se tolănise lângă șemineu și se jucase cu un cal din lemn pe care îl furase de la Tristan. Nu-i plăcea să se ducă singur în sat. Plănuise să-l convingă pe tatăl lui să meargă împreună, după ce avea să se întoarcă.

Însă doar unchiul lui venise. Servitorii fuseseră trimiși să-l aducă pe tatăl lui și să omoare calul care îl azvârlise din șa.

Rafe frecă moneda între degete. Nu știa de ce o păstrase atâția ani. De nenumărate ori, ar fi putut-o folosi pentru a-și cumpăra mâncare cu care să-și umple stomacul. Însă o păstrase.

Nu ar fi recunoscut niciodată față de Eve, dar sperase să cadă cap. În acea fracțiune de secundă de dinainte de a ateriza, mintea lui șoptise: „Cap!“ Oricât de mult detesta să recunoască, era curios în privința iahtului pe care îl avea Tristan. Rafe fusese dezamăgit că Tristan își vânduse vaporul înainte ca el să aibă ocazia de a naviga. Dacă nu și-ar fi evitat frații, dacă nu s-ar fi izolat...

Adânc în sinea lui, știuse mereu că ei nu avuseseră de ales când îl părăsiseră. Dar mai știa și că, dacă ar fi fost mai puternic, mai deștept, mai rapid, poate că l-ar fi luat cu ei. Calitățile care îi lipsiseră îi siliseră să-l abandoneze. Era sătul să se agațe de trecut. Totuși, era atât de al naibii de greu să se desprindă de el.

Capitolul 17

În seara următoare, stând în umbra balconului, Rafe decise că avea să rămână la club până în zori. Asta pentru că dorea cu atâta disperare să fie cu Eve. Această nevoie de ea pe care o simțea...

Clătină din cap. Nu avea nevoie de nimeni. Doar de el. Învățase această lecție foarte curând după ce ajunsese la Londra. Prindea totul din zbor. După ce i se predă o lecție, o știa pe dinafară. Îi oferea lui Eve prea multă putere, îngăduindu-i să aibă prea multă influență asupra lui. Oare el chiar voia să se ducă pe iahtul lui Tristan? Sau ea era cea care dorea, iar el nu voia decât să-i facă pe plac? Când altcândva dorise să facă altcuiva decât sieși pe plac?

Nu-i plăcea micul ei joc de-a datul cu banul. Credea că știa și singur ce voia. Dacă ea dăduse cu banul, ar fi trebuit să se lase în voia sorții. N-ar fi trebuit să rămână cu el. Soarta îi spusese să plece.

În cele din urmă, avea s-o facă. Toată lumea o făcea. Toți plecau.

Cu excepția lui Wortham, din câte se părea. Omul pierdea cu o viteză fantastică.

– Cât datorează?

– Opt mii de lire, rosti Mick din spatele lui.

Rafe se încruntă.

– Ce idiot!

– Crede că, până la urmă, cărțile vor cădea în favoarea lui. Toți cred asta. Țsta-i motivul pentru care joacă.

Și motivul pentru care Rafe nu juca. Un om nu putea controla cărțile decât când trișa. Rafe făcuse asta de câteva ori, când își dorise ceva foarte mult. De pildă, casa. După ce o trecuse pe numele lui, își liniștise oarecum conștiința invitându-l pe lord la un joc în particular, de la care acesta plecase cu aproape toți banii pe care îi pierduse. După aceea, lordul se retrăsese pe domeniul lui de la țară. Renunțase să mai fie membru al clubului lui Rafe.

Era bine ca și Wortham să facă la fel.

– Cred că o să schimb câteva vorbe cu el, murmură Rafe.

– În biroul tău?

– Nu, în salonul de jocuri e suficient de bine.

Nu se aștepta ca Wortham să protesteze prea mult. Individul nu avea coloană vertebrală. Trebuia să plece de la masa de joc până când își achita, din nou, datoria integral.

Rafe coborî scara întunecată. În club erau mai multe umbre decât lumini. Acolo se consumau cel mai bine păcatele, iar păcătoșii se simțeau cel mai în largul lor. Merse printre mese. Cândva, acela fusese singurul loc unde își dorea să fie. Îl enerva faptul că acum tânjea să se afle în altă parte. Și îl irita și mai mult că unicul loc unde își dorea să fie – în brațele lui Eve – era tocmai acela unde nu avea să fie niciodată. Dar uneori se întreba dacă nu cumva nu era posibil să fie altfel cu ea.

Se opri lângă scaunul lui Wortham și privi ultima mână care era jucată și fisele care îi fură luate.

– Ar fi vremea să pleci, domnule. Cât încă mai ai câteva fise. Creditul pe care îl ai aici a ajuns la limită.

– I-o tragi fiicei tatălui meu...

Înșfăcându-l pe individ de eșarfă, Rafe îl săltă în picioare.

– Să nu îndrăznești să vorbești așa despre ea!

– Altfel ce? Nu-mi vei mai îngădui să respir? Poate că tu vei înceta să mai respiri.

În timp ce trupul îi era săgetat de o fierbințeală, Rafe îl îmbrânci cu putere pe Wortham. Un cuțit zornăi pe dușumea cu o secundă

înainte ca Wortham să i se alăture rășchirat, cu ochii măriți, cu fața pământie. Rafe bănuia că individul nu mai făcuse niciodată așa ceva.

Dealerul îl încălecă pe Wortham și dădu să-i tragă un pumn.

– Nu! strigă Rafe. Nu merită.

Știa că nu puteai să lovești un nobil fără să ai parte de consecințe cumplite.

– Te-a înjunghiat, spuse Mick.

– Este doar o zgârietură, dar scoate-l de-aici. Nu vreau să-l mai văd vreodată în club. Își strânse vesta pe el, deși de fapt ar fi vrut să și-o smulgă. Vă puteți întoarce la jocurile voastre, domnilor. Distracția s-a sfârșit.

Se aplecă, luă cuțitul, îl băgă în buzunar și porni spre scările care aveau să-l ducă spre biroul lui și către ieșirea din spate.

Mick îl ajunse din urmă.

– Judecând după sângele de pe acel cuțit...

– Ai grijă să se facă ordine și totul să revină la normal. Eu mă duc acasă.

„La Eve“, îi șopti o voce firavă. „La Eve.“

El încă nu venise. Era neobișnuit pentru el, fiindcă, deși spunea mereu că nu avea să se întoarcă până la miezul nopții, se întorsese întotdeauna mai devreme. În timp ce Evelyn îl aștepta în fotoliul din dormitorul ei, își strânse cordonul halatului de mătase. Sub el purta o cămașă de noapte din mătase care lucea pe pielea ei ori de câte ori se mișca. Nu văzuse nici un motiv pentru a se îmbrăca formal din moment ce el avea s-o dezbrace imediat ce urma a trece pragul ușii. Presupunea că ar trebui să fie bucuroasă că el simțea o asemenea nevoie pătimașă de a o poseda, dar uneori își dorea să aibă un răgaz mai mare să se savureze unul pe altul. Totuși, n-avea de gând să se plângă. La urma urmelor, o dusesse la bal. Se gândi că poate ar duce-o la teatru dacă l-ar ruga. Văzuse o reclamă...

Ușa se deschise brusc. El făcu doi pași și se opri.

– De ce nu m-ai așteptat jos?

– Te-am așteptat aici.

Nu-l văzuse niciodată atât de răvășit. Respira anevoie, eșarfa îi era strâmbă, vesta desfăcută, cămașa descheiată. Evelyn se ridică încet.

– Dumnezeu mare, ăla-i sânge? Ai omorât pe cineva?

El râse sumbru.

– Măcar mă cunoști suficient de bine pentru a ști de ce sunt în stare.

Trase de haină. Ea auzi materialul rupându-se înaintea ei ca el să și-o scoată de tot și s-o lase să-i cadă.

– Trebuie să chemăm un medic, spuse ea.

– Laurence se ocupă de asta.

Străduindu-se să-și dea jos vesta, el făcu un pas, se clătină, apoi se îndreptă spre pat. Se așeză greoi și își lăsă capul în jos. Ea veni repede lângă el, privindu-i chipul și pata roșie de pe cămașă.

– O, Doamne! Ăla tot este sângele tău?

– Mă tem că da, dar nu-ți face griji, iubito. Avocatul meu știe că, dacă mor, tu vei primi totul. Cu excepția clubului. Pe acela îl va primi Mick.

– Tu chiar crezi că la asta îmi stă mintea în acest moment?

– Dacă ești deșteaptă, vei începe să te rogi pentru moartea mea.

– Probabil că sunt de-a dreptul netoată, fiindcă mă rog ca medicul să vină cât mai repede.

El o cercetă de parcă era o nouă specie de fluture care trebuia prinsă cu un ac în insectar și studiată.

– După toate câte ai îndurat, cum de te poți gândi la alții înainte de a te gândi la tine? Nu-ți dai seama cât de importantă ești? Că doar tu contezi?

– Nu contez doar eu. Ar fi o lume foarte tristă dacă ar fi așa. Cu toată grija de care fu în stare, îi dădu jos vesta de pe brațe. Ce s-a întâmplat?

– Idiotului nu i-a convenit că nu vreau să-i mai acord credit.

– Ai fost atacat la club?

El ridică din umeri și se strâmbă.

– Dar ce fel de clienți ai?

– Wortham este membru al clubului. ăsta ar trebui să fie un indiciu pentru tine.

Ea începu să-i ridice poalele cămășii.

– Dar el n-ar face așa ceva.

El rămase tăcut în vreme ce ea îi sălta cămașa. Ea se opri, îngrozită de un gând.

– Spune-mi că n-a fost el!

– N-a fost el.

Ușurarea o cuprinse. El ridică brațele, iar ea îi trase precaută cămașa peste cap. Atunci, văzu oribila rană din care curgea sânge. Avu senzația că i se face rău.

Se apropie grăbită de lavoar și înșfăcă un prosop. Reveni lângă pat și îl apăsă pe rană. Îl auzi trăgând brusc aer în piept.

– Nu e gravă, o asigură el. Este lungă, dar nu e adâncă. N-a atins vreun organ intern.

– De unde știi?

– Pentru că m-ar durea mult mai tare. Idiotul nu știa ce face. A lovit fără să gândească și fără să țintească. Câteva copci vor fi suficiente. Probabil că și tu m-ai putea coase.

– Cusăturile mele sunt atroce. De fiecare dată, trebuie să descos și să cos din nou. Probabil aș ajunge să-ți cos laterala corpului de coapsă.

El râse scurt.

– Atunci, presupun că am făcut bine că nu te-am luat să-mi fii croitoreasă.

– Ți-am spus că nu mă pricep la nimic. Dându-și seama de ceva, își ridică privirea spre el. Trăiești într-o lume foarte violentă, nu-i așa?

– Nu atât de violentă cum a fost cândva.

Rafe îi evită privirea. Ea se gândi că, poate, el studia lampa. Îi vedea flacăra reflectată în ochii lui.

– Știu că nu a atins nici un organ pentru că știu cum arată un corp pe dinăuntru. Când aveam paisprezece ani, am lucrat pentru un tip periculos. Îl chema Dimmick. Le făcea favoruri oamenilor sau le împrumuta bani, dar aceștia aungeau să-i datoreze mult mai mult. Când venea vremea plății, ne trimitea pe vreo doi dintre noi să recuperăm ce i se datora. „Băieții lui“, așa ne numea. „Nu vrei să ți-i trimit pe băieții mei.“ Înainte să ne trimită prima dată la treabă, ne-a dus la o morgă, a deschis un cadavru și ne-a arătat unde să lovim ca să pricinuim cea mai mare durere și unde să lovim ca să ucidem.

– Ai spus că ai omorât pe cineva. Ai făcut-o pentru el?

El se uită din nou în ochii ei.

– Nu pentru el. Dar le-am făcut mult rău unor oameni. Nu sunt mândru de asta, dar, la vremea aceea, am considerat că n-aveam altă modalitate de a supraviețui. Doi ani mai târziu, tipul a dat de necaz. Vezi tu, unul dintre băieții lui știa să scrie și să citească. A consemnat în amănunt activitățile lui. Îi adresă un rânjet diavolesc. Pentru a nu duce notițele la Scotland Yard, i-am cerut să-mi dea tripoul.

– Așa ai ajuns să ai clubul.

El încuviință din cap încet și gânditor, iar ea se întrebă cât de curând avea să se închidă din nou în sine. Era neobișnuit pentru Rafe să dezvăluie atât de multe. Probabil încerca să-și distragă atenția de la durere.

– Ce s-a întâmplat cu el? Unde-i acum?

– A trimis pe cineva să mă ucidă. I-am rupt brațul tipului și i-am spus că îi pot arăta o cale mai bună de a-și trăi viața.

Ea pricepu.

– Laurence?

El încuviință din nou din cap.

– S-a răspândit vorba că sunt un om corect. Cei care lucraseră pentru el au început să lucreze pentru mine. Tipul avea mulți dușmani, așa că, în scurt timp, n-a mai rămas nimeni care să-l protejeze. S-a auzit că a sărit de pe Tower Bridge, într-o noapte.

– N-ar trebui să te simți vinovat.

– Nu mă simt vinovat pentru nimic. Nu câștigi nimic cu asta.

– De ce mi-ai zis toate astea?

– Pentru că, dacă mor, când vei ajunge în rai, să nu mă cauți.

Ea simți că trebuia să continue a se preface că nici unul din ei nu trebuia să fie îngrijorat din pricina rănii.

– Oricum nu te-aș căuta.

El zâmbi larg. Ea auzi ușa scârțâind când fu deschisă mai mult. Rafe își ridică privirea.

– A, Graves, am nevoie de abilitățile tale.

Evelyn se încrezu în dr. William Graves deoarece avea înfățișarea unui înger. Rafe păru să aibă deosebită încredere în priceperea bărbatului în timp ce îi curăță rana – care era mult mai adâncă și mai urâtă decât crezuse Evelyn inițial – și i-o cusu.

După ce Graves plecă, ea încă tremura. Se simți pe jumătate tentată să ia o doză din laudanumul lăsat de doctor. În mod cert, reușise să-l adoarmă pe Rafe. Fiindcă el nu rămânea cu ea după ce... Evelyn nu știu ce să creadă. Nu făceau dragoste, dar totuși ei i se păru mai mult de-atât, însă se îndoia că el simțea același lucru. Pentru că el nu rămânea cu ea, nu avusese niciodată ocazia de a-l vedea dormind. Acum, că medicamentul îi alungase grijile și poverile, el părea tânăr și vulnerabil.

Și atât de al naibii de mândru. Cum putuse să nu le permită servitorilor să intre pentru a se ocupa de el? Dacă n-ar fi avut-o pe ea? Ar fi suferit singur, fără a fi vegheat de nimeni? Știu răspunsul înainte de a forma toată întrebarea în minte. Da, asta ar fi făcut. Prefera să fie izolat de ceilalți. Se străduia să nu aibă nevoie de nimeni. Nici măcar de ea.

Ea îi satisfăcea nevoile fizice, dar inima, sufletul lui rămăseseră distante, de neatins. El făcuse niște lucruri pentru ea deoarece era de așteptat să le facă – un bărbat îi cumpăra bijuterii amantei, așa că și el îi cumpăraseră. Pentru că ea era metresa lui, nu pentru că ar fi ținut la ea.

Era o proastă fiindcă dorea să însemne ceva pentru el. Dar, spre deosebire de el, părea să aibă prea puțin control asupra propriei inimi. Poate că semăna cu mama ei mai mult decât conștientizase. Cu siguranță, dacă mama ei ar fi avut de ales, s-ar fi îndrăgostit de un bărbat care ar fi putut să se însoare cu ea, nu de unul care nu putea s-o vadă decât pe apucate. Evelyn avea să fie amanta unui singur bărbat. După ce el termina cu ea, avea să găsească o cale de a se face prezentabilă. Avea să lase în urmă aristocrația și Londra. Avea să se ducă undeva unde nimeni nu o cunoștea și avea să găsească iubirea. Sau cel puțin un bărbat care să pună fericirea ei mai presus de a lui. Avea să își îndeplinească degetele cu ale ei când ieșeau la plimbare. Avea să o cuprindă în brațe și să privească împreună apusul. Avea să o poarte pe brațe până în casă pentru că pașii lui erau mai lungi decât ai ei, iar el era nerăbdător să fie cu ea.

Suspină și ridică mai sus plapuma pe trupul nemișcat al lui Rafe, strângând-o bine în jurul lui. Noaptea era răcoroasă, iar ea nu dorea ca el să se îmbolnăvească. Rana pe care o avea era de-ajuns. Doctorul

Graves îi spuse să se aștepte ca el să facă febră și îi explicase cum își putea da seama dacă tăietura cusută se infecta. Îi spusese să trimită după el dacă era nevoie. Plecându-și capul, îl sărută ușor pe frunte, conștientă că era asudată. O îndurera să-l vadă în agonie. Avea să ia un prosop ud și să-i șteargă fața.

Îndepărtându-se de pat, zări hainele lui împrăștiate pe dușumea. În timp ce le aduna, stomacul i se strânse la vederea sângelui care păta albul și se pierdea în brocardul frumos. Materialul era prea sfâșiat pentru a putea fi reparat, nu doar din cauza cuțitului – se cutremură imaginându-și –, ci și din pricină că Rafe se grăbise să scape de haine.

Începând s-o facă ghem, își dădu seama că în buzunarul vestei se afla ceva. Cu delicatețe, își strecură degetele în el și scoase o cheie. Semăna foarte mult cu cea de la ușa ei, cea pe care n-o folosisese niciodată, pentru că o amantă nu trebuia să-l țină la distanță pe amantul ei. Și își dădu seama. Obiectul de aramă permitea intrarea în camera lui. Strângând cheia la piept, scăpă hainele și întoarse capul pentru a privi spre pat.

El încă era acolo, nici măcar un mușchi nu i se clintise. Dormea profund.

Își îndreptă atenția spre ușa care despărțea camerele lor. Oare ce se afla în spatele acesteia, de el ferea cu atâta hotărâre?

Făcând cât mai puțin zgomot posibil, se îndreptă spre ea cu inima bubuind, cu respirația întretăiată. Ajungând la ușă, își desfăcu degetele și privi sângele care păta arama. Sângele lui.

Nu avea de ce să se simtă vinovată pentru că dorea să știe absolut totul despre el. Nu era normal ca ei să fie intimi fizic, dar el să aibă secrete. Fusese de la început curioasă să știe ce se afla în spatele acelei uși. Acum avea să afle. Nu era ca și cum chiar făcea ceva îngrozitor. Oricum avea să vadă camera când casa avea să fie exclusiv a ei. Așa că de ce să n-o vadă acum?

Se uită la el pentru a se asigura că dormea. După sforăielile care începuseră, se părea că dormea adânc. Nu știa că el sforăia. Nu știa atât de multe lucruri despre el. Acela era motivul pentru care dorea să arunce o privire în camera lui. Doar o privire. Oare așternutul era negru? Oare dormitorul era plin cu globuri pământești?

După ce deschidea ușa, nu mai era cale de întoarcere. Se uită din nou la el. Dacă ar fi avut încredere în ea, dacă ar fi ținut la ea, n-ar fi fost atât de misterios. I-ar fi dezvăluit totul. Însă deschiderea ușii nu indica faptul că nu putea avea încredere în ea? Chiar dacă el n-ar afla niciodată, ea ar ști.

Punând mâna pe clanță, apropie cheia de broască...

Monștri cu zâmbete hidoase și râsete cotcodăcite îl țineau imobilizat și îl băteau. Își dorea să-i lovească zdravăn cu picioarele, să-i lovească nimicitor cu pumnii, dar nu avea nici picioare, nici brațe. Nimic. Nu putea face nimic, nici măcar să se rostogolească. Totul îl apăsa. Piptul lui avea să cedeze. Nu putea respira.

Auzi scâncete, țipete de ajutor care se stingeau. El le scotea. Ba nu el le scotea. Conținută, iar asta îl îngrozi și mai mult.

– Sunt lord! Nu vă puteți purta astfel cu mine! Sunt lord! Tata a fost duce! Fratele meu este duce!

Însă ei doar râseră și mai tare, îl apăsă și mai tare, îl înfășurară și mai strâns. Îl băgau într-un cocon ca acela pe care îl văzuse cândva făcut de o omidă. Înăuntru, insecta se transformase în altceva, în ceva frumos. O văzuse ieșind. Dar știa că el nu avea să iasă din asta. Avea să se sufocă, să moară. Își simțea din ce în ce mai puțin corpul. El dispărea, în timp ce monștrii se măreau. Nicicând nu avea să mai existe, nu avea să scape de ei. Aveau să-l urmeze în iad.

Trebuia să scape, trebuia să se lupte. Măcar dacă ar putea să respire. Și-ar recăpăta forțele, s-ar putea bate cu ei. Trebuia să le arate că era puternic, că nu-l puteau înfrânge. Dar plămânii lui erau pe cale să explodeze.

Aer! Aer! Nu exista aer pe care să-l respire pentru că tot spațiul era plin cu țipete.

Țipetele o treziră. Dezorientată și amețită, sări din fotoliul de lângă pat. Dorise să-l vegheze, nu să adoarmă. Fu îngrozită să-l vadă zvârcolindu-se de parcă era prins în ghearele unui coșmar oribil.

Urcându-se pe pat, făcu eforturi disperate să-i prindă brațele care se mișcau cu sălbăticie.

– Rafe! Rafe! Trezește-te! E doar un vis.

– Ia-i de pe mine! Scoate-mă de-aici!

Pumnul lui agitat haotic îi izbi fața și o azvârli din pat, trântind-o pe dușumea și făcându-i dinții să-i clănțanească. Steluțe luminoase începură să-i danseze prin fața ochilor, și avu senzația că i se învârtește capul. Făcu un efort hotărât să se ridice.

– Rafe?

Dumnezeule mare, falca o durea rău. El o privi cu un licăr sălbatic în ochi, ca a sălbăticiunii încolțite pe care ea o văzuse cândva la grădina zoologică. Parcă era posedat, luptându-se cu plapuma de parcă era un dușman.

– O, Dumnezeule mare!

Regula lui îi veni în minte cu forța cu care o izbise pumnul lui cu câteva momente mai devreme. Lui nu-i plăcea să fie ținut în brațe, iar ea strânsese bine plapuma în jurul lui. Când ea era bolnavă, îi plăcea să se cuibărească sub o plapumă. Dar el probabil că se simțea de parcă ar fi fost ținut de cele mai groase brațe de pe pământ. Apucă plapuma și începu s-o tragă de pe el.

– Liniștește-te, liniștește-te. Te dezvelesc imediat.

Pe măsură ce scăpa de strânsoarea plăpumii, el începu să se liniștească. După ce ea aruncă pe dușumea și cearceaful jilav, el coborî anevoie din pat. Respirând cu greutate, privi sălbatic în jur. Ea văzu sânge prelingându-se prin bandaj.

– Unde-mi sunt hainele?

Vocea îi fusese răgușită, aspră. Încă avea pantalonii pe el. Doar nu plănuia să iasă.

– Sunt distruse. I-am cerut unui servitor să le arunce.

– Cheia mea. Trebuie să iau...

– Am pus-o pe noptieră. Am găsit-o în buzunarul vestei.

El se răsuci și o ținui cu o privire acuzatoare. Ea își dădu seama la ce se gândea el și fu recunoscătoare că putea rosti adevărul.

– N-am folosit-o. N-am intrat în camera ta. Nu se putuse hotărî să deschidă ușa. Toată lumea avea secrete. Decisese că și el avea dreptul la ale lui. Te rog, întinde-te înapoi pe pat, ca să-ți pot îngriji rana.

Ignorând-o, el înșfăcă hotărât cheia și porni împleticindu-se spre ușă. Ea nu-și dădu seama dacă din cauza durerii, a ultimelor rămășițe ale coșmarului sau a efectelor laudanumului el nu reuși cu nici un chip să bage cheia în broască. Se grăbi să ocolească patul și să se apropie de ușă.

– Lasă-mă pe mine.

– Nu!

– Rafe, vreau să te ajut.

– Atunci, lasă-mă în pace. În cele din urmă, reuși să bage cheia în gaură și o răsuci. Pleacă! Pleacă!

Deschise ușa și se strecură prin deschizătura îngustă.

– Ai nevoie de ajutor. Sângerezi din nou, rosti ea hotărâtă să-l ajute pe acest încăpățânat și mândru...

Se opri clătînându-se, amuțită de surpriză.

– Ei bine, acum cunoști adevărul, spuse el, în voce deslușindu-i-se furie, resemnare, rușine. Ești amanta unui nebun.

Capitolul 18

Evelyn privi hainele azvârlite în dezordine peste tot, nasturii risipiți pe podea, salteaua goală, fereastra fără perdele, dușumeaua acoperită de praf.

– Te rog, pleacă, murmură el gârbovindu-se puțin și apăsându-și trupul cu mâna, fără îndoială suferind de dureri cumplite din pricina răni.

Însă ea văzu mai mult de-atât, văzu umilința pe care el o simțea din cauză că ea îi descoperise secretul. Puternicul bărbat care o protejase, care îi oferise adăpost părea înfrânt, iar asta îi sfâșie sufletul.

– Nu fi ridicol. Ia loc în fotoliul ăla de lângă șemineu, iar eu o să aduc așternuturi pentru pat.

– Nu vreau așternuturi. Nu le suport. Se așează cu grijă în fotoliu. Îmi dau senzația că mă sufoc.

Iar ea strânsese plapuma în jurul lui. Fără să spună nimic, se apropie, îngenunche în fața lui și își puse cu delicatețe mâinile pe genunchii lui. Susținându-i privirea, rosti:

– Nu ești nebun.

– Uită-te în jur. Firește că sunt.

N-avea decât să-l contrazică până răgușea, era evident că el nu o asculta.

– Te rog, lasă-mă să-ți îngrijesc rana.

– Bandajul este atât de strâns, că mă ucide. Trebuie să-l dau jos. Și pantalonii. Vreau să pleci. Ea îi văzu mușchii gâtului mișcându-se când înghiți un nod, privirea fiindu-i ațintită asupra unui punct de pe perete.

– Te rog, Eve, pleacă!

Rugămintea rostită cu voce aspră, întretăiată, aproape că-i sfâșie inima în două. Lacrimi îi înțepără ochii.

– Nu pot. Nu te pot lăsa singur în starea asta. O să-ți scot eu bandajul și pantalonii. Te poți întinde pe patul meu. N-o să te mai învelesc, dar îți pot opri sângerarea. Apoi, te vei putea odihni.

Întinzând mâna, îi îndepărtă cu blândețe părul de pe frunte. El i-o apucă. Ea se așteptă să i-o dea la o parte, dar el își întoarse capul și o sărută în mijlocul palmei. Apoi, închise ochii, iar ea se gândi că el s-ar putea cufunda în somn ținând-o de mână.

– Trebuie să stau câteva momente aici, șopti el.

Ea se aplecă și ridică o cămașă. Era sfâșiată, iar câțiva nasturi lipseau.

– Le pot cârpi...

– Nu vreau să fie cârpite. Din când în când, le adun și le duc la un azil de săraci. Pot să le cârpească ei.

Dacă nu cerea să-i fie reparate hainele însemna că își cumpăra unele noi. Presupuse că el nu dorea ca servitorii sau altcineva să întrebe cum de hainele lui ajungeau atât de zdrențuite.

– Croitorul tău probabil te adoră.

El chicoti încetișor, sunetul vibrând prin mâna ei care era lipită de gâtul lui.

– Așa este.

El începuse să respire mai regulat. Se părea că sângerarea încetase. O atmosferă intimă se forma în jurul lor, ceva mai profund decât orice se întâmplase în pat. Ei îi era groază să pună capăt acestor clipe.

– De obicei, oamenii nu se nasc având impresia că se sufocă. Ce s-a întâmplat?

El își coborî mâna în poală, încă ținând-o pe a ei cuibărită într-a lui, cu palma întoarsă în sus. Era ca și cum ar fi studiat liniile din ea, căutând răspunsuri sau poate doar cuvinte pentru a explica inexplicabilul.

– Nu voi spune nimănui, șopti ea. Țiți promit!

Ochii lui se închiseră, iar vocea îi sună răgușită când vorbi în cele din urmă:

– Promisiunile n-au nici o însemnătate, Evie. Pot fi încălcate.

– Nu ale mele, rosti ea cu convingere.

El deschise ochii, dar tot nu se uită la ea, degetul lui trasându-i linii în palmă. Suspină îndelung.

– Frații mei m-au lăsat într-o casă unde copiii erau puși la muncă. Patroni erau niște oameni cumpliți. Întreținerea unui astfel de loc era costisitoare, iar oamenii aceia firește că nu aveau cu ce plăti, așa că au făcut o înțelegere cu proprietarii unei mine de cărbuni din apropiere. Înainte de răsăritul soarelui, eram treziți, ni se dădea să mâncăm porridge cu lapte și eram duși în mină. Munceam până târziu după apusul soarelui. Ajunsesem de mă dureau ochii când vedeam soarele. Își trecu degetul peste o linie, apoi peste o alta, de parcă își grava povestea în palma ei. Eu eram cărător. Duceam cărbunele pe care alții îl scoteau din adâncuri. Era o treabă care îți nenorocea spinarea. Uneori, aveam senzația că nu o să mai pot sta drept niciodată. Apoi, într-o zi, când tocmai ne ridicam poveștile, cineva a strigat la noi să fugim. Eu nu eram foarte sprinten. Deși slăbisem, nu ajunsesem atât de sfrijit cum aveam să devin. Încă nu. Așa că m-am mișcat încet. La fel și alt băiat. Tavanul și pereții s-au prăbușit peste noi. Am rămas țintuiți acolo. În întuneric. Felinarele se stinseseră. Am avut noroc. Capul, umerii și unul din brațe erau libere. Am încercat să ies de-acolo. Apoi, l-am auzit pe celălalt băiat. Din cauza beznei, nu l-am putut vedea, nu l-am putut găsi. N-am putut decât să-i aud plânsetul, scâncetele, iar apoi... tăcerea. Tăcerea lui a fost cea mai puternică dintre toate. Oricât de imposibil ar părea, răsuna în caverna aceea, în mintea mea, direct în sufletul meu. Am știut că murise. Și am rămas singur din nou, convins că moartea avea să mă ia și pe mine. Nu mai aveam aer pentru a respira.

Ea își dori cu disperare să-l ia în brațe.

– Dar cineva a venit și te-a salvat.

– În cele din urmă. Nu știu cât timp am rămas acolo. Ore, zile, săptămâni. Sau poate doar minute. Știam doar că greutatea pământului, a cărbunelui și a bânelor aveau să mă zdrobească, așa

cum pățise celălalt băiat. Nici măcar nu știu cum îl chema. Nu știu de ce nu m-au zdrobit pe mine. Săpam cu disperare în jur, asta când nu mă luptam cu șobolanii care voiau să muște din mine.

– Te-au mai trimis acolo, în mină?

– O, da, a doua zi. Aveam norme de îndeplinit, și întotdeauna se găseau copii care să ne ia locul. Au trecut câteva săptămâni până să reușesc să scap și să vin la Londra. Oricât de înspăimântător a fost să fiu singur, era mai bine decât în mină.

– Mi-e groază că ai trecut prin toate astea.

– Cred că aversiunea mea față de spații strâmte a început după prăbușirea minei. Uneori, îmi pierd calmul. Înainte ca tu să vii aici, când ajungeam acasă, primul lucru pe care îl făceam era să urc în camera asta, să-mi dau jos hainele și să umblu gol până mă linișteam.

Acum, venea în camera ei și își dezbrăca hainele. Ea presupuse că era o îmbunătățire, dar tot îi venea să plângă pentru copilul care fusese el, care crezuse că moartea avea să-l ia, care auzise cum un altul fusese prins în ghearele morții.

– Crezi că îți vei pierde calmul dacă te iau în brațe?

– Știu că mi l-aș pierde. Am mai lovit fără să vreau pe cineva care a încercat să mă ia în brațe. Își trecu un deget peste chipul ei. Nu vreau să risc să-ți fac rău.

– Ar fi trebuit să-mi explici toate astea mai devreme, ca să pot înțelege și să te pot ajuta.

El se încruntă.

– Ce să-ți explic? Că, dacă s-ar putea, aș sta gol tot timpul? Nici chiar servitorii mei nu au voie să intre aici. Este secretul meu întunecat. Nu-l împărtășesc nimănui. Și cu siguranță n-am vrut ca tu să-l afli. Își înclină capul și o studie. Te-am lovit?

Ea își atinse ușurel obrazul cu degetele.

– Cred că mai degrabă m-am nimerit în calea ta.

El închise strâns ochii.

– Of, Eve! Când deschise ochii, ea văzu în ei remușcare și regret. M-am străduit al naibii de mult să fiu atent să nu-mi pierd controlul.

– Nu este ca și cum ai fi făcut-o intenționat. Erai chinuit de un coșmar.

– Chiar nu vezi că sunt nebun, că, dacă nu mă țin bine în frâu, risc să devin barbar?

– Văd că ești un om care se luptă cu demonii săi. Nu este același lucru. Și nu trebuie să te lupți singur cu ei. Lasă-mă să te ajut.

El clătină din cap.

– Nu pot!

Ea nu-i luă în nume de rău ezitarea. Fusese singur prea mult timp. Dar între ei putea fi mult mai mult decât era. Era sigură de asta. Totuși, trebuia să aibă răbdare. El îi spusese mult mai multe decât se așteptase ea, dar avea impresia că nu-i dezvăluise totul.

– Te rog, vino în patul meu și lasă-mă să am grijă de tine.

Ridicându-se, întinse mâna spre el și așteptă. Văzu pe chipul lui că nu se putea decide, că se lupta cu sine. Unde avea el să caute adăpost? Acolo, singur, sau la ea? Se rugă în sinea ei s-o aleagă pe ea. În cele din urmă, el își puse mâna în a ei și se ridică, făcând să se nască în ea o mică speranță că, până la urmă, avea să fie ceva mai mult între ei.

– Poate că amândoi suntem nebuni, murmură el.

Rafe se trezi și, preț de câteva clipe, se simți dezorientat de cearceaful mătăsos de sub spinarea lui și de baldachinul de catifea pe care îl văzu deasupra capului. Era gol ca un prunc abia născut, iar rana îi era descoperită. Copcile se întinseră când se răsuci. Și o văzu întoarsă pe o parte, cu o mână sub obraz, cu genele lungi atingându-i cu delicatețe pielea. Genunchii îi erau ridicați, iar cămașa de noapte i se săltase pe gambe. Degetele de la picioare i se strângeau și se întindeau de parcă visa că se plimba pe o câmpie cu iarbă verde. Cu fiecare răsufare, el îi inhala parfumul în vreme ce o privea respirând ritmic.

Ea lăsase o lampă să ardă cu flacără suficient de mare cât el s-o poată vedea clar, dar totuși umbrele formau un văl diafan deasupra ei. Aproape că invidie umbrele. Își aminti cât de blânde fuseseră mâinile ei când îl îngrijiseră, atente să-l atingă cât mai puțin posibil. Cât timp mâinile ei se mișcaseră cu atâta delicatețe pe trupul lui, avusese o senzație nefamiliară – că era iubit. Iar sentimentul pe care îl simți pentru ea îl sperie teribil. Dorise să-i ceară să nu-l părăsească nicio dată. Nu, nu să-i ceară. S-o roage. S-o implore.

Ea nu fusese îngrozită de ce descoperise în sanctuarul lui. Înțelesese aversiunea lui față de haine, nu-l crezuse nebun și aproape că reușise să-l convingă că nu avea de ce să se rușineze. Era cea mai remarcabilă, cea mai bună, cea mai generoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Și era a lui.

Până când el avea să se plictisească de ea sau până când ea avea să înceapă a căuta protecție în altă parte. Nu că altcineva ar fi fost în stare să-i ofere siguranța pe care i-o putea oferi el. Atâta vreme cât el era cel care pune capăt relației, ea avea să rămână lângă el și să adune o avere, devenind după aceea o femeie independentă.

În străfundurile sufletului său, în cotloanele de care nu voia să știe, își dorea ca relația dintre ei să fi fost alta, ca ea să se afle acolo pentru că își dorea, nu pentru ce avea de câștigat. Dar, dacă n-ar fi existat aranjamentul lor, ea nu s-ar fi aflat acolo.

Deschizând ochii, ea îi zâmbi delicat, aproape făcându-l să se piardă cu firea.

– Bună! Cum te simți?

– De parcă aș fi băut prea mult whisky ieftin.

– Mă îndoiesc că știi ce gust are whiskyul ieftin.

– N-am avut întotdeauna atât de mulți bani. Cândva, nu avusesse deloc. De ce n-ai descuiat ușa când ai găsit cheia?

Ea suspină și se întinse ca o pisicuță care tocmai se trezise la soare.

– Pentru că era ceva ce tu doreai să păstrezi secret, iar eu m-am gândit că o amantă trebuie să respecte intimitatea bărbatului.

O amantă. Era ceva ce se interpunea permanent între ei. Faptul că ea nu se afla acolo pentru că dorea.

– Rana ta este roșie.

– Bănuiesc că va fi inflamată timp de câteva zile. Abia dacă o simt.

– Asta pentru că ai îndurat lucruri și mai rele. Aș fi putut avea o viață similară dacă nu m-ai fi luat tu.

El n-o luase. Îi oferise adăpost, dar cu un preț incredibil. Nu se gândise la asta atunci, nu se gândise la altceva în afară de dorințele și de nevoile lui. Când devenise un ticălos atât de egoist de se gândea numai la el? Nu era genul de bărbat pe care l-ar fi modelat tatăl lui dacă ar fi trăit, dacă ar fi putut să-l influențeze. Sebastian

și Tristan aduceau mai degrabă a lorzii care ar fi trebuit toți trei să devină. Desigur, ei erau mai mari, tatăl lor fusese alături de ei mai mulți ani. Totuși, nu putea să nu creadă că tatăl lor ar fi fost dezamăgit de el.

Ea se ridică într-un cot.

– M-am gândit la ceva.

– Am crezut că dormi.

– Înainte de a adormi. Ce-ar fi dacă nu te-aș ține în brațe, ci doar te-aș atinge? Dacă ți-aș mângâia umerii și spatele?

El închise strâns ochii și mârâi:

– Eve, nu!

– Probabil că și tu te gândești la asta. Doar atingeri ușoare, ca și cum am valsa.

El îngھیți un nod înainte de a deschide ochii.

– Ți voi face rău.

– Nu, nu-mi vei face. Am încredere în tine.

– Ești necugetată.

Se dădu jos din pat, dar îl apucă amețeala. Rămase locului câteva clipe pentru a-și recăpăta echilibrul, apoi se duse la fereastră și privi afară. Ar fi trebuit să se ducă în dormitorul lui, unde patul era gol, unde nu exista primejdia de a se încurca în cearceafuri sau în plapumă. Nu-i plăcea că se afla acolo, dar nici nu dorea să plece de lângă ea.

Auzi lipăitul ușor al picioarelor ei goale, dar nu-și coborî privirea când îi simți prezența alături de el.

– De ce ești atât de sigur? Întrebă ea cu voce joasă.

El nu dorea să discute despre asta. Era la fel de cumplit cum fusese să-l audă pe băiat murind în mină. Dar ea trebuia să înțeleagă chiar dacă exista riscul să-l părăsească. Trebuia să-i mărturisească secretul lui sumbru, cel care îi rodea sufletul.

– S-a întâmplat la scurt timp după ce am ajuns la Londra. Măcam ce găseam, mă adăposteam pe unde puteam, de obicei pe vreo alee dosnică, lângă gunoaie, într-un cotlon întunecat. Într-o noapte, m-am trezit când un bărbat m-a imobilizat și a început să rupă hainele de pe mine... Mi-a spus să nu mă mai zbat, că nu va fi atât de rău dacă nu mă mai opun.

– O, Dumnezeuule mare!

El nu se putu uita la ea – oricât de mult își dorea, nu putu.

– Nu-mi amintesc cum am scăpat de el, dar am făcut-o. Înainte de a apuca să-mi smulgă hainele, de a-mi face ce voia să-mi facă. Nu-mi amintesc să-l fi bătut, dar l-am bătut. L-am bătut până l-am omorât, până am fost sigur că nu va mai atinge niciodată un alt băiat.

Îi simți degetele tremurânde atingându-i mâna, cuprinzându-i-o, strângând-o.

– Mă bucur, rosti ea pe un ton tăios.

El își întoarse brusc capul pentru a se uita la ea. În ochii ei erau lacrimi, lacrimi pe care el dorise să le verse în noaptea aceea, lacrimi pe care dorise să le verse când acel băiat murise în mină alături de el, dar se temuse că, dacă avea să le lase să curgă, nu aveau să se mai oprească niciodată, confirmând că era slab, devenind încă o dovadă că frații lui avuseseră dreptate să-l părăsească.

– Mă bucur, repetă ea. Mă bucur că l-ai omorât. Dacă le făcea asemenea rău copiilor, era soiul cel mai josnic.

– Nu înțelegi, nu pe de-a-ntregul. N-am văzut decât roșu în fața ochilor. Nu-mi amintesc să fi făcut ce-am făcut, dar știu că am făcut-o pentru că nimeni altcineva nu mai era acolo. El mă ținea, iar eu am simțit iarăși că mă sufoc, și am făcut ce am făcut pentru a-l da la o parte de pe mine.

– Iar de-atunci te temi să mai lași pe cineva să te țină?

– Fiindcă știu de ce sunt capabil. Dacă îmi pierd controlul...

– Cu mine, nu ți-l vei pierde.

– Eve...

– Cu mine, nu ți-l vei pierde, repetă ea cu convingere. Cu mine, nu ți-l vei pierde.

Ar fi trebuit să-i spună și restul, dar ea îi dăduse speranță, și trecuse cumplit de multă vreme de când el nu mai avusese cu adevărat speranță. Poate cu ea chiar avea să fie altfel. Simțea ceva special când era cu ea, ceva ce nu mai simțise cu nimeni, de parcă regăsise o parte din el care îi lipsise, de parcă totul putea fi posibil.

Foarte, foarte încet, mâna ei se îndreptă spre pieptul lui gol.

Mintea lui țipă: „Nu, nu, nu!”

Dar corpul lui nu avea nici o legătură cu mintea, rămânând nemîșcat, așteptând. Ea îi susținu privirea, cerându-i să aibă încredere în ea și în același timp promițându-i că nu avea să-i facă rău.

Lui nu de durere îi era teamă. Îndurase destul pentru a ști că, după ce durerea se sfârșea, el rămânea. Ce nu știa ea era că avea puterea să-l distrugă.

Ea însemna ceva pentru el. Nu era sigur ce anume, dar știa că ținea la ea. Din acest motiv fusese devastat când ea văzuse temnița lui de nebun. Din acest motiv îi refuzase atingerea. El îi putea face rău, iar, dacă îi făcea, ea avea să plece. Era suficient de puternică pentru a supraviețui fără el. El nu voia să supraviețuiască fără ea.

Acele gânduri terifiante îl făcură să se înfioare chiar înainte ca mâna ei să se oprească în dreptul inimii lui, care bătea nebunește. Simți atingerea vârfului fiecărui deget, căldura palmei. Dacă ar fi fost un om mai bun, un om mai delicat, poate că ar fi plâns. Tânjise de atât de multă vreme să fie atins, mângâiat, ținut în brațe.

Instinctele lui cele mai primare îi permisese să se culce cu ea, dar mai mult de atât nu îndrăznise, de teamă să nu-i facă rău.

Atât de încet, încât el abia dacă își dădu seama de mișcare, ea își ridică mâna pe pieptul lui, pe umăr, apoi o coborî pe braț.

– Spune-mi dacă apăsarea te deranjează, șopti ea cu voce joasă, asemănătoare cu cea pe care el o folosea pentru a-și calma calul.

Ar fi trebuit să fie deranjantă. Ar fi trebuit s-o îmbrâncească de s-o dea pe spate până acum. Asta se întâmplase prima dată când fusese cu o femeie. Ea îl luase în brațe, iar el o îmbrâncise. Nu o lovise cum îl lovise pe bărbatul de pe alee, dar începuse să tremure de parcă îl aruncase cineva într-un râu înghețat. Ea îi spusese că locul lui era la balamuc. Avea șaisprezece ani și o crezuse. De atunci, nu-i mai permisese nici unei femei să-l ia în brațe.

Cealaltă mână a lui Eve ajunse și ea pe pieptul lui și începu să parcurgă un drum similar pe partea cealaltă a trupului său. La fiecare atingere a ei simțea că se aprindea. Dar nu era foc, ci pasiune. Era atât de bine, atât de bine.

„Atinge-mă peste tot. Peste tot.”

Mâinile ei urcară pe brațele lui, pe umeri, apoi coborâră pe pieptul lui.

– Nu cred că m-aș sătura vreodată să fac asta.

Aplecându-se, ea își lipi gura de mijlocul pieptului său. Și asta fu pieirea lui.

— Eve!

Sunetul gutural parcă aparținuse unui om pe moarte, iar el chiar așa se simțea. Își afundă degetele în părul ei, îi înălță capul și puse stăpânire pe gura ei de parcă era singurul care avea să-i simtă vreodată gustul. Îl înnebunea gândul că alt bărbat ar fi putut s-o cunoască așa cum o cunoștea el.

Mâinile ei urcară pe gâtul lui, în părul lui, peste pielea capului, apoi coborâră pe același traseu. Mereu atente, deloc amenințătoare, fără a se arăta dornice să-l cuprindă. Mângâieri prelungi, line. Fără să-l țină, fără să-l strângă, fără să-l îngrădească.

Eliberatoare. Cum de supraviețuise fără asta? Cum de putuse crede că era suficient s-o atingă, dar să n-o lase să-l mângâie?

Mâinile ei alunecară pe spatele lui, pe fese. El scoase un mârâit înfundat în timp ce începu să-i ridice poalele cămășii de noapte. Ea curmă sărutul, descheie nasturii cămășii de noapte și și-o dădu jos. Aceasta străluci unduindu-se pe trupul ei și căzu la picioarele ei. Evelyn păși peste ea și se apropie de el, lipindu-și corpul de al lui, sânii turtindu-i-se de pieptul lui. El gemu, iar ea scoase un suspin răgușit.

— Da, șopti ea. Mi-am dorit asta atât de mult.

El o cuprinse în brațe. Nu-i trecuse deloc prin minte că îi refuza o plăcere, că ea ar dori să-l atingă, să-l mângâie. Crezuse că, dacă ea nu știa ce lipsea în acuplarea lor, nu avea să simtă lipsa. O ținu în brațe, pur și simplu o ținu în brațe în vreme ce ea îl ținea pe el.

Se minună de plăcerea simțită. Atât de multă piele lipită de pielea lui. Mătase și satin. Căldură catifelată. Dacă n-ar fi fost rana, ar fi luat-o în brațe și ar fi dus-o în pat. Așa, o luă de mână și o conduse spre pat.

Ea se întinse pe spate, iar el o acoperi.

Nu ca înainte, sprijinit în brațe, atingând-o doar atât cât trebuia pentru a finaliza actul sexual. Cu un zâmbet senzual, ea își trecu vârfurile degetele peste spinarea și peste umerii lui. Piele pe piele, mai multă decât simțise vreodată. Era îmbătător, dădea dependență. Cu ea, nu simțea că se sufoca.

— Apasă mai tare.

Ea îl ascultă, iar el simți dărele pe piele, în urma degetelor ei. Își arcui spatele, îl undui spre ea. Nu era de-ajuns. Nu avea să fie de-ajuns până când nu se îngropa în ea, până când căldura ei catifelată nu-l cuprindea. Probabil că avea să-și rupă copcile, dar nu-i păsa. Era pierdut în senzațiile stârnite de ea, pierdut în ea. În albastrul ochilor ei, în blondul părului ei, în aroma trupului ei amestecată cu parfum de trandafiri.

Un licăr jucăuș apăru în ochii ei, iar ea își înălță puțin capul și își lipi buzele de gâtul lui. O umezeală fierbinte se prelinse pe pielea lui.

– Ah, Evie!

Ea îi împinse umerii.

– Dă-te la o parte.

El se ridică.

– Sunt prea greu?

– Nu. Îi zâmbi. Vreau să stai pe spate.

Apoi, îl potopi cu sărutări de parcă trupul lui era acoperit cu bomboane pe care ea trebuia să le culeagă. Mâna lui se încurcă în părul ei. Își dorea cu disperare să se contopească cu ea, s-o atingă în timp ce limba ei se învărtețea pe pielea care niciodată nu cunoscuse mângâierea unei femei. Oare și ea dorise contopirea? Oare ce se întâmplase între ei fusese prea puțin pentru că el îi refuzase asta?

Până atunci, el nu se simțise niciodată iubit, adorat... valoros. Rămăsese atât de mult timp distant, ferit de ziduri de piatră, impenetrabil. Cu fiecare mângâiere a limbii ei, cu fiecare atingere a mâinii ei, pietrele cădeau, iar miezul înghețat al ființei lui se încălzea.

Și îl durea. Dumnezeuule mare, îl durea să știe că trăise atât de mult fără așa ceva. Că își refuzase plăcerea supremă. Cu cât ea cobora mai jos și mai jos, tot mai jos, părul i se răsfirea ca un voal pe pieptul lui. Atât de fin, încât abia se simțea, dar, pentru un bărbat care nu cunoscuse alte mângâieri, parcă era o pătură de lână a cărei atingere nu putea rămâne nesesizată.

Simțurile lui se trezeau la viață așa cum nu o mai făcuseră niciodată. Plăcerea începu să se unduiască prin el. Nu conta unde îl atingeau, el simțea atingerea peste tot.

Ea mai coborî puțin.

– Evie! șopti el răgușit.

Ea își înălță chipul dulce și îi dăruie cel mai cald zâmbet, dar totuși el văzu hotărâre în ochii ei. Nu avea s-o împiedice să-și atingă țelul.

– M-am întrebat mereu ce gust ai.

Apoi ea își înclină capul și îl cuprinse cu gura ei catifelată, iar el aproape că plânse de plăcere. Mâna lui îi strânse și mai tare părul, iar cealaltă se încheștă pe cearșaf. Gemu înfundat, ca o fiară eliberată.

Atâta vreme, el crezuse că avea parte de plăcere, dar nu se compara cu ce se întâmpla în clipa aceea. Să primească un dar atât de magnific. Crezuse întotdeauna că era de-ajuns să dea. Dar acum înțelegea că a primi era o formă de a dăruie. O fi fost ea inocentă în ce făcea și poate chiar nepricepută, dar, fiindcă el nu cunoscuse altceva, fu convins că entuziasmul ei era mai mult decât ar fi găsit la altcineva. Îl strica de tot cu strădania ei. Îl făcuse să se accepte mai mult decât ar fi crezut vreodată că era posibil.

O dorea mai mult decât era înțelept s-o dorească, dar încetase a-i mai păsa de înțelepciune. Era ca un om dependent de jocuri de noroc. În viață existau mai multe dezamăgiri decât succese, mai multe cărți proaste decât bune, dar, când soarta îți zâmbea, nimic nu mai conta în afară de momentul victoriei.

Se simțea vulnerabil, expus, dar asta făcea aventura mai palpitantă, înfrumuseța momentele cu ea.

– Evie!

O ridică și o întoarse pe spate. Sărutând-o, se gândi că simțea gustul lui pe limba ei. Era impresionat de cât de multe dorea să facă ea pentru el, de cât de mult îl dorea. Sărutând-o și mai profund, se strecură între coapsele ei și fu surprins să constate că era atât de umedă, atât de pregătită pentru el.

Se ridică, o pătrunse, apoi se lăsă în jos până când pieptul lui îi turti sânii. Brațele ei îl cuprinseseră și rămaseră apăsând ușor pe spinarea lui. Ar fi trebuit să transpire deja, să tremure, să simtă familiara strânsoare în piept, dar nu o simțea decât pe ea. Începu să se miște ritmic în ea. Picioarele ei se ridicară și îi cuprinseseră șoldurile. Ar fi trebuit să obiecteze, dar era atât de minunat să se afle în cocoulul căldurii ei.

Înțeți ritmul. Niciodată plăcerea nu fusese atât de intensă. Niciodată, nu-l cuprinsesese cu totul. Ea se înălța pe culme odată cu el,

tipetele ei răsunând în jurul lui, trupul ei fiind cuprins de spasme sub al lui. Îi simți mușchii unduindu-i-se. Niciodată nu fusese atât de apropiat fizic de cineva. Se gândi că nici măcar o umbră nu s-ar fi putut strecura între ei.

În timp ce ea se arcui spre el, brațele i se strânsă în jurul lui, iar forța eliberării lui îl cutremură. Dacă nu s-ar fi aflat întins în pat, l-ar fi făcut să cadă în genunchi.

Sprijinindu-se pe coate pentru a nu o zdrobi cu greutatea lui, întoarse capul și o sărută sub ureche.

– Știam eu că putea fi așa, șopti ea.

Cuvintele ei îi răniră orgoliul.

– Înainte nu ți-a plăcut?

Ea îi dăduse în mod cert impresia că fusese încântată de performanțele lui.

– A fost minunat de fiecare dată. Datorită ție. Dar m-am simțit și singură, de parcă fiecare din noi avea parte de propria plăcere în mica lui lume. De data asta, a fost ca și cum ne-am fi desfătat amândoi în aceeași lume. Mi-a plăcut să te pot atinge, să-ți simt mușchii încordându-se de efort. Mi-a plăcut să cred că poate îți face oarece plăcere să te ating.

– Oarece plăcere? Evie, aproape că m-ai ucis. O simți tresărind sub el și își înălță capul ca să se uite în ochii ei. Ăsta-i un lucru bun. Nu e... Dumnezeu mare, nu-i venea să creadă că vorbea cu adevărat despre asta. Îi trase părul în spatele urechii. Nu m-am simțit niciodată atât de bine. Și mie mi s-a părut singuratic până acum.

Își dori să nu fi recunoscut asta, dar părea incapabil să nu-i spună totul.

– Ce-ți face rana?

– Copcile au ținut.

Deși habar n-avea cum de rezistaseră în acele condiții. Se dădu la o parte de pe ea și se întinse pe spate – și al naibii să fie dacă nu-i lipsea atingerea ei.

Ea se cuibări lângă el și își puse o mână pe pieptul lui.

– N-o să te iau în brațe, dar tu poți să mă iei.

El își coborî brațul și o cuprinse. O strânse lângă el. În cele din urmă, auzi pufăitul ei ușor și privi baldachinul. Simțea o strânsoare

în piept. Se temu că era zidul ridicat în jurul inimii lui, care acum se dărâma.

Fără el, cum naiba avea să se protejeze?

Capitolul 19

Iahtul spinteca apa, cu nimeni alta decât Eve la cârmă. Un flăcău uscățiv stătea în spatele ei și o ghida. Zâmbetul ei era orbitor de strălucitor. Râsul ei era purtat de briză, iar Rafe, care ședea la pupă, făcea eforturi să nu mârâie. De asemenea, se străduia să nu vomite.

Deși rataseră botezul iahtului, el îi trimisese vorbă lui Tristan că, data viitoare când avea să-l scoată în larg, el și Eve ar dori să-i însoțească. Se gândise că aveau să treacă săptămâni până să fie nevoit să navigheze, dar Tristan apăruse prompt la clubul lui, cu un zâmbet drăcesc pe chip.

— Măine! N-am de gând să-ți dau ocazia să te răzgândești.

Așa că iată-l pe iaht, impresionat de lucrătura în lemn și de măiestria cu care fusese realizat. Când sosiseră, Tristan îi dusesese într-un tur al iahtului. Sub punte, le arătase o bibliotecă, o sufragerie și trei dormitoare, iar Rafe își dăduse seama că unul era pentru el, că Tristan proiectase iahtul sperând că toți trei frații aveau să facă lungi călătorii împreună. Iahtul era suficient de mare pentru o călătorie confortabilă în jurul lumii.

Tristan se așeză lângă el pe bancă, își sprijini coatele pe balustradă și își întinse picioarele.

— Dacă îi faci vreun rău lui Mouse, o să ai de-a face cu mine.

— Am crezut că-l cheamă Martin, parcă așa l-ai prezentat.

Nu consideră necesar să pretindă că nu se gândea să-i tragă un pumn băiatului. Tristan ridică din umeri.

— Cât a servit pe vaporul meu, a fost Mouse. Mi-e greu să nu-i mai spun astfel. A devenit Martin abia după ce a început să fie interesat de sexul frumos. Crede că reprezintă un dezavantaj să aibă numele unei creaturi care le face pe femei să țipe și să se cocoate pe mobilă. Presupun că are dreptate. Dar este un băiat bun, motiv pentru care

nu vreau să-i facă cineva rău. Îi face plăcere compania lui Eve, dar n-o să se apuce s-o curteze, așa că n-ai de ce să-ți faci griji.

– Nu-mi fac griji.

– Aha, atunci te uși urât fără nici un motiv.

Rafe se încruntă. Tristan avea talentul de a stârni rapid diavolul din el.

– Cum îți rezistă stomacul? întrebă Tristan. Când am plecat, mi s-a părut că ești puțin cam verde.

– Stomacul meu n-are nimic.

– Eu mi-am petrecut primele șase săptămâni atârnat peste copastia vaporului.

– De ce nu te-ai întors pe uscat?

– N-ai studiat suficient de bine globurile tale pământeste? Când te afli pe apă, pământul nu este întotdeauna foarte aproape. Așa că suferi în tăcere și sperی să supraviețuiești până ajungi din nou pe pământ. Până la urmă, te obișnuiești cu tangajul, dar, când ajungi pe țărm, constatăi că e ciudat să nu simți în permanență o mișcare sub picioare.

– Îți lipsesc călătoriile pe mare?

Tristan îi zâmbi soției sale, care stătea lângă Mary.

– Nu prea. Am avut de ales între mare și Anne, așa că de fapt nu a trebuit să stau prea mult pe gânduri. Îmi place de Evelyn.

Rafe se încruntă.

– De parcă m-ar interesa ce-ți place.

Tristan se uită la el și zâmbi larg.

– Haide, Rafe! Știi bine că te interesează. Altminteri, n-ai fi aici.

Înainte ca Rafe să găsească o replică potrivită, Sebastian se apropie și se sprijini de balustradă.

– E un vas mult mai frumos decât cel cu care m-am dus în Crimeea.

– Și decât cel cu care te-ai întors în Anglia, adăugă Tristan.

Rafe nu se gândise prea mult la modul cum ajunsese fratele lui să lupte în acel război.

– Abia îmi amintesc drumul de întoarcere. Am fost bolnav în cea mai mare parte a timpului.

– Te refăceai după rănilor cu care te aleseseși, îi aminti Tristan.

– Presupun. Se uită la Rafe. Trebuie să recunoști că este foarte frumos aici. În orice caz, e mult mai bine decât la Londra.

– Nu-ți place Londra?

– O detest. Dacă Mary n-ar insista să rămânem în oraș, aş sta la Pembroke.

– Plus că mai este micul detaliu că faci parte din Camera Lorzilor, murmură Tristan. Nu știu de ce unchiul și-a dorit această responsabilitate.

Sebastian suspină.

– Mi-e greu să cred că au trecut cincisprezece ani de când a încercat să ne ucidă.

– Cincisprezece ani?

Rafe fu surprins s-o vadă pe Eve alături, având pe chip o expresie de stupefacție totală.

– De când voi toți... v-ați pierdut? adăugă ea.

– De când am plecat prima dată de la Pembroke, da, confirmă Sebastian. Cincisprezece ani. Plus sau minus câteva luni. Era iarnă.

Ea își îndreaptă privirea spre Rafe.

– Mi-ai spus că aveai zece ani.

El ridică din umeri.

– Atâtia aveam.

– Ai doar 25 de ani?

– Dar tu câți credeai că am?

– Mult mai mulți.

El chiar se simțea mai bătrân de-atât. Uneori, se simțea de parcă ar fi avut o mie de ani și era împovărat de vreme.

– Este foarte greu de crezut cât de tineri suntem cu toții, zise Sebastian.

– Vârsta se măsoară după cum îți trăiești anii, nu după timpul scurs, murmură Tristan.

– Ah, iar filosofează soțul meu? întrebă Lady Anne așezându-se lângă el.

Brațul lui îi cuprinse imediat umerii, trăgând-o lângă el.

– Îți plac filosofările mele.

Ea îi zâmbi cu blândețe.

– Sigur că îmi plac. Reprezintă unul dintre motivele pentru care te iubesc.

Rafe simți că hainele începeau să-l împiedice a respira, deși nu purta decât o cămașă și pantaloni. Tristan insistase să poarte o ținută adecvată la bord. Poate că se simțea așa pentru că zona se aglomerase brusc. Rafe se ridică repede, fu cât pe ce să-și piardă echilibrul, dar se redresă și străbătu scurta distanță până la Eve.

Mary se așeză lângă Sebastian, iar el o cuprinse cu brațul.

Rafe se simți brusc stânjenit că el nu o ținea pe Eve de umeri, dar ea nu era nici soția lui, nici iubirea vieții lui. Nu dorea ca ea să-și facă idei greșite.

– Se pare că ți-a plăcut să cârmești iahtul.

– Martin l-a cârmit de fapt, spuse ea, iar el nu desluși nici urmă de amuzament în vocea ei, deși, cu doar câteva momente în urmă, fusese foarte veselă.

Cum de putea acea fărâma de băiat să-i provoace atâta bucurie cu atât de puțin efort?

– Pământ în față! strigă flăcăul.

– M-am gândit să facem un picnic pe o insulă, spuse Tristan ridicându-se.

– Pe care insulă? întrebă Evelyn. Văd mai multe.

– Fiindcă ești musafira noastră, tu alegi.

Eve zâmbi cu atâta vioieșie, încât Rafe își dori să-i fi oferit el darul alegerii.

Păturile fură întinse, fiecare cuplu având la dispoziție câte una pe care să stea și câte un coș de răchită plin cu mâncare și cu sticle de vin. Perechile se aflau suficient de aproape una de alta pentru a putea vorbi dacă doreau, dar se părea că fiecare cuplu discuta în șoaptă.

Cel puțin asta făceau două dintre el. Între Evelyn și Rafe se așternuse o tăcere ciudată. Ea se bucura de compania celorlalți, dar prezența lor îi amintea de ceea ce nu era ea –, și anume iubită.

Soție.

Cu perspectiva de a avea copii.

Era recunoscătoare că ei nu o evitau, că nu o făceau să se simtă inferioară, dar o mică parte din ea își dorea să fi rămas pe iaht, cu Martin.

— Eşti tăcută, rosti Rafe cu voce joasă, de parcă nu dorea mai mult decât ea să-i deranjeze pe ceilalţi. Era întins pe o parte, iar în mână avea un pahar cu vin. Mai devreme, râdeai cu Martin.

Ea zâmbi amintindu-şi.

— Mi-a povestit câteva dintre aventurile lui. Se bâlbâise până îşi dăduse seama cât de mult îi plăceau ei poveştile, după care începuse să se relaxeze. Era un flăcău timid, însă ea bănuia că frânsese multe inimi. Nici nu-mi imaginez cum este să vezi atât de mult din lumea asta.

— Totuşi, acum eşti tristă. Asta pentru că trebuie să stai la Londra?

Nu, pentru că era metresă, nu soţie, dar nu era momentul potrivit pentru a discuta despre acest lucru.

— Am fost surprinsă că eşti atât de tânăr.

— Aceasta-i motivul deprimării tale?

Ea îşi dori să întindă mâna şi să şteargă ridurile dintre sprâncenele lui, dar nu se atinseseră de când se imbarcaseră pe *Princess*. Lipsa atingerilor făcea totuşi o mare diferenţă între cupluri, şi, oricât de mult îşi dorea ea să nu fie aşa, îi pricinuiseră o durere în piept.

Poate că, dacă ar fi ştiut ce plănuiise Geoffrey pentru ea, dacă ar fi fost avertizată cumva, ar fi găsit o altă cale. În ultimele câteva săptămâni, îşi pierduse toată inocenţa şi se simţea de parcă îmbătrânise. La vremea când luase acea decizie, păruse singura cale de urmat. Fusesse înspăimântată, dezorientată, luată prin surprindere de drumul pe care o trimisese Geoffrey. Tatăl ei nu-i făcuse nici un serviciu lăsând-o în grija lui. Cu Rafe, devenise mai puternică, mai încrezătoare în sine.

Acum, ştia nu numai ce dorea, ci şi ce merita.

— Viaţa te-a silit să te maturizezi foarte repede. Ai aflat foarte devreme ce vrei şi ce nu vrei. Nu i-ai lăsat pe oameni să profite de tine. Eu nu pot spune că am făcut acelaşi lucru.

Preţ de câteva clipe, ea avu impresia că el încetase să respire.

— Tu crezi că am profitat de tine?

Dumnezeu s-o ajute, dar ea credea că da, era genul de om capabil de asta. Oare chiar era genul de bărbat care merita iubirea ei?

— Cred că o să mă duc să mă plimb.

— Eu nu vreau să mă plimb.

– Perfect, pentru că vreau să mă plimb singură.

El nu încercă s-o oprească, lucru pentru care ea îi fu profund recunoscătoare. Se ridică și începu să meargă pe plajă, acolo unde micile valuri se spărgeau la țărm. Își scosese pantofii mai devreme, ca să nu se umple cu nisip, iar acum intră în apă până la glezne. Nu-i păsa că poalele rochiei se udau. Aveau să se usuce.

Îl înțelegea pe Rafe, cunoștea în mare lucrurile care îl făcuseră să fie așa cum era, știa ce-l determinase să-și ridice un zid în jurul inimii. Ea începuse să-l dărâme cărămidă cu cărămidă, dar, chiar dacă îi găsea inima, el era lord, iar ea era fiica ilegitimă a unui conte. Era o femeie pierdută, o metresă.

– Este minunat aici, nu-i așa? întrebă Lady Anne.

Evelyn se întoarse spre ea și îi zâmbi.

– E așa liniște.

– Briza se aude altfel aici, apa cântă propriul cântec. Eu și Tristan mergem adesea la picnic pe diverse insule. El are nevoie de mare.

– Dar a renunțat la ea pentru tine.

Lady Anne râse ușurel.

– Eu aveam de gând să renunț la pământ pentru el. Până la urmă, cred că am ajuns la un compromis. Nici unul din noi nu simte că a renunțat la ceva.

– Ai fost foarte bună cu mine.

– Nu este ușor să iubești un lord Pembroke. Toți au dus vieți grele. Nici unul nu a învățat să aprecieze ce merită. Din câte am înțeles, Keswick credea că doar Pembroke este important. Pentru Tristan, marea era amanta lui, ea fiind singura care conta. Nu-l cunosc pe Rafe suficient pe bine pentru a ști ce consideră că este important pentru el.

El credea că nimic nu conta. Sau cel puțin era important pentru el ca nimic – nimeni – să nu conteze.

Se lăsase deja întunericul când ei se întoarseră acasă.

Pe Evelyn n-o miră că se retraseră imediat la ea în cameră și că Rafe își dezbracă numaidecât haina, vesta și cămașa. Trecuse o săptămână de când ea aflase de aversiunea lui față de haine, o săptămână în care rana începuse să i se vindece frumos.

Ea întârzie mai mult cu descheierea nasturilor. Era mai interesată să-l studieze pe bărbatul pe care credea că începea să-l cunoască. Se gândise că el era trecut bine de treizeci de ani. În schimb, era doar cu trei ani mai mare decât ea.

Știa că avusese o viață grea, dar nu-i trecuse prin minte nici o clipă ce eforturi fusese nevoit să facă pentru a obține tot ce avea într-un timp atât de scurt.

– Ai prefera să fii cu el? întrebă Rafe morocănos.

Ea fu luată prin surprindere de întrebare.

– Cu cine?

– Cu flăcăul acela, Martin. Mouse. Cum l-o chema. La el te gândea când te-ai dus să te plimbi pe malul apei?

– La tine m-am gândit, recunosc eu.

Asta îl făcu să se oprească brusc din ce făcea.

– M-am gândit la noi. Suntem foarte diferiți de celelalte cupluri.

Aplecându-se, el își sprijini coatele pe coapse și își miji ochii privind un punct de pe peretele din fața lui sau poate pe fereastră.

– Nu te-am mințit niciodată. Am fost mereu cinstit în privința relației noastre.

– Dar s-au întâmplat atâtea între noi, încât am început să mă conving singură că lucrurile s-ar putea schimba. Am îndrăznit să-mi doresc ce am crezut că nu voi avea niciodată.

El se uită în ochii ei.

– Încă mai visez să devin soție. „Soția ta.” Nu era sigură când începuse să se gândească la asta. Îi susținu privirea câteva clipe, încercând să descifreze ceva în ochii lui, să vadă dacă îl îngrozea ideea sau dacă nu cumva era receptiv la ea, însă sentimentele lui erau bine disimulate. În noaptea în care fusese rănit, dăruimase zidul, dar, în nopțile care urmaseră, îl ridicase cu grijă la loc. Deși îi permisese în continuare să-l atingă și o ținea în brațe când dormea, tot mai lipsea ceva, singurătatea nu se risipise complet. El nu-i spusese niciodată că o iubea – sau măcar că ținea la ea. Nu știa sigur cum să abordeze subiectul. Frații tăi și soțiile lor au fost foarte cumsecade cu mine, însă asta doar pentru că nu au vrut să te îndepărtezi și mai mult de ei. Eu tot o femeie indecentă sunt. Mă îndoiesc că aș fi bine primită în casele lor dacă tu n-ai fi cu mine.

– Ei au oarece experiență în privința scandalurilor. Au trecut prin așa ceva.

– Dar se iartă atunci când este vorba despre iubire. În acel moment devine romantic, subiect de cărți, ceva ce stârnește suspine fetelor care încă nu-și dau seama că nu toate scandalurile se termină cu bine.

– Al tău se va termina cu bine. Vei deveni o femeie independentă.

Eve se uită la bărbatul care își scotea cizmele. Stomacul i se strânse, și fu străbătută de un mic fior.

– Tu ții la mine?

El puse cu grijă jos a doua cizmă.

– Ți-am dăruit bijuterii, nu-i așa? Te-am dus pe barca aia blestemată, nu-i așa?

– Dar nu m-ai ținut în brațe. Își acoperi gura cu mâna, făcând eforturi să alunge lacrimile care îi înțepau ochii. Toată ziua a existat o distanță între noi. Parcă am fi fost doi străini. Martin mi-a acordat mai multă atenție decât tine.

– Poate crezi că ai fi mai fericită cu el.

– Firește că nu. Știu doar că nu sunt pe deplin fericită cu tine.

El țâșni în picioare.

– Ce vrei de la mine, Eve? Ți-am dat totul!

Inima ei se frânse. Clătină încet din cap.

– Nu, mi-ai dat doar ce poate fi cumpărat.

Îmbrăcat doar în pantaloni, el se apropie de ea.

– Doar nu te-ai gândit că va fi mai mult de-atât între noi. Ți-am explicat asta în prima seară. Este mai bine să nu existe sentimente.

– Serios? Chiar așa? Când ți-am atins pielea, ai spus că nu te mai simți atât de singur. Nu crezi că ar fi remarcabil să-ți atingă ceva și inima?

El începu să-i descheie nasturii.

– N-am o inimă care să poată fi atinsă. Nu mai am de mult timp. Și n-am de gând să mă simt vinovat din pricina asta.

Îi scoase rochia și juponul și le lăsă să cadă pe podea. Apoi, pantofii și ciorapii. Măinile și picioarele ei păreau să se miște după bunul-plac – ea nu avea nici un control asupra lor.

– Deci asta-i tot ce va fi vreodată între noi?

El rămase nemișcat, studiind-o, susținându-i privirea.

– Aceștia au fost termenii înțelegerii noastre.

– Și dacă nu-mi mai plac?

– Atunci, va trebui să mă străduiesc mai mult pentru a te convinge că acești termeni îți sunt pe plac.

Hotărâtă și înfometată, gura lui o acoperi pe a ei. Lacrimile se adunară în ochii lui Evelyn. Fu vag conștientă că el o ridică în brațe și o duse pe pat, că mâinile și gura lui îi mângâiau trupul. Se simțea precum păpușile de porțelan pe care i le aducea tatăl ei, extrem de fragilă.

– Atinge-mă, Eve, rosti el cu voce răgușită. Atinge-mă!

Numai că ea nu putu, nu în condițiile în care nu mai avea nici o speranță că avea să ajungă la inima lui. Își dădu seama cu o claritate ameteitoare că sperase de la început să fie mai mult între ei, că își imaginase că era posibil ca el să se îndrăgostească de ea. Că urma să aibă parte de sfârșitul fericit pe care mama ei nu-l cunoscuse.

El se ridică deasupra ei. Ea îi simți mădularul împingându-se în ea, căutând intrarea.

– Răspunde-mi, Eve.

Pentru prima dată în viața ei, nimic nu mai conta.

– Care este rostul vieții dacă nu există speranța iubirii?

El înjură cu asprime, își frecă nasul de gâtul ei, îi sărută sânii, îi tachină sfârcurile.

– Este un rost în asta. Răspunde mângâierilor mele!

Ea privi baldachinul și își imagină legănarea iahtului în timp ce străbătea apele. Putea s-o ducă departe de locul unde se afla. Avea să-l lase s-o ducă într-un loc îndepărtat, foarte îndepărtat. În acea primă noapte, se întrebese dacă avea posibilitatea de a-și separa mintea de trup. Descoperea că era destul de ușor dacă din inimă nu-ți rămăseseră decât niște cioburi sfărâmate.

Cu un mârâit sălbatic, Rafe se ridică de pe ea, din pat și se uită urât la Evelyn.

– Știi ce aranjament avem. E prea târziu pentru regrete.

– Din păcate, mă tem că niciodată nu este prea târziu.

– Nu ești rezonabilă.

– Merit mai mult.

– În nici un caz n-o să primești mai mult acolo, spuse el arătând spre fereastră înainte de a se repezi ca o furtună în dormitorul lui, trântind ușa în urma sa.

Ea se cuprinse strâns în brațe și lăsă lacrimile fierbinți să-i spele obrazii, dar acestea nu-i putură îndepărta durerea din inimă.

Rafe se lipi cu spatele de ușa care încă vibra. Nu avusese nevoie de cheie, pentru că nu o mai ținea încuiată. Ar fi trebuit să fie deja familiarizat cu încăperea, dar tot îl luă prin surprindere. Toate hainele lui dispăruseră. Toate cămășile, vestele și hainele rupte. Toți pantalonii. Toate eșarfele zdrențuite. Toate veșmintele sfâșiate, care amenințaseră să-l sufoce. Dispăruseră.

Eve le adunase și le dusese săracilor.

Salteaua cândva goală, pe care dormise când credea că așternuturile sau păturile l-ar face să-și piardă cumpătul și să se trezească transpirat, nu se mai vedea. Era acoperită cu velur violet. Draperiile recent puse erau trase la o parte, lăsând noaptea să intre în cameră. Nici un firicel de praf nu se vedea. Parchetul era lustruit, având un luciu frumos.

Încăperea mirosea a ceară și a lac. Mirosea a ea.

Ea făcuse asta. Ea alungase demonii. Ea îl făcuse să simtă din nou magia atingerii. Ea îl ajutase să înfrângă nebunia.

Se duse la fereastră și privi afară, deși totul îi spunea să se întoarcă în camera ei și să-i ceară iertare, s-o facă să zâmbească. S-o facă să râdă. Asta îl supăraseră în ziua aceea, să vadă că un flăcău oarecare o putea face cu atâta ușurință să râdă, când el nu-și amintea să fi reușit nici măcar o dată o asemenea performanță remarcabilă.

Își sprijini mâinile pe pervaz.

„Tu ții la mine?“ îl întrebase ea.

„Din tot sufletul!“ ar fi răspuns el.

Preț de o clipă, fusese băiețelul care stătuse lângă sicriul tatălui său, care își privise frații plecând, băiețelul murdar care rămăsese singur și îngrozit în beznă.

Ea avea să-l părăsească. Dacă îi permitea să aibă putere asupra lui, avea să-l părăsească.

Nu exista suficientă bunătate în el pentru a o face să rămână, iar ea îi cunoștea secretele.

N-ar fi trebuit să țină la ea. Ea n-ar fi trebuit să conteze pentru el.

Dar conta.

Băgă mâna în buzunarul pantalonilor și frecă moneda între degete. Ea i-ar spune să dea cu banul, dar el n-avea nevoie să facă asta pentru a ști ce dorea.

Niciodată nu avusese nevoie de nimeni și de nimic. Nu din noaptea în care unchiul lor încercase să-i ucidă. Nu avea nevoie de ea, dar asta nu-l împiedica s-o dorească.

Nu-și dădu seama cât stătuse acolo, frecând moneda, amintindu-și fiecare moment petrecut cu ea. Se gândi să se întindă pe pat, care acum arăta ca al unui om normal, însă nu voia să doarmă singur.

Îndepărtându-se de geam, porni înapoi spre ușă.

Ea era amanta lui. El făcea regulile. Avea să doarmă cu ea dacă asta dorea, iar, în clipa aceea, asta dorea. Nu avea să facă dragoste cu ea...

Gândul i se poticni în minte. Când începuse să considere că ei făceau dragoste? Când încetase să mai fie doar sex? Când devenise relația cu ea mai mult decât fusese vreodată cu oricare altă femeie?

Își lipi fruntea de ușă. Nu reuși să audă decât liniștea din cealaltă cameră. Oare adormise? Plânsese? Detestă gândul că ar fi putut-o face să plângă. Merita un bărbat mult mai bun decât el. El ar trebui să plece, s-o părăsească, să declare relația încheiată. Casa era deja pe numele ei. Se ocupase de asta înainte de a se duce să-i recupereze calul. De fapt, ea avea tot dreptul să-l dea afară.

Era o femeie care dorea mai mult decât îi putea el oferi. El îi putea cumpăra tot ce își dorea. Problema era că nimic din ce își dorea ea cu adevărat nu putea fi cumpărat, iar el știa asta prea bine. De asemenea, știa că nu avea posibilitatea de a-i dărui ce-și dorea.

Își dori să se strecoare în patul ei, s-o ia în brațe și s-o strângă la piept. Își dori s-o simtă lipită de el, cu capul cuibărit pe umărul lui, cu mâna pe pieptul lui. Încă o dată, doar o singură dată, apoi poate că avea să o elibereze.

Pentru a nu o trezi, deschise încet ușa și intră în dormitorul ei. Îi simți imediat absența. Era ca și cum viața, respirația, bucuria dispăruseră din cameră. Nici nu trebui să se uite pentru a ști că ea nu era în pat. Nu trebui să se uite nici pentru a ști că ea nu mai era în casă.

Dar totuși se năpusti spre șifonier și deschise ușa cu atâta forță, încât aproape că o smulse din balamale. Toate rochiile erau acolo: cea roșie, cea violet, cea galbenă. Toate hainele și pelerinele.

Toate, cu excepția hidoasei rochii negre și a pelerinei negre pe care le purtase când venise.

– Nu!

Fusese un sunet strangulat, un țipăt de surpriză. Se duse repede la măsuța de toaletă și deschise caseta de bijuterii. Toate cele pe care i le dăruise el erau cuibărite pe catifea, sclipind la el în batjocură. Doar cele două piese de la tatăl ei lipseau.

Se simți de parcă în el ceva ar fi fost sfâșiat. Nu avea să-l părăsească. El nu avea să-i permită.

Se repezi afară din cameră și coborî grăbit scările.

– Laurence! Laurence!

Undeva, un ceas bătu ora – o dată, de două ori, de trei ori. Era toiul nopții. Unde ar fi putut să se ducă?

Cu părul ciufulit, cu haina pusă strâmb, Laurence apăru lângă ușa de la intrare exact când Rafe ajunsese la ea.

– A cerut Eve să-i fie adusă o trăsură?

– Domnișoara Chambers, domnule? Nu.

Deci plecase pe jos. Unde se ducea?

Ieși repede pe ușă și coborî treptele. Nu o zări pe alee. Nu o văzu în umbrele nopții. Fu cât pe ce să-i strige numele, dar mândria nu-i îngădui, ca să nu afle toată Londra că fusese părăsit din nou.

Capitolul 20

Rafe stătea lângă una dintre ferestrele apartamentului de la club, privindu-i pe oamenii care veneau și plecau, încercând să nu-și aducă aminte cât de mult o fascinaseră pe Eve. Să nu se gândească la ea era un efort inutil. Totul îi amintea de ea.

Când mergea prin casă, îi inhala parfumul. Nu mai suporta să stea acolo, nici măcar o clipă. Fiecare cameră păstra amintirea ei.

Îi era la fel de greu să se afle și la club.

Când boxa cu Mick, se gândea la Evie luând de la el lecții de auto-părare, în ring.

Când se uita prin salonul de jocuri, îl vedea prin ochii ei.

Când se ducea în biroul lui, regreta că nu-i arătase globul pământesc pe care Tristan îl făcuse pentru el, că nu-i spusese că se temea să-i fie fratelui său recunoscător pentru el. Că, dacă ținea la ceva, rămânea fără acel ceva. Cea mai bună soluție era să nu-i pese.

Astfel, era imun la suferință.

Atunci, de ce naiba suferea atât de tare? Pe toți dracii, fiindcă o adora! Acela era motivul pentru care trăia o asemenea agonie, motivul pentru care nu se ocupa de club, motivul pentru care nu-i păsa câți bani se câștigau, motivul pentru care nu-i păsa că unii îi datorau mai mulți bani decât ar fi putut să-i dea înapoi în zece vieți.

Ea nu avea pe nimeni, nu avea unde să se ducă. Totuși, izbutise să dispară precum fumul luat de un vânt capricios. Dacă n-ar fi știut adevărul, ar fi crezut că fusese o plăsmuire a imaginației lui bolnave.

Trebuia s-o lase în plata Domnului, să nu-și mai facă griji pentru ea. Ea luase decizia aceea. Ea plecase.

Dar făcuse asta fără să știe ce simțea el cu adevărat. Plecase deoarece crezuse că el nu ținea la ea.

Ce ticălos era!

N-ar fi murit dacă i-ar fi spus că ținea la ea.

Scoase moneda din buzunar, o studie, își aminti cât de caldă fusese când tatăl lui i-o pusese în palmă. Nu credea în soartă și în noroc. Credea că un om le crea pe amândouă, uneori din nimic.

Răsuci moneda o dată, de două ori, de trei ori. Nu avea să joace jocul ei prostesc. Dar avea să dea cu banul. Cap însemna s-o lase în pace. Pajură însemna s-o caute.

O aruncă, urmărind-o cum ajunsese răsucindu-se în punctul cel mai înalt, după care începu să cadă. El ajunsese deja la jumătatea drumului spre ușă când moneda zornăi pe dușumea. Își dăduse seama cu toată ființa lui că nu conta pe ce parte cădea banul.

Avea s-o caute până avea să-i dea de urmă sau până avea să-și dea duhul.

Coborî grăbit scările și se îndreptă spre ușa din spate. Nu era foarte sigur de unde să înceapă. Presupuse că din mahala. Cu siguranță, ea nu s-ar fi întors la Wortham, și, dacă ar fi avut alt loc unde să găsească adăpost, n-ar fi rămas la el în prima noapte.

El îi spusese unde să-și vândă bijuteriile. Îi arătase unde să caute adăpost. Da, cu mahalaua trebuia să înceapă. Probabil acolo se dusesese.

Ieși din club, încuie ușa în urma lui și trecu pe lângă grajduri. Își trimisese trăsura acasă, pentru că nu avusese de gând să se întoarcă acolo. Era un loc cumplit fără ea. Micile lucruri legate de Eve îi aduseseră o mare încântare. Nimeni nu-l fascinasese vreodată așa cum o făcuse ea.

Coti pe o alee, intenționând să ajungă pe cea mai apropiată stradă, de unde să ia o birjă, dar șase vlăjgani îl înconjurară. Nu avea nici timp, nici chef pentru asemenea prostii.

– Dacă vreți să vă fie bine, vă dați la o parte și mă lăsați să-mi văd de drum.

– Iar dacă tu vrei să-ți fie bine, semnezi actele prin care îmi dai clubul înapoi.

Rafe văzu cum oamenii se dădură la o parte, iar Dimmick apăru printre ei, și, cu toate că lumina era slabă, constată clar că era la fel de urât ca întotdeauna.

– A, Dimmick, auzisem eu că n-ai murit.

– A trebuit să mă dau la fund un pic. Am găsit un tip cam de dimensiunile mele, i-am zdrobit fața, l-am îmbrăcat în hainele mele și am lăsat peștii să-l ciugulească nițel. Apoi, am plătit un om cumsecade să spună: „Vai, Dumnezeuule, ăsta-i Dimmick!” Polițaii nu-și bat prea mult capul cu de-alde noi. Dar acum m-am ridicat din morți și-mi vreau clubul înapoi. Și casa ta simandicoasă. Asta o să acopere dobânda.

Stomacul lui Rafe se strânse la gândul că Dimmick ar putea să se plimbe prin casa care îi aparținea lui Eve. Și Dumnezeu să-i ajute pe servitori dacă Dimmick îl recunoștea pe vreunul dintre ei. Unii îi datoraseră bani, iar Rafe ar fi trebuit să-i omoare. În schimb, le oferise nume noi și un loc unde să trăiască fără a mai fi nevoiți să-și încrucișeze drumurile cu ale unui om care le dorea răul.

– Mă tem că ambele proprietăți îmi plac prea mult pentru a mă despărți cu ușurință de oricare din ele. Și, fiindcă știu cum procedezi, află că, după moartea mea, clubul îi va aparține lui Mick. Totul este semnat și parafat. Avocatul meu are testamentul și actele proprietății.

– Îmi pare rău să aud asta. În regulă, băieți, știți ce aveți de făcut.

Aceștia se năpustiră, iar pumnii începură să zboare. Rafe se bătut cu ei cât de mult putu. Cel puțin unul, poate chiar doi se prăbușiră, dar erau bătași experimentați, așa că, în curând, fu înfrânt și se pomeni zăcând pe jos. Dimmick se lasă pe vine lângă el.

– Într-un fel sau altul, îmi vei da ce doresc.

În timp ce era săltat în picioare, Rafe gândi: „Nu, nu-ți voi da. Fiindcă asta ar însemna să apară posibilitatea să afli de Eve“.

Se pomeni într-o încăpere goală dintr-o clădire mare. Probabil un depozit. În fiecare clipă se auzeau zgomote – pași târșâiți, mormăieli, respirații, lipăit de șoareci. Rafe era legat de un scaun, o funie strângându-i pieptul, brațele și picioarele. Măinile îi erau libere, aflându-se pe o masă joasă. Pe ea se găseau un toc, o călimară și un teanc de foi.

– Acum, începu Dimmick, o să scrii un nou testament, prin care îmi lași clubul. În schimb, vei avea parte de o moarte rapidă. Știi bine că îți pot oferi una lentă și dureroasă.

Rafe se uită în jur, evaluând situația în care se afla. Șase bărbați îl înconjurau. Unul avea în mână un ciocan mare. Știa pentru ce era. Dacă s-ar fi putut elibera, probabil i-ar fi doborât pe doi dintre ei, dar pe toți șase era greu de crezut. Aproape că răsese. Când devenise atât de optimist încât putea crede că era posibil să iasă ceva bun din asta? Optimismul era de competența lui Eve. Regretă enorm că nu avea s-o mai vadă niciodată. Măcar o singură dată. Să se uite în ochii ei, să-i vadă zâmbetul, să-i spună... Hristoase, era un moment de-a dreptul nefericit pentru a-și da seama că o iubea.

Și că o iubea de ceva vreme. Mare parte din viața lui, se străduise din răspuțeri pentru a se asigura că nimic nu conta. Ea conta. Ea era tot ce conta.

Când ea plecase, el pierduse o parte din sine, probabil singura parte care valora ceva.

Își ridică mâna dreaptă și își flutură degetele cât de mult îi permise funia care îi săpa în carne. Dimmick puse tocul mai aproape de el. Rafe îl luă, îl cufundă în călimară, apoi puse vârful peniței pe hârtie și privi cum cerneala se întinse încet. Își ridică privirea și îi făcu cu ochiul lui Dimmick.

– Nu cred că o voi face.

– În regulă. Charlie, zdrobește-i mâna stângă.

– Dar mereu mă pui să le zdrobesc mâna importantă, mâna cu care scriu.

– Folosește-ți capul. Are nevoie de ea ca să scrie.

– A, înțeleg. Bine.

Doi bărbați se apropie. Unul își petrecu brațul pe după gâtul lui Rafe și îi ridică bărbia, în vreme ce al doilea îl apucă de încheietura stângă, ținându-i-o astfel încât mâna să-i fie întinsă pe masă. Rafe își aminti cum fusese prima dată când Dimmick îi ceruse să zdrobească mâna cuiva.

– Zdrobește-i mâna sau îți rup eu brațul.

Rafe îi zdrobise mâna omului. Nu uitase niciodată sunetul osului rupt și nici țipătul de durere al bărbatului. Mâna nu i se vindecase bine, ceea ce îl făcea să fie unul dintre cei mai ineficienți valeți din toată Londra.

Privirea lui Rafe rămase ațintită în ochii lui Dimmick. Dacă izbutea să scape, urma să aibă grijă ca Dimmick să fie spânzurat. Legal. Astfel sigur nu avea să se mai scoale din morți.

Cu coada ochiului, văzu ciocanul ridicându-se. Se încordă...

Durerea incomensurabilă îi străbătu tot trupul. Dori să fie stoic, dar nu reuși să-și rețină țipătul gutural. Cei doi bărbați îi dădură drumul. Respirând anevoie, se uită urât la Dimmick, care zâmbea satisfăcut.

– Acum, scrie-ți testamentul, altfel o să-l pun să te lovească iarăși, până îți face osul fărâme.

– Va fi... puțin cam greu. Vezi tu, eu sunt stângaci.

Auzi urletul lui Dimmick, văzu ciocanul în mâna lui cărnoasă, îl văzu căzând...

Durerea îl cufundă în bezna cea mai adâncă.

Evelyn se gândi că ar fi trebuit să-i fie foame, mai ales că masa de seară pusă în fața ei era una dintre cele mai deosebite pe care le văzuse vreodată, dar nimic nu avea gust. Luă îmbucături minuscule pentru că erau mai ușor de înghițit.

– Nu e pe gustul tău? întrebă Mary. Îi pot cere bucătăresei să prepare altceva.

Evelyn îi zâmbi.

– Nu mi-e foame. Asta-i tot. Ați fost atât de buni cu mine.

O primiseră în noaptea în care plecase de la Rafe. Nu știuse unde altundeva să se ducă, dar aflate mai devreme că ducea era extrem de miloasă. O ținuse în brațe pe Evelyn cât plânsese și suspinase. Nu-l judecase pe Rafe, ci doar spusese că ea avusese dreptate să plece.

Dar, dacă acesta era adevărul, atunci de ce o durea atât de tare? De ce ședea în dormitorul ei și se uita pe fereastră la casa de dincolo de zid, sperând să-l zărească pe Rafe? Oare el se simțea bine? Oare îi era cătuși de puțin dor de ea?

Uneori, se gândea să se întoarcă la el, dar își dorea mult mai mult decât putea el să-i ofere. Tânjea după niște lucruri esențiale, care nu puteau fi cumpărate – iubire, o familie, fericire.

Suferise prea mult timp. Era vremea să meargă mai departe.

– Nu pot să mai profit de voi. M-am gândit ca mâine să încep a-mi căuta de lucru.

Cât timp stătuse acolo? Nici chiar trecerea zilelor și a nopților nu mai avea vreo însemnătate.

– Te vom ajuta să-ți găsești ceva. Ce știi să faci?

Înainte de a apuca să-și înșire puținele ei talente, ușa sufrageriei se deschise năvalnic, parcă împinsă de o furtună, iar Tristan Easton intră și anunță fără nici un preambul:

– Cred că Rafe are necazuri.

Ducele se ridică atât de repede și cu o asemenea forță, încât masa se zgâlțâi.

– De trei zile, nu a mai ajuns la club sau acasă. Nimeni nu știe unde se află.

Groaza și un presentiment cumplit o copleșiră pe Eve.

– Nu îi stă în fire să nu treacă pe la club.

– Ai idee unde ar putea fi?

Ea clătină din cap.

– Clubul este singurul lucru de care îi pasă.

– Mă îndoiesc foarte mult de asta, rosti ducele, iar privirea din ochii lui îi spuse că el credea că ea era importantă pentru Rafe.

N-avea de gând să-l contrazică în clipa aceea.

– Crezi că e posibil să se fi dus la Pembroke?

– Mi se pare improbabil, zise ea, dar totuși nu cred că îl cunosc chiar atât de bine.

– Am fost acolo, rosti Tristan. Când eu și Anne ne-am despărțit. M-a ajutat să mă împac cu trecutul, dar nu sunt sigur că demonii lui Rafe se află la Pembroke.

– Dacă demonii lui se află undeva, atunci acel loc este casa de copii sau St. Giles, spuse Evelyn. Laurence s-ar putea să știe. A încercat să-l omoare cândva.

– Majordomul lui a încercat să-l omoare? întrebă ducele. Ce naiba a fost în mintea lui de l-a angajat pe individ să se ocupe de casa lui?

– Nu contează, zise Lord Tristan. O să discut încă o dată cu el.

Evelyn se ridică iute.

– Vin cu tine.

În timp ce se îndreptă împreună cu Tristan și cu ducele – care insistase să meargă și el –, spre casa de alături, se gândi că lui Rafe nu i-ar plăcea ca frații lui să afle adevărul despre viața pe care o dusesese el cât ei fuseseră plecați. Dar, dacă avea necazuri, ei îl puteau ajuta, iar asta era tot ce conta. Să-l găsească, să se asigure că era teafăr.

Nu știa de ce îi păsa atât e mult. Da, îi păsa. Din cauza celui mic adevăr iritant că îl iubea în ciuda asprimii, a zidurilor, a distanțării. Era un om mai bun decât se credea. Îl întrezărise câteodată pe acel om.

Când ajunseră, nu se osteni să bată la ușă, ci intră de parcă ar fi fost casa ei. Laurence apăru pe o ușă, se opri brusc și zâmbi.

– Domnișoară Chambers, v-ați întors! Stăpânul se va simți ușurat. Îi voi trimite vorbă la club.

– Nu-i acolo, rosti Tristan. A plecat de la club acum două nopți. Mai devreme, mi-ai spus că nu l-ai mai văzut de trei zile.

– Da, așa este. Nu a mai dat pe-aici, dar asta nu-i ceva neobișnuit. Înainte ca domnișoara Chambers să vină, trecea și o lună fără să îl vedem aici.

– Deci, dacă nu este nici la club, nici aici, începu ducele, unde ar putea fi?

Laurence clătină din cap.

– N-are unde în altă parte să fie. Poate în St. Giles. Dar n-ar sta mult acolo. Are oroare de locul acela.

– De unde să începem căutările?

Laurence ezită, fără îndoială ca urmare a legăturii îndelungate cu un om care avea secrete. Evelyn îi adresează un zâmbet incurajator.

– Laurence, ar trebui să-i răspunzi ducelui. El și Lord Tristan sunt frații domnului Easton.

– A, da, văd asemănarea.

– Spune-i ce știi.

– Ar putea fi oriunde în St. Giles. O să-i trimit pe servitori, să vedem ce pot descoperi.

– Nu-i nevoie, roști ducele. Ne ducem noi acolo, chiar acum.

– Cu tot respectul, Excelență, dar cunoașteți mahalaua St. Giles?

– Am mai trecut pe-acolo, da.

– Noi, toți, am trăit acolo. Dacă e ceva în neregulă, ne vom da seama.

– Toți sunteți din St. Giles? Întrebă Evelyn deloc mirată să descopere că Rafe îi luase în casa lui.

– Da, domnișoară. Aș putea îndrăzni să sugerez că ar trebui să discutați și cu Mick, de la club? El a rămas ceva mai apropiat decât mine de lumea de-acolo.

– Mulțumim pentru sfat, Laurence, spuse Evelyn. Îl vom urma.

– Hai să mergem la clubul lui, roști ducele întorcându-se spre ușă.

Evelyn se răsuci pe călcâie pentru a-l urma.

– Domnișoară?

Evelyn se întoarse înapoi spre Laurence.

– El și-a petrecut o mare parte din viață supraviețuind pe acele străzi. Nu poți reuși asta fără să-ți faci dușmani, dar nu e omul care să se dea bătut cu ușurință.

– Ești de acord cu Lord Tristan, crezi că are necazuri?

– Dacă nu este la club, mă tem că da. Dar o să-l găsim, într-un fel sau altul.

Ea nu dori să se gândească la faptul că „altul” însemna să-l găsească mort.

– A dispărut?

Aflată în balcon împreună cu ducele și cu Lord Tristan, Evelyn privi cum Mick, managerul clubului Rakehell, își încrucișă brațele

peste piept și se uită urât la ei, de parcă ei ar fi fost de vină pentru dispariția lui.

Tristan îi spuse ce aflaseră de la Laurence. Mick înjură în surdină.

– Este adevărat că niciodată nu lipsește mult de-aici. Dar în ultima vreme a fost plecat mai mult decât de obicei, așa că nu mi-am făcut griji. Ar trebui să-l cercetați pe Lord Wortham.

– Ce legătură poate avea fratele meu cu treaba asta? întrebă Evelyn.

– Într-o noapte, l-a înjunghiat în salonul de jocuri, în fața tuturor.

Ea se holbă la el.

– Poftim? Nul Rafe mi-a spus...

Închise strâns ochii, amintindu-și exact conversația.

„– Spune-mi că n-a fost el.

– N-a fost el.“

Ea scoase o înjurătură foarte nepotrivită pentru o lady, iar, când deschise ochii, văzu că toți bărbații se holbau la ea de parcă până atunci crezuseră că femeile erau incapabile să rostească obscenități.

– Nu a pomenit numele bărbatului. Doar l-a numit idiot. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Are o părere foarte proastă despre Geoffrey.

– Pe care acesta o merită cu vârf și îndesat, rosti Mick. Deși nu înțeleg nici în ruptul capul cum de a avut Wortham curajul să facă asta. Un om mai laș n-am întâlnit niciodată.

– Poate că altcineva este responsabil pentru îndrăzneala lui bruscă, spuse Keswick. Am de gând să schimb câteva vorbe cu el și să aflu.

În timp ce Evelyn îl urmă pe Manson prin coridor, cu Tristan și ducele în spatele ei, fu uimită de cât de diferită i se părea casa. Cândva, o considerase „acasă“, dar își dădu seama că tatăl ei o făcuse să fie un cămin, nu pereții, portretele, mobila și bibelourile – deși acestea din urmă păreau a fi semnificativ mai puține. Se întrebă câte obiecte vânduse Geoffrey pentru a-și achita datoriile.

Când intrară în bibliotecă, Geoffrey țâșni de pe scaun și se grăbi să ocolească biroul.

– Excelență, Lord Tristan, ce surpriză neașteptată!

Ea nu putu să nu remarce că el o ignorase.

– O cunoști pe domnișoara Chambers, nu-i așa? îl întrebă ducele.
Fața lui Geoffrey deveni stacojie.

– Da, desigur.

– Ai fi nepoliticos dacă nu ai saluta-o și pe ea.

El dădu neglijent din cap.

– Domnișoară Chambers.

– Domnule. Îmi permit să spun că nu arăți deloc bine.

Slăbise foarte mult, la fel cum i se întâmplase și ei după moartea tatălui său. Tenul lui avea o paloare nesănătoasă. Semiluni întunecate i se formaseră sub ochi.

– Excelență, cu ce vă pot fi de folos? întrebă el ignorând-o din nou.

– Am aflat recent că l-ai atacat pe Lord Rafe cu un cuțit.

Deși s-ar fi zis că era imposibil, Geoffrey păru și mai dărâmat. Bobițe de sudoare îi apărură brusc pe frunte.

– El m-a provocat.

– Atât de grav încât să-l ucizi?

– A fost...

Se întoarse cu spatele la ei, mâna tremurându-i când și-o trecu prin părul blond.

– Ce-a fost? îl îmboldi Tristan.

– A fost o neînțelegere nefericită.

– Unde este el? vru ducele să știe.

Geoffrey se răsuci înapoi, cu o expresie mirată pe chip.

– Habar n-am. Dimmick nu-mi face confidențe.

Evelyn tresări și făcu un pas în față.

– Ce știi de Dimmick?

– Cine este Dimmick? o întrebă ducele.

– A fost proprietarul clubului înaintea lui Rafe, îi spuse ea. Parcă era mort.

– Dacă a fost, s-a ridicat din mormânt, rosti el cu atâta superioritate, de parcă era mândru că știa ceva ce ea nu știa.

– Ce legătură ai tu cu el? întrebă Tristan pe un ton amenințător.

Geoffrey făcu un pas îndărăt de parcă ar fi fost în primejdie.

– Eu... am împrumutat niște bani de la el.

– Cât de mulți?

– Prea mulți. M-a amenințat că mă omoară. Trebuie să înțelegeți... că acesta-i motivul...

– Motivul pentru ce, Geoffrey? Întrebă ea apropiindu-se până când picioarele lor aproape că se atinseră. Are Dimmick vreo legătură cu faptul că l-ai înjunghiat pe Rafe?

– Trebuia să-l omor. Dacă reușeam, datoria mi-ar fi fost ștearsă.

– Ai vrut să-l omori pentru că datorai bani?

– Fie murea el, fie muream eu. Tipul ăsta, Dimmick, este foarte periculos.

– Ticălosule!

Fără a se gândi sau a plănuși, cu furia urlând prin ea, își strânse pumnul așa cum o învățase Rafe și îl lovi în față pe Geoffrey. Acesta se prăbuși ca un copac tăiat, cu sângele țâșnindu-i din nas.

Lord Tristan se lăsă într-un genunchi lângă Geoffrey.

– Se pare că i l-ai spart, scumpo.

– Și acum ce facem? Cum îl găsim pe Rafe?

– Îl luăm cu noi la clubul Rakehell. S-ar putea să ne dea un indiciu pe care Mick să-l înțeleagă.

– Nu știu unde să-l găsesc pe Dimmick, nu știu cum să iau legătura cu el. Tipul apare când vrea el, scânci Geoffrey, vocea auzindu-i-se de parcă se ținea de nas.

Era roșu și inflammat, iar Evelyn observă că ochii i se învinețeau. Se gândi că ar trebui să-i pară rău, dar nu simțea decât dorința de a-l lovi din nou.

Se aflau la club, în biroul lui Rafe. Geoffrey ședea pe un scaun, iar Mick și cei doi frați ai lui Rafe se uitau urât la el.

– Auzisem că Dimmick n-a murit, spuse Mick. Dar n-am vrut să cred că zvonul e adevărat. Îi poartă pică lui Rafe. Este posibil să fie responsabil pentru dispariția lui.

– Cum îl găsim? Întrebă Evelyn.

– Nu vă faceți griji. Am cei mai buni informatori din lume. Pe aici, domnișoară Chambers, domnilor.

Lăsându-l pe Geoffrey unde se afla și cu un zdrahon supraveghindu-l din prag, Mick îi conduse afară din birou, spre balconul unde fuseseră mai devreme. Întinse mâna și trase de șnurul unui clopoțel. Toată activitatea de jos încetă. Toți își ridicară privirile.

– Domnilor, trebuie să vă rog să plecați. Trebuie să facem puțină curățenie. Când vom deschide din nou, toate datoriile vă vor fi fost șterse. Dar trebuie să plecați acum, cât mai repede posibil.

Se auziră câteva mormăieli din salon, dar, curând, nu mai rămase-ră acolo decât cei care lucrau la club.

– În regulă, atenție la mine! rosti Mick. Se pare că domnul Easton a dispărut. Duceți-vă în St. Giles și vedeți ce puteți afla. Anunțați-mă de îndată ce aflați ceva, îndeosebi orice legat de un individ pe nume Dimmick. Mulți dintre voi îl cunosc, alții nu. Cei care nu-l cunosc să fie recunoscători pentru asta. Dați de veste că există o recompensă de cinci sute de lire pentru oricine ne poate spune exact unde poate fi găsit domnul Easton. Asta-i tot. Plecați!

Toți cei de jos se îndreptară grăbiți spre uși.

Mick se întoarse spre cei din balcon.

– Ar trebui să funcționeze. Bănuiesc că vom afla ceva până în zori.

– Sunt toți din St. Giles? întrebă Evelyn.

– Absolut toți. El întotdeauna îi ia pe cei mai înfometați, pe cei mai murdari, pe cei mai răi și le oferă ceva mai bun. Nu e nici un suflet aici care n-ar fi pierit dacă n-ar fi fost el.

– Îl cunoști pe fratele meu de mult timp, spuse ducele mai degrabă ca pe o afirmație decât ca pe o întrebare.

– De pe vremea când eram un țănc care se lupta să supraviețuiască pe străzi. Nu avea deloc răbdare cu mine, îmi tot zicea să dispar, să-l las în pace. Dar era mereu acolo, cu pumnii pregătiți, când am început să fiu hărțuit. M-a învățat cum să-mi ridic pumnii și cum să dau o lovitură zdravănă. Când mă durea burta de foame, îmi dădea câte ceva de mâncare, chiar dacă era tot ce avea. Fratele dumneavoastră are inima înconjurată de un zid de piatră, dar, dincolo de acea piatră, se află un om mult mai bun decât își dă el seama. Mă duc să-l caut, iar, dacă Dimmick e vinovat de dispariția lui, Dumnezeu să-l ajute pe Rafe, după care Dumnezeu să-l ajute pe Dimmick când voi pune mâna pe el.

– Va trebui să stai la coadă, rostiră ducele și Lord Tristan la unison.

Îl lăsaseră legat strâns cu funii. Fără mâncare, fără apă, fără vreo alinare. Nu-și dădea seama cât trecuse. Zile, săptămâni. Timpul nu însemna nimic. Singurul lucru de care era conștient era permanenta durere agonizantă din mână.

Veniră să-l ia, îl duseră înapoi în acea încăpere aproape goală, îl așezară pe scaunul de la masă, îl legară de el. Numai că, de data aceea, și Dimmick stătea la masă, scriind ceva pe o coală de hârtie.

– După ce termin, o să semnezi cât de bine poți, rosti Dimmick. Iar apoi iadul tău se va sfârși.

Rafe se îndoia de asta. Nu înnebunise din cauza faptului că fusese legat. Pur și simplu, își imaginase că erau brațele lui Eve care îl strângeau la pieptul ei, iar ea îi șoptea cuvinte de încurajare. „Totul va fi bine, totul se va termina cu bine!”

Minciuni. Un bărbat poate supraviețui cu minciuni. La fel și un băiat.

– Ai uitat deja că eu scriu cu stânga?

– Eu nu uit nimic. N-am uitat cum m-ai șantajat. Își ridică privirea și se uită direct la Rafe, cu un ochi închis, iar cu celălalt privind dur și acuzator. N-am uitat cum i-ai întors pe băieții mei împotriva mea. Chiar și cei care îmi datorau bani au încetat să se teamă de mine, gândindu-se că îi protejezi.

Rafe n-ar fi mers chiar atât de departe încât să spună că a protejat pe cineva. Nu-i suporta pe hărțuitori, iar Dimmick fusese cel mai rău dintre ei. Faptul că îl subminase pe nenorocit îi provocase o mare satisfacție. Acela era motivul pentru care le făcuse o ofertă mai bună celor de care depindea Dimmick. Nu o făcuse pentru ei, ci pentru propriul avantaj. Totul era mereu legat de el. Lumea lui se învârttea în jurul său.

Până când apăruse Eve. Atunci, centrul lumii lui se modificase, aproape făcându-l să-și piardă echilibrul.

Dimmick începu din nou să scrie.

– Eu, Rafe Easton, pe deplin sănătos la minte și la trup, las moștenire incontestabilă... Cum se scrie „incontestabilă“?

Dimmick își ridică din nou privirea spre el. Rafe se uită la el fără să spună nimic. Dimmick suspină profund.

– Ești un tip încăpățânat. Charlie, ciocanul!

– I..., începu Rafe, n-c-o-t-e-s-t-a-b-i-l-ă.

– Mulțumesc frumos.

Rafe speră că Mick sau vreun avocat aveau să descopere cuvântul scris greșit, dându-și astfel seama că nu Rafe scrisese testamentul. Era posibil să nu observe, dar cine știe...?

– Incontestabilă lui Angus Dimmick dreptul de proprietate asupra clubului Rakehell...

Rafe își dădu vag seama că în apropiere se stârni agitație, că o ușă fu spartă, că se auzea ropot de picioare care alergau. Aerul se umplu brusc de țipete și urlete. Dimmick se ridică clătinându-se, iar o siluetă încețoșată se năpusti asupra lui și îl înșfăcă de gât.

– Ai îndrăznit să-i faci rău fratelui meu?

Sebastian? Ce naiba căuta acolo? Oare durerea îl făcea să aibă halucinații? Oare totul era un vis?

Văzu cum Sebastian îl doborî pe Dimmick și începu să-l lovească așa cum Rafe își dorise să o facă din clipa în care se pomenise legat.

– O, Dumnezeule! Ajutați-mă să scot funiile astea. Repede! Repede!

Brusc, o văzu pe Eve ingenuncheată lângă el, mângâindu-i fața.

– Iubitul meu, ți le scoatem imediat!

– Eve, șopti el cu glas răgușit.

– Sunt aici.

Mick și Laurence tăiau funiile. El simți cum strânsoarea slăbi, simți că în sfârșit putea respira din nou. Când mâna teafără îi fu eliberată, cuprinse chipul ei.

– Vreau să te fac să râzi, Evie.

– Nu sunt foarte sigură că tu înțelegi ce înseamnă asta. Nu așa se face. O, Dumnezeule, mâna ta! Este atât umflată și de vânătă. Trebuie să te ducem la un doctor.

– Mai târziu. Întâi, trebuie să afli că te iubesc, Evie. Vreau să mă însor cu tine. Vreau să-ți dăruiesc copiii și familia pe care ți le dorești atât de mult.

– Te doare, Rafe. Sărmana ta mână! Nu știi ce vorbești.

– Știu exact ce vorbesc. Am vrut să-ți spun mai demult. Dar nu te-am găsit.

Ochii ei se umplură cu lacrimi. Pentru că răspunsul ei avea să fie nu sau da?

– Sebastian, oprește-te! îi ceru Tristan, iar Rafe se uită și văzu cum acesta încerca să ferească trupul inconștient al lui Dimmick de pumnii fratelui său. O să-l omori.

– Ai impresia că-mi pasă câtuși de puțin? Ai văzut ce i-a făcut lui Rafe?

– Rafe trăiește. Asta-i tot ce contează.

Sebastian se lăsă să cadă pe dușumea.

– Nu-i tot ce contează. Treaba mea e să am grijă de Rafe, să am grijă de tine și de Rafe. N-am făcut-o cu cincisprezece ani în urmă. Pentru Dumnezeu, acum ar trebui să fiu în stare!

Rafe nu-și dorea decât s-o ia pe Evie în brațe, s-o sărute cu patimă, iar apoi s-o ducă undeva unde puteau să fie singuri. Însă în ultimele zile se gândise mult, pentru că nu avusese altceva de făcut decât să se gândească. Se ridică pe picioarele sale slăbite și se îndreptă spre frații lui, care stăteau pe jos lângă Dimmick.

Sebastian își ridică privirea spre el.

– Îmi pare rău, Rafe.

– N-am nevoie să îmi porți de grijă.

– Rafe...

– Ascultă ce am de zis. N-am nevoie să îmi porți de grijă. Pentru că sunt perfect capabil să am singur grijă de mine. Chiar dacă m-ar fi ucis, ar fi fost în condițiile mele. Cu ani în urmă, n-ai avut de ales, a trebuit să mă părăsești. Am știut mereu. Asta nu face ca lucrurile să fie mai acceptabile, dar așa a fost să fie. Pentru că n-ai fost lângă mine să mă cocoloșești, am izbutit să realizez ceva în viața mea, să devin cineva, cineva de care nu sunt întotdeauna mândru...

– Cred că ar trebui să reconsideri asta, rosti Tristan. Partea cu mândria. Cum crezi că te-am găsit?

Rafe nu avusese timp ca să se gândească cum de știuseră că fusese răpit, de către cine și unde se afla. Frații lui nu cunoșteau la fel de bine ca el partea întunecată a Londrei.

Tristan arătă cu bărbia spre un loc din spatele lui Rafe.

– Ai oameni foarte loiali.

Rafe se răsuci și fu surprins de ce văzu. Servitorii lui, personalul de la clubul Rakehell – toți se aflau acolo, fiecare bărbat și fiecare femeie. Iar Evie era în apropiere, la o oarecare distanță de ei,

dar făcând parte dintre ei. Însă însemnând mult, incomparabil mai mult.

Ea îi zâmbi cu blândețe.

– Am știut că ne vor ajuta să te găsim.

El nu se simțise niciodată atât de copleșit. Nu mai avusese niciodată senzația că se fărâma ceva în el. Nu mai plânsese din noaptea în care fusese lăsat la casa de copii, dar, în clipa aceea, simțea ceva fierbinte formându-se în gâtul lui.

Tristan îl bătu pe spate.

– Se pare că nu ești atât de singur precum ai crezut întotdeauna.

– Dumnezeu, Rafe, mâna ta! exclamă Sebastian.

– Se va vindeca. Tu și Tristan ați suferit și mai mult.

Și, pentru prima dată în viața lui, își dădu seama că poate chiar așa era.

Mick și Laurence se apropiară de ei.

– Ce facem cu viermele ăsta? întrebă Mick.

– Duceți-l la Scotland Yard și predați-l inspectorului Swindler. Spuneți-i că, mâine sau poimâine, o să trec să-i dau niște informații.

Rafe îl cunoștea pe James Swindler pentru că și acesta crescuse pe străzi. Știa că îi putea încredința jurnalul în care notase activitățile lui Dimmick.

– În regulă. Dar cu băieții lui ce facem? Ca de obicei?

Rafe îi privi pe amărății oameni ai lui Dimmick. Știa ce însemna să te înhăitezi cu cine nu trebuia.

– Puneți-i să aleagă între a munci în casă și a lucra la club.

După ce Mick și Laurence plecară să îndeplinească ordinele, punând ca Dimmick să fie luat de-acolo, Rafe își îndreptă atenția spre Eve. Ea rămăsese în același loc, studiindu-l.

Sebastian își dresе glasul.

– Eu și Tristan vă așteptăm afară.

Așa cum el îi așteptase cândva. Doi ani lungi, în care se întrebase dacă nu muriseră. În cei zece de dinainte, nici nu-i trecuse prin minte că nu avea să-i mai vadă vreodată. Dar ultimii doi, în care îi așteptase, fuseseră cei mai lungi din viața lui.

În cele din urmă, rămaseră doar el și Eve.

– Am vorbit serios mai devreme, îi spuse el. Vreau să mă însor cu tine. Făcu un pas spre ea. Știu că nu te merit și că nu voi putea fi niciodată genul de om care să merite...

– Vreau să te țin în brațe, îl întrerupse ea.

El simți că îi explodează pieptul.

– Dumnezeuule mare, Evie, vreau să mă ții în brațe. Dar mai mult decât asta, iubito, vreau să te țin eu în brațe. Îmi doresc cu disperare.

În clipa următoare, brațele ei îl cuprinseseră pe după gât, iar ea plângea la pieptul lui. Aproape că îi frânse inima. De când avea iarăși inimă? O cuprinse în brațe.

– O, Evie, iubito, nu plânge.

– Mi-a fost atât de teamă că ai murit!

– Sunt mult prea ticălos ca să mor tânăr, așa că, dacă te măriți cu mine, va fi pentru foarte multă vreme.

Ea se desprinseseră puțin de trupul lui.

– Știi că de fapt doar îmi dai iluzia că am de ales, nu-i așa? Cum să nu mă mărit cu tine când te iubesc atât de mult?

El se simți de parcă ea ar fi luat ciocanul și l-ar fi izbit în piept. Nici o femeie nu-l iubitese vreodată.

– Mai spune o dată.

– Te iubesc și, da, mă mărit cu tine.

El îi acoperi gura cu a lui. „Curând“, gândi el. „Foarte, foarte curând.“ Înainte ca ea să se poată răzgândi.

Capitolul 21

În sala de box era mai mult întuneric decât lumină, dar în fond așa era de obicei. Cea mai mare parte a luminii era concentrată asupra ringului unde se afla Lord Ekroth, care se uita la bărbații din jurul spațiului delimitat de funii.

Rafe aranjase această întâlnire și îl invitasese pe Ekroth în ring. Părusese că acesta avea să refuze, dar Mick îl împinsese ușurel și ridica frânghia. Mâna lui Rafe era imobilizată în atele, fiind departe

de a fi complet vindecată, dar cu dreapta putea lovi la fel de zdrobitor ca de obicei.

Se întrebă dacă Ekroth recunoscuse grupul de bărbați de pe margine. Dacă vreunul dintre ei își dăduse seama care era rostul acelei lecții anume.

– Nu ne mai ține în suspans, Easton. Ce înseamnă toate astea? întrebă Ekroth.

– Lord Rafe.

– Pardon?

– Nu Easton, ci lord Rafe Easton. Așa ar trebui să mi te adresezi.

– N-am crezut că îți pasă de titlul nobiliar pe care l-ai moștenit.

– M-am răzgândit. Așa că, pe viitor, toată lumea mi se va adresa cu titlul pe care l-am moștenit de la tatăl meu.

– Foarte bine. Consideră că-i ca și făcut.

– Splendid. Acum, să trecem la chestiuni mai importante. Știți ce avem cu toții în comun?

Cei din sală se uitară unii la alții. Unii se foiră. Alții clătinară din cap. Câtiva își feriră privirile.

– Cu toții ați fost la Wortham în seara în care a decis s-o trimită pe fata contelui pe calea pierzaniei.

– Și tu ai fost acolo, rosti Ekroth acuzator.

– Da, am fost și știu foarte bine ce ați plănuit pentru femeia care îmi va deveni soție. Iar asta mă deranjează. Mă deranjează foarte tare. Așa că, domnilor, în seara asta vă dau de ales: fie datoriile pe care le aveți la mine ajung la scadență, iar poziția voastră în societate este distrusă, fie aveți grijă să se afle – fără a intra în detalii – că Wortham e nedemn de fiica, sora sau verișoara oricărui bărbat. Vă veți asigura că ajunge să fie disprețuit, considerat un gunoi și că toată lumea importantă îi va întoarce spatele. Dacă faceți asta, datoriile pe care le aveți la mine vor fi șterse, domnilor. Cu excepția lui Ekroth.

– Dar cu mine ce-ai?

– Cu tine, lucrurile stau altfel. Ai vrut să-ți pui mâinile pe ea, s-o umilești, s-o distrugi cu atingerea ta scârboasă, fără să oferi nimic în schimb.

– Am oferit cinci sute de lire.

– Ea este neprețuită.

Ekroth își înălță bărbia.

– Atunci, milord, la ce te-ai gândit ca să fim chit?

– M-am gândit să te bat măr.

Geoffrey Litton, conte de Wortham, intră frustrat în biblioteca lui. Acea ar fi trebuit să fie ziua în care totul să revină la normal. În după-amiaza aceea, Angus Dimmick fusese spânzurat în public pentru câteva crime pe care le comisese. Individul fusese înspăimântător, iar Geoffrey se simțea încântat că nu-i mai era dator. Se dusesse să vadă cum era spânzurat, iar apoi mersese la o tavernă pentru a sărbători cu câteva halbe. Când cârciuma se închisese, se îndreptase spre casă. Ceea ce își dorea cu adevărat era să joace cărți, dar toate cluburile din oraș îi interzisese accesul, comunicându-i-se că nu era bine-venit. Se așteptase să nu fie primit la clubul Rakehell, dar faptul că nu putea intra nici la altele nu avea sens. Nu avea datorii în altă parte.

Ceva era în neregulă.

A doua zi, când vederea nu avea să-i fie atât de încețoșată, iar capul nu avea să i se mai învârtă așa, avea să facă din nou un tur al cluburilor și să stea de vorbă cu proprietarii pentru a deveni membru.

În cameră era semiîntuneric. O singură lampă ardea cu flacără mică pe birou, oferind suficientă lumină pentru a se putea duce la dulapul cu băuturi și a-și turna o porție zdravănă de scotch. Ridică paharul și inhală aroma amețitoare. Luă o înghițitură mare, se răsuci, se dădu clătinându-se îndărăt și, spre veșnica lui umilință, guiță ca un purcel căruia tocmai i se tăia se coada.

Rafe Easton ședea tolănit într-un fotoliu de lângă șemineul în care focul era stins.

– Ce cauți aici? întrebă Geoffrey disprețuindu-se pentru stridența vocii, deși se părea că nu era în stare să vorbească normal.

– Am venit să încasez datoria.

– N-a fost vina mea, spuse Geoffrey. Ci a lui Dimmick. A spus că, dacă văr cuțitul în tine, mă va ierta de datoria pe care o aveam la el. După ce ar fi intrat din nou în posesia clubului, aș fi devenit membru permanent. El este de vină. Dar acum el e mort. N-ai de ce să te temi de mine.

- Nu m-am temut niciodată de tine. Și nu dau doi bani pe faptul că m-ai înjunghiat. Ceea ce mă interesează este modul cumplit în care te-ai purtat cu fiica tatălui tău.

- Dar te însori cu ea. Am văzut anunțul în *Times*. Povestea s-a încheiat cât se poate de bine pentru ea.

Easton se ridică încet din fotoliu. Amenințător.

- Dar dacă n-aș fi fost acolo în seara aceea? Ce s-ar fi întâmplat atunci? Urma să le permiți acelor lorzi s-o violeze.

- Nu! Se dădu îndărăt, se lovi de masă, iar carafele zornăiră. Nu, nu! Doar s-o examineze, s-o atingă. Nu să i-o tra... Își aminti ce se întâmplase ultima dată când folosise acea expresie în legătură cu Evelyn. Nu să se culce cu ea. Și-ar fi pierdut valoarea dacă n-ar mai fi fost virgină. Dar totul s-a rezolvat acum.

- Nici pe departe. Vei avea grijă de bunăstarea ei, după cum i-ai promis tatălui tău că vei face. Aruncă niște hârtii pe birou. O să sem-nezi astea.

Geoffrey încercă să se uite la ele fără să se apropie prea mult de Easton.

- Ce sunt?

- Transferul către iubita ta soră a tuturor proprietăților care nu fac parte din domeniul legat de titlu, inclusiv această casă.

- Poftim? Nu! Niciodată!

Geoffrey se gândi că omul înnebunise.

- Consideră că este un cadou de nuntă făcut lui Eve. Semnează hârtiile, iar eu n-o să te bat până te omor.

- Îndrăznești să mă ameninți?

- Nu doar că îndrăznesc, dar îmi face chiar plăcere. Nu mai ești membru al clubului meu și, fără îndoială, ai descoperit că nu mai ești primit în nici un club.

Geoffrey văzu roșu în fața ochilor.

- Tu ai aranjat asta?

- O, am aranjat mult mai multe. Nici un lord din toată Anglia nu-ți va permite să te însori cu fiica lui. Vei muri fără urmași, iar vărul tău Francis va moșteni titlul și domeniul după ce vei muri. Până atunci, pentru aristocrație nu mai ești. Nu vei mai fi invitat la baluri, la cine, la petreceri. Nu vei putea decât să-ți trăiești viața pe proprietatea strămoșească, singur, fără nimeni alături, doar cu regretele

că ai fost atât de lipsit de omenie față de Eve și știind că te supraveghez permanent. Nu mă vei vedea, dar te asigur că voi ști de fiecare dată când tragi aer în piept.

– Nu vei scăpa basma curată.

Easton îi adresă un zâmbet drăcesc.

– Am scăpat deja. Semnează documentele.

Geoffrey se apropie încet de birou.

– Măcar îngăduie-mi să revin la clubul tău. O să înnebunesc dacă nu voi putea să mă distrez jucând cărți.

– Încercă să te distrezi administrându-ți domeniul.

– Dar jocul de cărți e pasiunea mea.

– Este o pasiune nefericită. Ea te-a dus pe calea pierzaniei, dar tu ai decis s-o urmezi în seara în care ai oferit-o pe Eve oricui o dorea.

– Trebuie să-mi dai ceva pentru că semnez aceste hârtii.

– Îți dau chiar viața ta.

Dar ce viață mizerabilă avea să fie.

– Aș prefera să mă ucizi.

– Se poate aranja.

Geoffrey văzu răceala dură din ochii lui Rafe Easton. Se gândi că, da, chiar putea aranja asta. Dar asta nu era ce își dorea Geoffrey cu adevărat. Avea să găsească un club unde să fie acceptat. A doua zi. A doua zi avea să găsească o cale de a scăpa din situația asta. Cufundă penița în călimară, semnă toate documentele, apoi privi cum Easton le strânse și le puse bine.

– Wortham, ai ratat ocazia de a avea o femeie minunată drept soră. Ai vrut să-i răpești tot ce era important pentru ea. Mi se pare foarte potrivit ca, în schimb, eu să-ți iau tot ce este important pentru tine. Dacă nu pleci din Londra până la răsăritul soarelui, te vei pomeni la închisoarea datornicilor.

– Dar tocmai mi-am plătit datoria față de tine.

– Nu, ai plătit ce-i datorai lui Evelyn. Datoria pe care o ai la mine încă există, și, fiindcă mă aflu și în posesia hârtiilor pe care le-ai semnat pentru Dimmick, aș zice că ai o datorie considerabilă.

După plecarea lui Rafe Easton, Wortham își lăsă capul în mâini și plânse pentru tot ce pierduse, pentru viața în singurătate care îl aștepta.

Capitolul 22

Studiindu-și reflexia din oglindă, Rafe își aranjă vesta de un gri-deschis. Dura o veșnicie să te îmbraci în vremurile acelea. Mâna i se vindecase, dar mobilitatea sa nu mai era la fel ca înainte. Doctorul Graves îi îmbinase oasele cât de bine putuse. Rafe era recunoscător pentru asta. Nu-și pierduse mâna complet. Și învăța să scrie cu dreapta.

Privind retrospectiv lucrurile, presupuse că i-ar fi putut spune lui Dimmick de la început că era stângaci, ca să i-o fi zdrobit pe dreapta, dar cunoștea suficient de bine gândirea întortocheată a individului pentru a ști că ar fi semnat orice i-ar fi pus în față, numai ca să pună capăt durerii. Dar nu dorise nici în ruptul capului să-i dea ceva ce îi aparținea lui Evie – și chiar lui Mick.

Așa că acum plătea.

Dar nu atât cât plătise Dimmick.

În cele trei luni trecute de la salvarea lui, Rafe își petrecuse mai mult timp cu frații lui și se întreba de ce se înverșunase atât de mult să nu stea în compania lor. Beau scotch până târziu în noapte și își povesteau cele petrecute în anii cât fuseseră despărțiți. Lui Rafe îi plăcea să afle totul despre diversele locuri pe care Tristan le vizitase, despre oamenii pe care îi cunoscuse, despre culturile cu care avusese de-a face. Poveștile lui Sebastian erau mai puțin palpitate și mai reținute, dar îi oferiră lui Rafe o perspectivă a războiului care îl făcu să aprecieze vitejia și sacrificiul fratelui său mai mult decât ar fi făcut-o altminteri.

Întinse brațele când valetul îl ajută să îmbrace haina neagră de zi.

– Ai văzut cadoul care i-a fost adus domnișoarei Chambers?

– Da, milord.

Rafe nu se mai strâmba când servitorii de acasă sau personalul de la club i se adresa astfel. Era fiul unui duce, fratele unui duce. Era mândru de moștenirea sa, de drepturile din naștere. În plus, dorea să fie foarte clar că domnișoara Evelyn Chambers, fiica ilegitimă a unui conte, se mărita cu un lord.

Cu un lord foarte bogat, dintr-o familie foarte puternică.

Mary insistase ca Eve să continue să locuiască la ei până la nuntă. Lui Rafe nu-i trecuse nici o clipă prin minte că Evie găsisese adăpost la vecinii de alături. Era ultimul loc unde ar fi căutat-o. Iar ea știuse asta. Pe vremea aceea, Rafe nu s-ar fi dus acolo din proprie inițiativă.

Spre deosebire de acum, când se ducea în fiecare zi. Îi făcea curte lui Evie așa cum ar fi trebuit să-i facă de la început. Cu flori, cărți de poezii și ciocolată. O ducea la plimbări prin parc, dansa cu ea la baluri, cinau împreună în fiecare seară. Erau atât de multe lucruri pentru care trebuia să se revanșeze și abia aștepta să-și petreacă tot restul vieții asigurându-se că ea nu regreta nici măcar o secundă că-i devenise soție.

Evelyn își privi reflexia în oglinda înaltă, nevenindu-i a crede cât de frumoasă era broderia cu perle a rochiei de culoarea fildeșului pe care o purta. Nu era o nuntă discretă într-o biserică de la țară, nu se făcea pe ascuns. Peste două ore, urma să se mărite în catedrala St. George, și toată Londra fusese invitată.

Cu excepția lui Geoffrey, care nu se mai afla în Londra, ci se întorsese pe domeniul familiei, după ce trecuse pe numele ei toate proprietățile nelegate de titlu. Bănuia că Rafe era responsabil pentru asta, dar, când îl întrebase, el îi răspunsese doar: „Se ține de promisiunea făcută tatălui tău“.

Deoarece ea nu avea nevoie de o altă casă în Londra, avea s-o transforme în sanctuar pentru femei lipsite de noroc, un loc unde puteau învăța meserii, astfel încât să nu depindă de bună-tatea străinilor.

– Arăți minunat, spuse Mary, care stătea lângă Anne.

Evelyn se întoarse spre cele două femei, care, în curând, aveau să-i devină cumnate.

– Cred că ar trebui să fiu emoționată, dar nu sunt.

– Fiindcă știi că te măriți cu un bărbat care te iubește, rosti Anne.

– Da, cred că mă iubește.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă. Mary o deschise și luă un pachetel de la servitorul care îl adusese. I-l dădu lui Evelyn.

– Este pentru tine. De la Rafe.

Ea îl luă și se duse lângă fereastră, pentru a avea puțină intimitate. Lumina soarelui se revărsa prin geam. Avea să fie o zi frumoasă.

Despături biletul care fusese băgat sub fundă. Citi cuvintele inegale și tremurate și își dădu seama că fuseseră scrise cu mare efort.

„Ceva ce sper din suflet să nu-ți trebuiască astăzi.”

După ce desfăcu funda, înălță capacul. Înăuntru se afla o monedă și, cu toate că văzuse multe asemenea și că existau mii, știu că pe aceea o mai ținuse în mână, în acea noapte de demult când crezuse că nu avea de ales. O scoase și văzu că sub ea se afla un alt bilet. Îl despături.

„Tata mi-a dat această monedă cu puțin timp înainte să moară. În dimineața asta, am folosit-o ca să dau cu banul. Cap însemna să mă însor cu tine. Pajură, să te iau de soție. Pentru mine, Eve, nu se pune problema unei alegeri. Te iubesc mai mult decât viața. Vreau să-mi petrec toți anii care mi-au mai rămas de trăit dovedindu-ți asta. Dar, iubita mea, dacă tu ai îndoieli, voi renunța la tine. Nimic nu contează mai mult pentru mine decât fericirea ta.”

Cu un suspin profund, Evelyn lipi biletul de pieptul ei. Apoi dădu cu banul.

Când trăsura se opri, era aproape seară. Evelyn își privi soțul – soțul! – coborând, iar, când ea ieși, el o luă în brațe. Cu un mic țipăt, ea își petrecu brațele pe după gâtul lui.

Fusese o nuntă minunată, o zi minunată.

Ducele o condusesese la altar, unde Rafe o așteptase avându-l pe Tristan alături. După ce ducele i-o încredințase lui Rafe, se dusesese lângă Tristan. Ochii ei se umpluseră cu lacrimi văzându-i pe cei trei frați, lorzii Pembroke, în sfârșit împreună, așa cum ar fi trebuit să fie mereu.

Și păstrându-și obiceiul de a nu respecta convențiile, deoarece, în mod normal, numai bărbații neînsurați aveau voie să stea lângă mire la altar.

Rafe o duse în brațe pe trepte. Ușa se deschise. Laurence își înclină ușor capul când trecură pe lângă el.

– Bun venit acasă, milord, milady.

„Milady.“ Evelyn aproape că râse. În timp ce Rafe începu să urce scările, ea îi spuse:

– Cine ar fi crezut că fiica ilegitimă a unui conte va ajunge o lady într-o zi?

– Tu ai fost o lady din ziua în care te-ai născut.

– Cândva, mi-ai zis că am fost distrusă din ziua în care m-am născut.

– Asta s-a întâmplat înainte de a te cunoaște. Eram un prost atunci.

Ea se gândi că nu fusese chiar prost. Mai degrabă, precaut. Nu îndrăznise să țină la o femeie pe care o putea pierde. O pierduse o dată. Nu avea s-o mai piardă din nou.

Ușa de la dormitorul lui era deschisă, iar el o duse înăuntru și trânti ușa cu piciorul în urma sa. După ce o lăsă jos, ea îi dădu jos pălăria și își trecu degetele prin părul lui.

– O, mi-a fost atât de dor de asta, de tine!

– Mary și regulile ei prostești legate de respectabilitate. Cuprinzându-i chipul în palme, el o privi cu seriozitate, ochii lui în nuanța albăstrie a gheții strălucind cu intensitate. Ai dat cu banul?

– Am dat. Capul însemna să mă mărit cu tine. Pajură, să devin soția ta. N-am avut nevoie de monedă pentru a ști ce vreau. N-am avut nevoie niciodată.

El o sărută de parcă ea reprezenta totul, de parcă ea era tot ce conta.

Hainele fură dezbrăcate una câte una, în grabă. Trecuse atât de mult, atât de foarte mult timp. Ea se gândise adesea să vină pe furiș acolo, iar uneori sperase să-l vadă cățărându-se pe fereastra dormitorului ei din casa de alături. Dar ticălosul ei, pramatia ei, derbedeul ei rămăsese un gentleman. Se debarasase de obiceiurile străzii, pe care le avusese prea mulți ani, și se purta potrivit poziției sale din înalta societate.

Iar înalta societate îi primise cu brațele deschise pe toți trei, nu doar pe el, ca și cum împreună erau mai deosebiți, mai respectați, mai elevați. Fusese un fenomen interesant de urmărit. Și, pe măsură ce locul lui devenise tot mai sigur, la fel se întâmplase și cu al ei.

Vedea invidia de pe fețele doamnelor când călărea alături de el prin parc, vedea admirația când el dansa numai cu ea la baluri.

Primea invitații pentru că era limpede că, dacă ea nu era poftită, nici unul dintre lorzii Pembroke și soțiile lor nu aveau să meargă la respectivul eveniment, iar dezaprobarea lor nu era ceva de care doreau să aibă parte ceilalți membri ai înaltei societăți.

După ce toate veșmintele lor fură îndepărtate, se trântiră pe pat într-o învălmășeală de mâini și picioare. Ea era foarte recunoscătoare că el nu mai simțea nevoia de a-i imobiliza mâinile, limitându-i mișcările. Tânjea să-l atingă, să-i simtă fiecare mușchi, fiecare particică a trupului dur. I se părea firesc ca viața lor împreună, ca soț și soție, să înceapă acolo, în camera aceea unde el se luptase cândva cu demonii lui. Îi înfrânsese pe toți, iar bărbatul care apăruse din cumplitele adâncuri ale iadului era cel pe care ea avea să-l iubească până la ultima suflare.

Când el își împreună trupul cu al ei, ea constată că niciodată nu se simțise atât de completă. Când se ridică deasupra ei și o privi, ea se gândi că ochii lui nu fuseseră nicicând mai frumoși, oglindind iubirea pe care i-o purta. Și-l imagină privind-o la fel când aveau să fie bătrâni și ofiliți, peste cincizeci, șaiszeci de ani. Erau amândoi atât de tineri. Aveau o viață lungă înaintea.

Își trecu mâinile peste chipul lui. Îi vedea acum tinerețea, temperată de anii grei, dar totuși prezentă. Își dori să nu fi dus viața pe care o dusesese, dar acea viață îi adusesese împreună. Să-și dorească un alt drum în viață pentru oricare din ei ar fi însemnat să-și dorească să nu fi ajuns unde se aflau în prezent, pentru că altminteri cum s-ar fi întâlnit dacă el n-ar fi fost un furnizor de păcate, iar ea fiica păcatului?

– Te iubesc, Evie, șopti el. Mă îndoiesc că-ți voi spune asta foarte des, dar în această noapte ar trebui să știi asta.

– Știu. Și eu te iubesc. Din toată inima, din tot sufletul, cu tot trupul.

El începu să se legene ritmic în ea, fără să protesteze când ea îl cuprinse cu picioarele. Fără să tresară când ea îl luă în brațe. Îl strânse cu putere când plăcerea îi cuprinse nu doar trupul, ci și sufletul, inima, toată ființa.

Privirile lor rămaseră ațintite una-n alta, iar respirațiile li se sincronizară. El conducea, ea îl urma într-un vârtej pe acorduri ritmate auzite doar de ei. Senzațiile se amplificară în ea, o străbătură din cap

până în picioare, iar și iar, tot mai puternice, până când ajunseră la intensitate maximă, iar apoi explodară în ea, ducând-o pe culmi ne-maiatinse până atunci.

Fu conștientă de ultimele lui împingeri, de trupul lui zvâcnind, de faptul că fâlcile i se încleștară, iar ea văzu extazul din ochii lui. Fusese la fel de fantastic pentru el cum fusese și pentru ea.

Se lăsă ușurel pe ea și își îngropă fața în arcuirea gâtului ei.

– La naiba, mi-a fost cumplit de dor de tine!

– M-ai văzut în fiecare zi.

– Nu așa.

– Ador să te țin în brațe.

– Ador să mă ții în brațe. O sărută pe bărbie, pe ureche, pe tâmplă, apoi se uită din nou în ochii ei. O să fii foarte fericită că te-ai măritat cu mine.

Zâmbind, ea ridică o sprânceană.

– O, chiar crezi asta, nu?

El îi zâmbi plin de sine.

– O, știu asta! Ar fi fost o greșeală colosală să nu te măriți cu mine.

Râsul ei fu brusc întrerupt de sărutul lui. Of, ce om arogant! Și cât de mult îl iubea!

Epilog

Castelul Pembrook, Yorkshire
Iarna anului 1864

În noaptea aceea era aniversarea nopții în care ar fi trebuit să moară. Dar trăiau și aveau să facă dragoste cu soțiile lor.

Însă deocamdată, în târzia după-amiază hibernală, stăteau pe caii lor, pe culmea dealului, privind către castelul Pembrook, aflat în vale. Din locul unde se aflau, puteau să vadă rămășițele turnului care le fusese închisoare cu mulți ani în urmă. Sebastian îl dărâmasese încet, cu barosul, cărămidă cu cărămidă.

– Este greu de crezut că au trecut douăzeci de ani, spuse Tristan.

– Ar trebui să angajez niște oameni să-l distrugă complet, rosti Sebastian.

– Ba cred că ar trebui să-l lași așa cum este, replică Tristan.

– Tu ce părere ai, Rafe? întrebă Sebastian. Ce crezi că ar trebui să fac cu el?

– Să-l reconstruiești, să-l faci mai mareț decât a fost. Considera că era un gest simbolic, dar se temea că s-ar face de râs dacă ar explica faptul că unchiul lor îi distrusese pe ei, că le rămăseseră doar sufletele, dar fiecare dintre ei supraviețuise și devenise ceva – cineva – mai bun decât ar fi fost altminteri. Așa că preferă să spună: Tu vei mai trăi mult. Moștenitorul tău va avea nevoie de un loc unde să stea până va moșteni titlul.

– S-ar putea să ai dreptate. Se pare că îi place acest loc. Îl găsesc mereu explorându-l. Poate că așa voi face. Bănuiesc că nu trebuie să mă decid astăzi. Nu pleacă nicăieri.

– Spre deosebire de noi, zise Tristan. Presupun că ar trebui să ne întoarcem la conac. Am auzit că soția ta a pregătit un adevărat festin pentru a serba aniversarea nopții în care ne-a salvat.

– Pe mine, m-a salvat de două ori – din turn și de mine însumi.

Rafe simțea că el încă era salvat, simțea asta în fiecare dimineață când se trezea și o vedea pe Eve în patul lui. De fiecare dată, era surprins și recunoscător s-o găsească tot acolo, tot în brațele lui, zâmbindu-i și făcându-l să râdă, dăruindu-i fii – doi deocamdată. Îi spusese că, data viitoare, avea să dea naștere unei fete. Iar el bănuia că așa avea să se întâmple. Ea avea obiceiul să obțină tot ce își punea în minte.

În casa obținută de la Wortham, înființase un sanctuar pentru femei care nu aveau pe nimeni, care nu aveau unde să se refugieze. Avea grijă ca acestea să învețe diverse meserii, iar apoi le găsea o slujbă respectabilă. Îl convinsese că era mai bine ca femeile care lucrau pentru el să se ocupe de jocurile de noroc decât să-i satisfacă pe bărbați. Se crease mare vâlvă prima dată când o femeie împărțise cărți la una dintre mesele lui de joc. Dar, de-a lungul anilor, numărul membrilor clubului se dublase, iar câștigurile lui se triplaseră. Se părea că pe domni nu prea îi interesa cât pierdeau atâta vreme cât o femeie le zâmbea și îi încuraja.

Frații lui rămăseseră la fel de tăcuți ca el, iar Rafe se întrebă pe unde le umblau gândurile. Încă nu le spusese că îi iubea. Nu putea să dea glas acelui sentiment, dar Eve îl asigurase că ei știau asta. Participase la toate micile lor reuniuni, iar pe iahtul lui Tristan fusese de atâtea ori, că nu mai avea probleme cu răul de mare. Iar el și familia lui își petreceau fiecare Crăciun la conacul lui Sebastian.

Se gândi că tatăl lui ar fi fost mulțumit dacă i-ar fi văzut.

– Cred că ar fi bine să ne întoarcem, zise Sebastian. Probabil că ne așteaptă.

Fără să ezite, își întoarseră simultan caii și porniră să coboare dealul în galop, îndreptându-se spre conac. Rafe le văzu pe cele trei femei așteptându-i pe pajiștea din față, în ciuda frigului. Apoi, privirea lui se aținti asupra celei pe care o iubea mai mult decât pe sine.

Zâmbetul ei era strălucitor, iar mâna ei era ridicată în întâmpinarea lui.

Calul lui abia dacă încetinise când el descălecă, o luă în brațe și o sărută cu patimă în timp ce ea se lipi de el. Poate că s-ar fi simțit rușinat s-o facă dacă n-ar fi știut că frații lui își salutau soțiile în același mod. Apoi se gândi că nu. Nu-l interesa ce făceau ei. Era prea bucuros s-o reîntâlnească, își dorea prea mult atingerea ei.

O ridică în brațe și porni spre conac. Ea râse.

– Ce faci?

– Avem puțin timp înainte de cină. Te vreau pentru mine până atunci.

Ea își puse capul pe umărul lui.

– Te iubesc, Lord Rafe Easton.

– Nu atât de mult cât te iubesc eu, Lady Eve.

Când ea începu să-i ciugulească urechea, el râse. Ce femeie fantastică! Intenționa să facă dragoste cu ea înainte de cină și apoi și după. Nu avea să se sature niciodată de ea.

Pentru o clipă, toate globurile pe care le colecționase de-a lungul anilor începură să se învâртеască în mintea lui. Mai mult de o sută rotindu-se întruna. Căutase un loc unde să-i fie mai bine decât îi era acolo.

În cele din urmă, găsisese cel mai bun loc posibil – în brațele lui Eve.